

Maxi Marysko

Milý Danieli...

JONATHAN LIVINGSTON

Vydalo v roce 2014 nakladatelství

Jonathan Livingston, s.r.o.

Domažlická 1, Praha 3

Elektronické vydání první.

ISBN epub 978-80-87835-59-3

ISBN mobi 978-80-87835-60-9

... protože ať se mezi námi stalo cokoli, já už dál nedokážu hrát tu truchlivě důstojnou roli. Così, co je silnější než já, mne nutí napsat: Vraťte se. Zapomeňte. Odpusťte. Dej Bůh, ať tento dopis neodešlu.

Alžběta

Kavalír odložil složený list na parapet okna. Bylo otevřené a vtíravě se jím prodírala vůně rozkvetlé popínavé rostliny na kované brance zadního vchodu. Ulička za brankou byla teď, jako ostatně většinou, tichá a liduprázdná. Jen odněkud z města sem doléhal vzdálený ohlas slavnosti. Vlétal se oknem spolu s těžkou vůní oné rostliny a ubíjejícím vedrem letního odpoledne léta Páně 1723.

Kavalír zůstal u okna pár okamžiků zamyšleně stát. Poslouchal hluk davu, splývající v jednolitý šum a slábnoucí pozvolna ve vzdálenějších ulicích. I zde. A přece - jako by dav náhle pronikl s pokřikem a jásotem až sem, huláká mu pod okny a běsní jako průvod pitoreskních maškar z nevhodně oživlého masopustu.

Je to vaše vina, Alžběto. Rozmýšlela jste se příliš dlouho.

Uložil dopis do zásuvky sekretáře, přiklopil dvojité dno a ještě tu zásuvku svědomitě zamkl. Pak zazvonil na sluhu.

„Ať přijde Prager.“

I

Město se div neudusilo slávou a horkem. Hřmění zvonů se ve vlnách přelévalo nad jeho střechami, rozráženo dělovými salvami a fanfárami trubačů, a Královská cesta od Koňské brány přes Nové, Staré i Menší Město a Pohořelec byla ucpána lidmi, koňmi a povozy. V namačkaném davu co chvíli někdo omdlel, panstvo v kočárech na tom nebylo o mnoho lépe, stráž a služebnictvo se pekly v parádních uniformách a livrejích - onoho slavného léta Páně 1723.

Děšť, který předtím narušil průběh ceremonielu, stačil sotva spláchnout prach a omýt pot. A především pokazit triumfální vjezd císaře do města.

Nahoře, za královským hradem a dál ke Strahovu a Novému světu lidí, i hluku ubývalo a vyzvánění se kradmo vytrácelo prázdnými uličkami a odráželo od zavřených oken. Všichni, kdo byli mocni pohybu, se už seběhli na Pohořelec a tísnil se v ulici od Lorety k Hradu, neboť císař je prý už někde u Kamenného mostu a zanedlouho jeho průvod zamíří vzhůru Hlubokou cestou sem.

Jezdec na zpoceném a zaprášeném ryzáku teď už vůbec neměl naspěch. Krokem projel Strahovskou branou a město ho sevřelo náručí svých rozpálených zdí, obklopilo hlukem, slávou a radostným pokřikem, dunění zvonů se přivalilo

jako mořský příboj. Odněkud se ozývala kanonáda, zpoza rohu s výškotem vyběhla řada chlapců a děvčat, drželi se za ruce a kličkovali kolem jako dlouhý prchající had.

Přitáhl otěže. Kůň přešlapoval a hryzal udidlo. Zotvínaná okna plná hlav, dvě květinářky s košíky povadlého kvítí tančí dolů ke Hradu, kam se nikdy nedostanou, a zase se připlazil dlouhý had, chlapci a dívky se drží za ruce a obkroužili na okamžik jezdce na netrpělivém ryzáku. Poněkud bizarní ludus puerorum - a chladný stín boha času Krona-Saturna, požírajícího své děti - zimní saturnálie - skutečně mu ten rej kolem na okamžik připomněl průvod pitoreskních maškar z nevhodně oživlého masopustu.

Pohnul otěží a pobídl ryzáka ze zajetí budoucích obětí boha Krona zase zpátky do letního dne, kolem výstavného paláce hrabat Černínů, pryč od míst, kde se shromažďovali lidé k podívání na císařský průvod. Však také halas a křik za ním zvolna utichal, tratil se jako ozvěna pouliční rvačky za tlustými zdmi kláštera. Nikterak mu nevadilo, že o všechnu tu slávu přijde. Znal příliš důvěrně celé zákulisí dvorských slavností, i když právě tahle nebyla v tomto království po pravdě příliš častá, a při vyzvánění, fanfárách, střelbě a jásotu se mu vždycky vybavoval prozaický rub té podívané, napětí, úmorné hodiny čekání, stříbrem zdobený kabát, který nemilosrdně hřál a z něhož se ovšem nebylo možno ani na chvíli vysvléci, horkem uondaný kůň. Celé to do detailu připravené divadlo mohlo někdy narušit leda něco zajímavě nepředvídaného, prasklá náprava slavnostního kočáru, splašený kůň nebo třeba ten nečekaný liják před chvílí. Takovéhle oživení pompézního ceremonielu mělo ovšem svůj osobitý půvab jen pro zasvěcené a otrlé dvořany, dávno nepřístupné povznášejícímu dojetí, vyhrazenému prostoduchým a důvěřivým davům. Bůhví, zda teď císař přijímá zlaté klíče od městských bran, nebo byl-li už na Novém Městě uvítán hejtmánem Černínem - podle všeho toho kraválu je teď nejspíš už někde za mostem a míří k Ostruhové ulici.

Zvony hřmí. Připadalo mu to všechno až příliš vzdálené. A možná mu i přišlo trochu líto, že ho celé to velkolepé divadlo, kterému se nemusel vyhnout, kdyby byl nechtěl, už nedokáže ani dojmout, ani zavalit posvátnou úctou a bázní jako ty, co tam jásají, klekají do prachu, omdlévají, snad i pláčou. Však poslední korunovaci zažilo tohle město za císaře Leopolda blahé paměti před sedmašedesáti lety. A tahle má být slavnější. Ještě ve Vídni zaslechl cosi o více než stu šestispřežních kočárech a bůhvíkolika rezervních koních. O služebnictvu nemluvě. V Praze nebude k hnutí. A mimoděk jej napadlo, co kdyby svatováclavská koruna při vši té nevidané slávě vypadla z rozechvělých rukou staříckého arcibiskupa Khüenburga a skutálela se Veličenstvu k nohám. Svatokrádežná myšlenka. Nebo nevážnost k ideálům. V každém případě nemoc z povolání.

Seskočil z koně a přivázal ho u hospody. Byla to ohavná hospoda na místě,

kde prý kdysi stávala kaple. Hrabě Černín údajně už před lety mínil dát strhnout hospodu a postavit kapli. Živel světský měl však zatím pevné kořeny.

Sundal kabát, položený na sedle, a ledabyly si jej hodil přes rameno. Sluhu s rezervním koněm a sporými zavazadly nechal kdesi za sebou na cestě, beztak by se dolů do města teď nedostali.

hospodě přebývalo jen prázdnost a chlad. A nedoléhal sem ohlas a ozvuky ničeho. Rovněž po hospodském nebylo vidu ani slechu. Jen u stolu v rohu seděl osamělý kavalír, před sebou pohár studeného bílého vína. Svým zevnějškem se do té vandrácské putyky nehodil. A svým naprostým nezájmem o dění kolem se nehodil do tohoto dne a tohoto města. Zvedl hlavu a kývl příchozímu na pozdrav.

Mluvil italsky a druhý mu odpovídal po německu, ale rozuměli si. Aspoň pokud potřebovali.

Hospodský tu skutečně nebyl, za chvíli se objevila služka, rozmrzelá, že nemohla jít také okukovat císaře a jeho průvod, přinesla příchozímu druhý pohár, ale on jej nechal stát.

„Ujde,“ prohodil host.

„Čekáte dlouho, markýzi?“

„Čekal jsem vás nejdříve zítra. Spěchal jste kvůli tomu?“ Hodil hlavou neurčitým směrem. Druhý nepovažoval otázku za hodnou odpovědi a také na ni neodpověděl. S tímto italským markýzem jej ostatně spojovalo máloco dobrého a od jisté doby tušil, že jej možná jednou zabije. Nebo markýz jeho.

„Špektákl,“ ušklíbl se Ital. „Jak si stojí záležitost Jeho Excelence?“

„Přesně tak, jak si přál. Kdy odjíždíte?“

„Rád bych přivezl do Neapole nějaké zajímavosti, když už tu jsem. Ale dlouho se nezdržím. Mimochodem, pojedu přes Vídeň.“

„Budiž vám přáno.“

„Eh pravda, já zapomněl... „

„Nač, markýzi?“

Ital znechuceně potřásl hlavou. „I jděte, vaše tajnosti postrádají kouzla. Donna Francesca je přece dávno na cestě - za Jeho Excelencí. „

Markýz si pomyslel, že to překvapení sehrál jeho společník docela přesvědčivě. A že se mu podařilo kancléřova služebníka zas jednou doběhnout.

Vstal, beze slova zaplatil za víno, které nedopil.

„Budete dnes mluvit s Jeho Excelencí?“ přívětivě se zeptal markýz, spokojen, že mu zkazil náladu.

Ohlédl se už v půli cesty ke dveřím. Pokrčil rameny.

„Copak byste chtěl?“

„Ale nic. Možná odcestuji opravdu už dneska. Určitě mě ještě dohoníte.“

„Netěšte se, markýzi.“

Markýz měl v životě štěstí, byl bohatý, mohl si dělat, co

chtěl, slídit po cizích dvorech, kdy chtěl, mohl se i dát uplácet, kým chtěl, všechno pro své pobavení, a protože byl hamižný a na každý zlaťák jako čert. Ale Jeho Excelenci se za ty zlaťáky občas vyplácel, byť pro vlastní zábavu.

„A šťastnou cestu,“ dodal ještě od dveří neupřímně, a markýz pozvedl pohár s úsměvem právě tak neupřímným.

Vyšel ven a slunce jej zalilo horkou vlnou, bílé zdi domů jej oslepily. Slavnostní uvítací Te Deum sem ovšem ze Svatovítského chrámu nemohlo být slyšet, pokud pobožnost vůbec už začala.

Beztak je to formalita, tahle slavně připravovaná korunovace císaře Karla na českého krále. Vládl tu předtím a vládl by i pak, se svatováclavskou korunou nebo bez ní, jako nebožtík císař Josef. Však mu ji leckdo nepřál, při neblahé stoleté památce zimního krále, vládu ani korunu. Uteklo jich tehdy hodně, a mnozí tu kromě statků nechali i srdce a odkázali je jako dědictví svým potomkům. Někdy je přepych vůbec nějaké srdce mít, natož je někde nechat.

Nasedl na koně a obrátil jej dolů k Loretě. Podkovy osiřele klapaly, všude ticho a mrtvo jako po morové epidemii, ani záclonka se nepohnula.

I na Novém světě bylo ticho a mrtvo. Kůň překročil stružku neřádstva, deroucího se prostředkem uličky. Puch se táhl ještě pár kroků za ním, než ustoupil pachům jiným. Všechno v létě smrdí víc. Města i mrtvolý... i intriky.

Sařena v černých hadrech na židličky před domem, jakoby vysušená sluncem, jej sledovala skelnýma očima. Připadalo mu, že je papírová, přilepená na otlučenou zeď, než ji slunce také vybělí. Pokud si ostatně vzpomínal, sedávala tu takhle pokaždé, jenže nebyla tak nápadná, tak osamocená jako poslední pozůstatý. Málem si tu také připadal, jako by sem přijel hledat zapomenutou kostru nějakého nebožtíka. Byla by vybělená sluncem, rozpálená, bílá, jen oční důlky by byly černé jako ta strašidelná baba na té bílé zdi. Nechutné.

Kůň se vyhnul chromé slepici, hledající si v prachu neviditelnou potravu. Nehybná baba, chromá slepice - připadal si tu stále nepatřičněji. Cožpak někdo jen trochu mocný pohybu může být dnes jinde než tam? Natahovat se na špičky v upoceném davu, jásat, plakat, omdlávat. Měl tam být také, ve stříbrem zdobeném kabátě, na horkem uondaném koni, s tváří nepohnutou jako kamenná socha, být jedním z mnoha herců onoho divadla. Možná by i jemu zamávalo nějaké hezké děvčátko z namačkaného davu.

Jel sem zbytečně, ovšem. Rozmarýn a myrta za okénkem vadly, na klepání nikdo neodpověděl. Jak také jinak. A určitě je zamčeno.

Bylo. Nerozhodně otočil koně.

„Pane!“

Ohlédl se. Široko daleko tu nebyl nikdo druhý, kdo by na sebe to oslovení mohl vztáhnout.

Na pavláčce protějščího domku stálo děvčátko, hezoučké jako obrázek. Že by už měl v tom horku vidiny?

Slyšel střevíčky klapat po dřevěných schodech, dívka seběhla k němu. Byla mladičká, snad patnáct, šestnáct let, husté světlé vlásky svázané vybledlou pentlí a hluboké nazelenalé oči velké a čisté jako studánky. Zblízka se ovšem neutajilo, že střevíčky jsou chatrné a šaty spravované - konečně jaký div, tady žádná honorace nebydlí. Byl zvědav, co mu chce, viděl ji v životě poprvé a představa, že by ta hezoučká, roztomilá dívka byla už povětrná, se mu náhle přičila - to by snad už opravdu na celém světě nebylo nic, vůbec nic svatého. A nejspíš taky není.

„Maří se šla podívat na císařský průvod, pane. A já... já s vámi potřebuji mluvit.“ Sklopila oči a prstíky neklidně přejížděly po látce šatů. Pak opět vzhledla, celá nespá, a tváře jí hořely. „Je to určité důležité.“

Zaručeně jí ještě zdaleka šestnáct nebylo, a že není povětrná, za to by dal ruku do ohně.

„A oč jde, prosím tě? Jakpak ty se vlastně jmenuješ?“

„Luisa. Já vás znám, pane.“

Stísněnost ji už trochu opustila. Ten pán, jehož přízní se krasavice Maří vychloubala po celém Novém světě (a že nebyl jediným lepším pánem, který sem zabloudil), se nezdál tak zlý, jak se obávala. Možná je dokonce milý a hodný a přišlo jí náhle líto, že si nevzala své nedělní šaty.

Mluvil s ní pořád ještě ze sedla, nerozhodnut, má-li ji brát vážně nebo ne. Ale nakonec, snad že se mu to hezoučké děvčátko přece jen líbilo a protože v jejích slovech byla patrná naléhavost, slezl z koně, přivázal ho pod pavláčkou a vystoupil za ní po vrzajících schodech. Na zábradlí stály truhlíky s řeřichami a záplava žlutých, oranžových a červených květů padala dolů jako pestrobarevné vodopády.

Vešel do pokrovní světnice, bylo tu žhavo a dusno, ačkoli dveře i malá okénka byla otevřena dokořán. Naproti, zakryto laciným závěsem, stálo lože neřesti, a nebylo-li jím ještě, stane se jím určité co nevidět, protože pro úlohu ctnostné vyšivačky byla Luisa příliš hezká a svět příliš zkažený.

„Posadte se, pane, prosím. Mohu vám nabídnout víno nebo něco k jídlu, kdybyste chtěl.“

Byl z horka a dlouhé cesty unavený, měl žízeň a hlad, ale proto mohl zůstat tam v té hospodě. Dělat společnost markýzovi se mu však nechtělo a Maří nebyla

doma. Bodejť by byla, pokud ho dnes vůbec někde čekala, pak nejspíš tam, kde měl být, na Královské cestě. Možná se prodrala až do první řady přihlížejících doufajíc, že ho zahlédne v plné parádě někde v blízkosti kočáru Jeho Excelence. A teď, zklamána, si třeba přivede s večerem domů nějaké jiné potěšení. V poslední době trpěla na dragouny. Darmo si kvůli ní vyšetřil den.

Posadil se do olezlého sametového křesla, které tu v té pokrovní světnici chmurně dožívalo ponížující stáří.

„Nech být, Luiso. Copak jsi mi chtěla?“

Zastavila se uprostřed místnosti, konvici s vínem v rukou. Asi tu v tom domku byli zvyklí vítat různé návštěvníky, a Luisa jim takhle přinášivala víno.

Nic víc.

Popošla ke stolu, postavila konvici. Když se otočila, zdály se nazelenalé oči ještě větší a měla je plné slziček.

„Pane, vy můžete pomoci Danielovi... udělejte něco, prosím vás.“

Poklekla před ním a sepjala ruce. Slunce se jí zlatě chvělo ve vlasech, vypadala jako svatý obrázek mezi liliemi někde na oltáři venkovského kostelíka, kde pokoutní umělec namaloval Panenku Marii s tváří své milé.

„Prosím vás.“

Byl zmaten. „Ale já ti nerozumím, Luiso.“ Mimoděk ji pohladil po těch sluncem pozlacených vláscích a napadlo jej, že je možná chudinka bláznivá, proto ji tu nechali, aby při slavnosti nerušila, a že s ní musí jednat šetrně a mírně, nebo se jí nezbaví.

Políbila mu ruku dřív, než jí mohl zabránit, a uprášené krajky na zápěstí mu zvlhly jejími slzami.

„Říkal, abych šla za vámi co nejdřív, že určitě přijedete, až tu bude císař, a císař přijel dnes. Mám vám dát medailónek, abyste mi uvěřil.“

Běžela k posteli, sáhla pod polštář a vrátila se s drobným šperkem na zlatém řetízku. Opět poklekla, když mu jej podávala, a vzhlížela k němu jako ke spasiteli.

„Prosím vás, pane. On na vás spoléhal, ale od té doby tu nebyl. Je to už dlouho. Mám o něho strach.“

Držel medailónek v dlani, smaragdy na víčku se jedovatě blýskaly. Byly tři, největší nahoře jako vrchol trojúhelníka, oba menší ohraničovaly základnu. V trojúhelníku byl vyryt monogram, tak pracný, že písmena DH byla k nerozluštění.

Jako by ani neuplynulo dvanáct let od chvíle, kdy tuhle maličkost poprvé uviděl. A byl z toho všeho teď ještě méně moudrý než předtím.

Luisa na něm stále tak prosebně visela očima, zdály se teď zelenější, skoro jako ty smaragdy. Tak tedy přece nebyla nevinná, tahle panenka podobná svatému

obrázku.

„Možná vám tam schoval nějaký vzkaz, pane. Nic o tom neříkal, ale medailónek se stejně nedá otevřít.“

Usmál se a lehce stiskl kamínek v dolním levém rohu. Víčko odskočilo. Luisa vydechla překvapením. Jak se napjatě naklonila nad jeho dlaň, opřela se mu rukama o kolena. Její blízkost by mu rozhodně nebyla bývala proti mysli, kdyby jej ovšem v té chvíli nezaujala skutečnost, že v medailónku je něco zcela jiného, než co tam bylo, když jej viděl naposled. Ledaže by se mýlil, což po té době také nebylo vyloučeno. Jenže si byl jist, že se nemýlí.

Přemítal nad tím dlouho, až se děvčátko odvážilo otázky:

„Pomůžete mu, pane? Vráť se?“

Bylo to všechno divné. A pochybné.

Vstal, přešel po místnosti tam a zpět, podíval se přes vodopád řerich do uličky. Byla pořád vybělená a pustá, jen nehybná baba se rýsovala opodál na zdi domu a chromá slepice dřepěla uprostřed uličky a popelila se v prachu. Dole pod pavlačí apaticky klímal jeho kůň.

„Víš, Luiso, já tomu pořád nerozumím. Tenhle medailón patřil člověku, kterého jsem znal, ale je to už dlouho. Ten člověk se skutečně jmenoval Daniel. Studoval ve Vídni, tam jsme se seznámili. Pak jsem odjel, a nikdy jsem už o něm neslyšel. Až teď... „

„Říkal, že jste byli přátelé, pane. A může-li mu někdo pomoci, pak prý jenom vy.“

„Přátelé... jak se to vezme.“

„Pane, prosím vás.“

Však už málem litoval, že se sem dal vylákat. Ale neměl srdce odbýt důvěřivé a polekané děvčátko, které ho tu podle všeho den za dnem vyhlíželo, zdali náhodou neprijde navštívit Maří. Každého oficíra, který tam u okénka přivazoval koně, si napjatě prohlížela přes zábradlí pavlačky, aby pokaždé shledala, že to není ten, komu má medailónek odevzdat. Bůhvíjak dlouho tak čekala.

Divný rozmar, dávat o sobě vědět tímhle způsobem. Po tolika letech. Proč nenapsal nebo jej sám nevyhledal, potřeboval-li něco? A kde se vůbec vzal v Praze?

„On byl tvůj milenec, Luiso?“ Byl by tu otázku nejraději vzal zpátky v okamžiku, kdy ji vyřkl. Děvčátko zrudlo, jako by je krví polil, a prudce zavrtělo hlavou.

„Ale proč tedy zarazil se, když si uvědomil, že s ní mluví, jako by ji vyslychal. Pomalu už se ani nebude umět jinak ptát. Zvyk železná košile.“

„Anežka, moje sestra, byla... byla... „

„Ano, ale pokud to správně chápu, tak on víc důvěřoval tobě.“

„Byl tolik hodný, pane. Tetičce dával peníze, hodně peněz. A Anežce taky. I mně. Říkal, že budu jeho ženou, prý brzy, do roka.“

„Charakter,“ ušklíbl se pro sebe, ale Luisa jej zaslechla. „Ne, to si vykládáte špatně, pane. Sestra jej sice přivedla, ale on... on byl jiný, čistý, dobrý. Není to tak, jak si myslíte. Rád si se mnou povídal, tady na těch schodech jsme stávali. Spoustu toho věděl. Říkal mi, jak se která hvězda jmenuje a jak to vypadá tam, v nebi. Prý tam je tak zima, že by tam Pánbůh žít nemohl,“ zasmála se. „Tak hezky uměl vyprávět, i o cizích zemích, co jsou tam, kde zapadá slunce. Jednou mě tam vezme, pojedeme kočárem se šestispřežím, protože bude bohatý, hodně bohatý. Ale pak... jednou mi dal ten medailónek, řekl, že nemá nikoho, komu by mohl věřit, jenom mne. Ani Anežce nevěřil. Nechtěl mi říct, z čeho má strach. Prý jediný, kdo by mu snad mohl pomoci, je jeden jeho dávný přítel. Vy.“

„Jmenoval mne?“

„Ano, a také říkal, že vás zná z Vídně, že tam studoval.“

Bylo to opravdu dávno. Jako by to už pomalu přestávalo být pravda.

Vzpomněl si, že mše už možná bude u konce. Jak by ho Luisa asi hledala v celém tom mumraji? Vždyť by se s ní nikdo ani nebavil, leda až na nějaké ty oplzlé návrhy. Byl to od Daniela nápad, posílat mu medailónek po neteri pražské kuplířky, i když, jak se nakonec ukázalo, vybral si posla svědomitého a spolehlivého. Ale kdoví, nebýt té náhody, že se Maří vychloubala svou známostí po celém Novém světě, takže děvčátku stačilo jen stát na pavláčce a hlídat. Možná si ho od vidění pamatovala z dřívějšíka, musela ho znát, protože dnes ani neměl svůj charakteristický stříbrem zdobený kabát uniformy.

Slíbil jí, že určitě pomůže Danielovi. Lhal nerad, ale jinak by ho snad ani nepustila, objala by mu kolena a plakala by tak dlouho, dokud by jí to nakonec stejně neslíbil. Byla hezká. Byla opravdu moc hezká, a když se jí teď ty veliké zelené oči rozzářily vděčností, nejraději i by ji byl objal a políbil. Jaký div, že se Daniel raději díval počestně na hvězdičky s ní, než by se oddával hříšným orgiím s její sestrou. A pak, aniž o tom příliš uvažoval, dal jí šňůru granátů, které přivezl jako dárek pro Maří. A když se je rozpačitě zdráhala přijmout, sám jí je zapnul kolem útlounkého krčku. Zářily na něm jako stružka krve.

„Aby ses líbila Danielovi, Luiso.“ A věděl, že v pátrání po bývalém kamarádovi se asi horlivostí nepřetrhne. Nejspíš utekl od lehkovážných slibů manželství a kočárů se šestispřežím, nebo se mu někde zalíbilo nějaké jiné děvčátko. Ale nač kazit Luise radost.

Jak odvažoval koně, uslyšel znovu klapot střevíčků na dřevěných schodech.

Seběhla k němu.

„Ten medailón, pane. Cožpak si jej nevezmete?“

Pravda, ten medailón. Málem by byl zapomněl. Kdyby jej Luisa prodala, měla by na několikere pěkné šaty. Byla by jako princeznička, v bílých krajkách a saténu. Bože, jestlipak to není hřích, tak hezoučké děvčátko v tom šeredném domku a vybledlé sukýnce.

Ale Luisa nechtěla ani slyšet, aby si tu zástavu ponechala. Daniel přece řekl jasně, komu ji má odevzdat. A tak se stal vlastníkem rodinného šperku muže, o kterém deset let neslyšel, a který jej přesto stále pokládal za přítele. Asi by jej to mělo zavazovat k jakémusi aspoň minimálnímu zájmu.

„A kde, Luiso, vůbec bydlí ten tvůj Daniel?“

Zarazila se, v rozpacích si položila dlaň na ústa. Všiml si jejích hezkých štíhlých prstů jako stvořených pro drahocenné prsteny. Věru že jich v životě málo užije, leda by si jí povšiml nějaký mohovitý pán, vytáhl ji tady z toho kalu a obalil si ji pro potěšení ve zlatě.

„Já - vlastně nevím, kde bydlel.“

Pomyslel si, že to pak je ovšem každá rada drahá. A také jej napadlo, že pokaždé, až pojede za Maří, bude se muset vyhýbat prosebným pohledům a možná i otázkám děvčátka, které si z něho udělalo spasitele své dětské lásky. Čert aby vzal celého Daniela!

Luisa jej naléhavě zachytila za rukáv. „Asi bydlel někde blízko, pane, protože... měl koně, jednou na něm přijel, ale jinak přicházel pěšky. Přece by byl pokaždé jezdil, kdyby bydlel daleko.“

„No, to je pravda,“ odvětil uznale. Děvčátko uvažovalo chytře. „Ale co když si toho koně pro lepší dojem jednou někde vypůjčil?“

Sklopila hlavu. „Vy jste ho neměl rád, vidíte, pane? A on říkal, že jste byl nejlepší přítel, jakého kdy měl.“

Začínalo to být trochu příliš dojemné. Krom toho právě tohle si Daniel dozajista nemyslel.

Řekl, že se tu zase zastaví, brzy, hned jak bude o Danielovi něco vědět. A protože měl špatné svědomí, dal Luise ještě dva stříbrné dvacetníky, které našel v kapse, a využil jejího úžasu nad takovým bohatstvím, nasedl na koně a odjel cvalem, divže ryzák nezašlápl tu chromou slepici, co pořád ještě dřepěla ve špíně uprostřed uličky, a mrak prachu zahalil černou stařenu, která ani nezvedla hlavu.

Ale přece ještě přitáhl otěže a otočil koně. Luisa tam stála pod pestrobarevnou záplavou řeřich, ruce sepnuté na prsou, dívala se za ním a šťastně se usmívala. Byla tak hezoučká, chudinka, a bylo jí pro tu páchnoucí uličku škoda. Snad aby se po Danielovi opravdu poohlédl, aby měl pak důvod za ní znovu přijet. Nebo že by přijel i tak? Ta myšlenka mu náhle připadala špinavá a téměř svatokrádežná.

Nějakému ožralému fendrychovi jednou to rozhodně tak připadat nebude.

U hospody stál Italův kočár a nakládali naň zavazadla. Takže markýz z příprav na korunovaci mnoho neuvidí. Trochu příliš rychle změnil plán. Markýzova duše se dala vždycky špatně zpytovat a jeho úmysly tím méně. A jeho donašeči měli rychlé koně. Donna Francesca. Co jen kde zas mohl vyštourat?

Ke kancléřovu paláci dojel ještě za světla. Brána zavřená, záclony v oknech nepohnuté. Proč držela Jeho Excellence v Praze palác, když tu téměř nikdy nepobývala, do toho mu ovšem nic nebylo. Leda když sem, daleko od sídelního města, vezl v zavřeném kočáře na útraty státní nebo soukromé kancléřovy někoho ubytovat a hleděl přijet za tmy, i když na náměstíčko, kde palác stál, vedlo jen velice málo zvědavých oken ze sousedství.

A jednou sem provázela italskou dámu, jmenovala se donna Francesca. Byla povýšená a mlčenlivá, připomínala mu mramorovou sochu, a když mu bez úsměvu podala ruku k políbení, byla také tak studená. Večer pak, bez doprovodu a stráží, přijela Jeho Excellence se zpěněnými koňmi, kteří sotva oschli, když je sluha zapřahal do kočáru na dlouhou zpáteční cestu. Přemítal tehdy, stála-li by jemu jedna noc za takové štvání. Často se musel štvát pro méně. Nemělo cenu o tom uvažovat. A bůhví, šlo-li jen o tu noc. Ostatně v tom paláci někdy bydlíval sám, když jej kancléř poslal za nějakou záležitostí do Prahy, a připadal si pak jako kníže. Teď, během císařova pobytu, zde nalezne pohostinství pár urozených přátel Jeho Excellence. Dobře pro ně, že kancléř ten palác má.

I v přízemní strážnici bylo ticho a pusto, na stole se provokativně povalovala prázdná láhev bůhví odkdy. Až se divil, že se v celém bezživotném paláci našel podkoní, který mu odvedl ryzáka do stáje.

Otevřel okno a soumrak zvenčí přinesl vůni rozkvetlých lip. Před palácem jich stálo několik a byly úctyhodně staré, určitě starší než dům sám.

Zvláštní večer. Stromy šumí a stín větví dopadá na zdi místnosti a širokou desku stolu. Jako by náhle přestal existovat císař, korunovace, sláva, dnešek. Jako by se čas ve večeru kvetoucích lip stával nevymezeným, neurčitelným, nehybným a všepojímajícím, jako by to nebylo už přes deset let, co ve Vídni nikdy takhle neuvažoval, neměl proč. V osmnácti či devatenácti letech člověk většinou příliš neuvažuje a může se s kamarádem na smrt pohádat o pitomost. Medailónek se zelenými smaragdy - bylo to včera, co se s Danielem viděl naposled, nebo před týdnem, nebo před deseti lety? A náhle si vzpomněl, že i tehdy kvetly lípy. Voněly začínajícím létem, dlouhými dny, horkými neklidnými nocemi - jak se to všechno opakuje, vrací, bolí. Není dobré být takový večer sám, zvlášť když nahoře na Hradě světla ve všech oknech svítí k slavnostem a hampejzy budou mít skvělou tržbu. Je dobré pít, na smutek, na radost, na vzpomínky - a milovat, jak si žádá krátká a horká noc rozkvetlých lip. Noc stesku a toužení. Kdyby byl tehdy pil

a miloval, nebyl by se možná pohádal s Danielem. Představa milování na sebe vzala podobu Luisy. Stála pod vodopádem rozkvetlých řeřich, byla tak útlounká a roztomilá, člověk by se ji málem bál vzít do dlaní, aby příliš nestiskl, aby se mu v rukou nerozsypala. Jak se do té špíny vůbec mohla narodit, co je to za nesmyslnou spravedlnost? A jednou přijde ožralý fendrych, v deštivém říjnovém večeru, řeřichy budou sežehlé prvními nočními mrazíky a na dřevěných schůdcích zůstane řada blátivých stop po těžkých botách.

V bráně paláce zacvakaly podkovy, zaržáli koně, veselé hlasy se mihly za oknem a v průjezdu. Pak se dveře rozlétly.

Seděl tu potmě, a kníratý muž ve stříbrem zdobené uniformě, jak prudce vpadl dovnitř, tak ještě rychleji uskočil a zaklel.

„Jen pojdte dál, Dambrette, já vás nesežeru,“ pravil zvesela, neboť zpozdlé nostalgické myšlenky mu příjezd kancléřových lidí rozehnal a pojem času se opět srovnal do mezí, do nichž náležel.

Muž s kníry uvážlivě vešel. „Znám jednoho, co by řekl, že tu strašíte jako duch lichvářův na místě zakopaného pokladu.“

„Hm. A kdepak zůstal Max?“

„Nahoře.“ Dambrett kývl do neurčita za sebe. „S Jeho Excelencí.“

Napadlo ho, je-li dnes v tomhle městě jeden jediný člověk, který myslí na něco jiného než na tu slávu na královském hradě. Luisa. K čertu, a zase Luisa! Ta myslí na Daniela. Každý den od rána do večera myslí na Daniela. Chudák Luisa. Potřásl hlavou, než se mu v ní uhnízdí vzpomínka na děvčátko pod řeřichami. A poslal tři z vojáků špehovat markýze, jenž tak nakvap mizel z Prahy.

Muž s kníry Dambrett se mu rozhodl dělat společnost spolu s vínem a pečením, pro kterou musel poslat do krčmy.

„Kancelér tu umře hladu,“ ušklíbl se velitel a Dambrett naň ponuře pohlédl.

„Kancelér si dnes zkazí žaludek na týden. Slyšíte?“ Otevřeným oknem se od Střeleckého ostrova ozývala kanonáda. „Oslavují zahájení dvorní žranice.“

„Vy jste, Kryštofe, uctivý, až člověk žasne.“

Muž s kníry uhodil cínovým pohárem do stolu. „Bodeť bych nebyl! To bych musel mít ze všeho gaudium jako Max.“

Do teplého večera zahřímaly rány městských střelců.

„Horko jako v peci, lidí všude, že by jablko nepropadlo, víte, že jsme se sem dostali až kdoví kdy po poledni?“

„Vím. Ten brajgl ve městě jsem taky slyšel. Zdržel vás déšť?“

„Ále... Bože, to byl zmatek. Jejich Veličenstva chtěla jet na koních, už to bylo všechno přichystané, všude davy lidí, měšťani, vojáčkové, a tu máš, čerte, kropáč,

on se do toho spustí liják. Měl jste vidět ten úprk ke kočárům. Max z toho byl radostí celý bez sebe a mám dojem, že kancléř taky, protože ten předtím ovšem z kočáru nevystrčil nos. A vy jste se z toho taky pěkně vyzul. Jeho Excellence se po vás ptala.“

„Tak? Létaající koberec v Drážďanech zatím neměli. A beztak tu jsem dobře o den dřív.“

„Jak jste pořídil u dvora opilcova?“

„Jakž takž. Markýzi Moskovu jsem řekl, že výborně.“

„Proč jste ho dal pod dohled?“

„Říkal si o to.“

Čas se zase vracel, začal postrádat souvislost. Jako by to bylo včera. Asi je to tím vínem, lipami a bůhví čím ještě - Daniel, Vídeň, medailón se smaragdy... řeřichy, tmavá stařena, přilepená na rozpálenou zeď domu. Někdy před šedesáti lety byla křehoučkým děvčátkem, jemůž možná někdo zavěsil kolem krku granáty jako stružku krve. Možná zrovna v den korunovace císaře Leopolda. A Luisa za šedesát let... kolik fendrychů se pohrne nahoru po dřevěných schodech, řeřichy budou sežehlé prvním mrazem... Náhle mu bylo jasné, že se Luisa svého Daniela nikdy nedočká, i kdyby jej on osobně našel a násilím přivlekl k oltáři. Daniel a neteř kuplířky z hradčanského předměstí! Nesmysl! Proč jí ten sňatek vůbec sliboval? Ale k čemu o tom uvažovat? Byl to nejapný rozmar, ten sňatek i ten medailón. Luisa teď bude čekat u sluncem rozpálené zdi, až zuhelnatí žárem v tmavou stařenu, jako vystřiženou z papíru a nalepenou na bílý dům.

Co je to zase venku za kravál? Železná brána duní pod úderý klepadla, stráž nadává, žena křičí.

Ale vždyť je to Maří!

Prudce vstal od stolu a ve dveřích se srazil s vojákem, který mu nenadálou a neodbytnou návštěvu šel ohlásit. Ale žena sem už vnikla za ním, prosta vši úcty k vznešenému sídlu kancléřovu i k uniformám jeho stráží. Byla příliš rozčilená, než aby měla úctu k čemukoli. V prvním okamžiku jí vykročil vstříc s radostným překvapením.

„Maří, tys přišla za mnou?“

„Zabili ji, pane! Je mrtvá!“

Chytil ji za ramena a držel chvilku, jako by čekal, až záchvat šílenství pomine. A přitom věděl přesně, koho to zabili, i když Maří neřekla žádné jméno, protože byla příliš rozrušená a pak - nemohla přece tušit, že on o tom všem vůbec něco ví.

Vzhlédla k němu a mlčela. Vždyť to stejně zní tak nesmyslně.

Stráže se zvědavě slezly kolem, přihlížely a naslouchaly. Něčí smrt pro vojáky

byla záležitostí obvyklou a všední, patřila k jejich povolání a setkávali se s ní často a v různých odpudivých podobách. Jen okolnosti jí dodávaly větší či menší zajímavosti a fakt, že tentokrát má jakousi souvislost s milostnými pletkami jejich velitele, jí dodávaly zajímavosti značné.

Světla v průjezdu paláce nehořela, a v paprscích měsíce byla tvář Maří také bledá jako smrtka.

Stále ji držel za ramena, ale chápal, že z ní nevytřeše nic než to, co už slyšel. Luisa je mrtvá.

„Běžela jsem za vámi, pane. Rychtáře nenašli doma.“

V téhle záležitosti on ovšem nijak zasahovat nemohl, byla to věc zdejšího městského práva. Ale nařídil, aby mu přivedli koně. Kdyby pro nic jiného, tedy aspoň proto, aby se na vlastní oči přesvědčil o něčem, co se mu zdálo úplně absurdní.

Hodil Maří před sebe do sedla a hnál ryzáka cvalem nahoru Ostruhovou ulicí, tak jak jindy jezdíval k ní za večerů nerušeného klidu a pokoje. Ani ho ta podobnost teď nenapadla.

Letmo zahlédl září nahoře v oknech Hradu, dlouhé černé vlasy Maří ho šlehaly do tváře a někde vzadu cvakaly podkovy koní - pár vojáků se k němu příčinlivě připojilo. Připadalo mu to všechno jako jeden jediný nesmysl, podobný strašidelným ranním snům. Slavná dvorní „žranice“, světla, rány z hmoždířů na Střeleckém ostrově, oslavy a vražda, o které nikdo tam z těch neví, a i kdyby věděl, mávl by nad tím rukou a vrátil by se k poháru. Co do kuplířčiny neteře z Nového světa.

Přitáhl otěže, kůň rozrazil hrudí dav zevlounů kolem domku s pavláčkou a dřevěnými schody. Závěs řech se tiše a tajemně houpal, listy i pestrobarevné květy se zdály černé. V domku byla tma, jen seshora z té podkrovní světnice se rozlévalo světlo.

Sotva Maří sklouzla ze sedla, obklopila ji skupina ženštin. Vyptávaly se a ohlížely po něm, jako by jí skutečnost, že ho přivedla, dodávala mezi nimi zvláštní vážnosti.

U dřevěných schůdků stál biřic a mlčky mu ustoupil z cesty.

S utkvělou neodbytností mu připadalo, že se to všechno odehrává v nějakém jiném, snovém světě, plném pouťových figurín. Připadalo mu to tak, dokud nespátril Luisu.

Ležela na prkenné podlaze a na židli vedle seděl rychtářův písař s bradou v dlaních, jako by ji hlídal. Patrně si na ten úděsný pohled už zvykl, ačkoli jeho tvář dosud zahrávala v žlutavém světle lucerny výrazně do zelena a ruce se mu viditelně chvěly.

Děvčátko mělo řezné rány na rukou a krk podříznutý až po obratle. Veliké tratoliště krve na podlaze už potemnělo. Otevřené skelné oči zůstaly vytřeštěné a bílá tvář děsivě stažená. A pod rozšklebenou ránou obtáčel útlý krček náhrdelník z temně rudých granátů a splýval s černou krví.

Stál tu nad tím vším beze slova, bez myšlenky, jako by se díval na obraz namalovaný nějakým morbidním malířem.

Písař se při jeho příchodu zvedl ze židle a uklonil. „Račte prominout, pane, ale vy jste ji znal?“ „Odedneška.“ Napadlo jej, že ten muž v ošoupaném černém kabátě, který vypadá jako věčný student, jej asi poznal, nebo se domyslel. Ostatně co na tom. „Nevíte samozřejmě, kdo...“

„Bohužel ne, pane. Když se Žaludská sedma vrátila večer domů -“

„Kdo?!“

„Její tetka. Barák má žaludskou sedmu ve znaku nebo vlastně měl, dokud byla k poznání. Říká se tu u Žaludských. Tetka se vlastně jmenuje Vyskočilová nebo Doskočilová, nevím. Když prý tedy přišla s dcerou domů, byla Luisa veselá a zpívala si. Pak, později večer, šla prý Dorota - tedy dcera nahoru a našla Luisu mrtvou. Vůbec ji prý neslyšely křičet, a přitom... Já zůstávám tady blízko, Žaludská pro mne přiběhla, a nemohlo to být po tom mordu dlouho, Luisa byla skoro ještě teplá. Poslal jsem Janka poptat se v sousedství, ale lidi biřice neradi vidí a nic mu neřeknou.“

„A rychtář?“

Písař pokrčil rameny. „Ten bývá většinou zaměstnán jinde, když se něco stane,“ vysvětlil diplomaticky. „A tady na Novém světě se něco děje pořád. Maří prý říkala, že jde pro vás, pane, sice jsem tomu nerozuměl, ale domníval jsem se, že zřejmě máte důvod, abyste se o tu věc osobně zajímal, a tak jsem zatím nic dalšího nenařídil“

S písařem byl podle všeho rozumnější hovor než s celým rychtářem. Ostatně kdoví, zdali ten rychtář umí vůbec číst a o právu ví víc než to, že patrně nějaké existuje.

„Ráno o tom zpravíme pana císařského rychtáře,“ dodal písař a jeho napadlo, že zdejší městský rychtář má sám o sobě asi pramalou váhu.

„A kde teď je ta... Žaludská?“ zeptal se.

„Utekla s dcerou k nějakým příbuzným. Totiž, možná nevíte, pane, že i její druhou neteř, Luisinu sestru Anežku, před časem zavraždili. Žaludská má strach.“

„No, to samozřejmě nevím. Kdy?!“

„Pár dní po Božím těle. Bude to v zápisech.“

„Jak se to stalo?“

„Někdo ji uškrtil. Našli ji až ráno, druhý den. Dodneška se to nepodařilo objasnit.“ Císařského rychtáře to vlastně ani nezajímalo, v těchhle místech se s tím musí počítat a u kuplíčky mávl rukou. Císařský rychtář byl už někdo a kritizovat jej bylo horší než občas pokoutně pomluvit rychtáře městského - a písař ostatně neměl ve zvyku pomlouvat.

Dřevěné schůdky zavržaly tentokrát pod těžkými kroky, vracel se biřic Janek. Trochu vyvedený z míry cizí společností, v níž svého pána našel, vykládal zmateně cosi o tom, že nikdo nikoho neviděl, do domu nikdo nevešel, žádný křik nebyl odnikud slyšet, pominou-li se běžné a Novému světu vlastní hádky sousedské a rodinné. A že se s ním většinou nikde nechtěli bavit, proto je zpátky tak brzy.

Písař významně pokývl hlavou. „Málem to vypadá jako něčí rodová msta,“ řekl a z jeho úst to znělo jako nemístný šibeniční žert.

Obrátil se na písaře jen tak pro úplnost: „S tou Žaludskou jste nemluvil?“

Písař s ní nemluvil, co věděl, měl od sousedů. Napřed ji bude muset vypátrat u těch kdovíjakých příbuzných, a ona se třeba ještě dá ze strachu zapřít.

Naposled se ohlédl na zavražděné děvčátko a snažil se nepřipustit si otřesnou zrudlost tohoto činu, dalšího v řadě různých odporných zvěstev a tragédií, s nimiž se setkával příliš často, než aby si je dovolil brát osobně. Kéž by si aspoň mohl tu záležitost vzít na starost sám, se svými lidmi. Věru že by toho zhovadilého vraha chytil, i kdyby ho měl hledat na konci světa. Jenže městské úřady jsou na svá práva a pravomoci žárlivé, a v této době obzvlášť. Jemu do vraždy na Novém světě není popravdě nic, naprosto a vůbec nic, i kdyby chudinka Luisa byla bývala jeho milou.

Odcházel se skloněnou hlavou, bezmocný jako pes uvázaný na řetěze, když vidí zloděje přeskakovat plot.

Na schůdkách potkal fysikuse a zadýchaného faráře.

Někdy dokáže bystrý farář stříci své farníky lépe než dráb a ví o nich víc než oni sami. Málem by byl tohoto důstojného otce oslovil, ale včas si vzpomněl, že k tomu nemá žádné oprávnění. Mlčky mu ustoupil z cesty a farář s doktorem se přehnali kolem něho, jako by tam ještě něco mohli zachránit.

Zástup venku už trochu prořídl, i vražda po nějaké době zevšední. Zvlášť vražda, která se udá ve stínu příjezdu císařova.

Maří k němu přistoupila, mimoděk ji objal, jako by i jí hrozilo nebezpečí. Neříkal nic. Nebylo také co. Teprve po chvilce slíbil, že se tu zase brzy stává, a že snad do té doby... věděl, že ne. A vzpomněl si na granátový náhrdelník, který přivezl Maří, aby jí pěkně slušel k černým vlasům, a pak jej daroval Luise. Náhrdelník obtáčející krvavou ránu. Toužil být co nejrychleji pryč odtud, z tohoto místa, kde neměl co činit a kde doznal pouze svou bezmoc.

A možná právě proto, a také z profesionální zvědavosti, která jej nutila strkat prsty víceméně všude a vždy, takže je často míval celé otlučené, učinil to, čím zprvu naprosto nemínil ztrácet čas. Začal se zajímat o Daniela. Když někdo hledá starého přítele, nedělá přece nic, co by se mohlo sebeméně dotknout cti městských úřadů.

Přesto však, když druhého dne mluvil s kancléřem o záležitostech zcela jiných a zahrnujících pouze zájmy Jeho Excelence, jimž měl tu čest sloužit, zastavil jej kancléř už na odchodu zlomyslnou poznámkou:

„Netušil jsem, že z útrpnosti pomáháte městským úřadům čistit na Novém světě stoky. A docela nezištně.“

Obrátil se. A bylo mu zřejmé, že si kancléř včera při dvorní žranici skutečně zkazil nejen žaludek, ale i náladu, protože jinak by mu takovéhle záminky k sarkastickým poznámkám nestály za to.

„Sice jsem včera byl na Novém světě, Excelence, ale nic jsem tam nečistil, nejméně pak stoky.“

„Nový svět je sám stoka. Purkmistr Mayer se vyjádřil, že by to předměstí nejraději srovnal se zemí. Pořád se tam děje něco... nepatřičného.“

„Purkmistr Mayer měl mít, tuším, včera jakýsi projev před Jeho Veličenstvem. Ta čest mu musela hodně stoupnout do hlavy, když se cítí oprávněn Vaši Excelenci obtěžovat nemístnými kletvami. Ostatně kdyby mu sloužil rychtář stejně dobře jako drbny, nemusel by se vztekat.“

Kancléř se kyselé usmál. „Co se tam vlastně stalo, když už o tom mluvíme?“

„Zabili děvče. Náhodou jsem ji trochu znal.“

„Vaše milá?“

Zavrtěl hlavou.

Daniela našli. Nebo aspoň místo jeho posledního pobytu, a náhodou tomu napomohl právě onen nedbalý rychtář. Připíjel si v hospodě s jedním z císařských, kancléřských nebo bůhvíjakých vojáků (Praha byla teď všelijakých uniforem a livrejů plná a kdo se v tom měl pořád vyznat) a dal se pohnout dojemným příběhem toho muže, hledajícího v Praze ztraceného bratra. Ochotně vzpomínal, kde a kdy mohl bydlet cizinec asi tak kolem třiceti let, vyšší, tmavovlasý a nápadně hezký. Vzpomněl si na několik takových cizinců a jeden z nich se skutečně jmenoval Daniel.

Vsadil na Luisin dohad, že Daniel bydlí někde poblíž, v okolí Hradu, a vyšlo to. Ten jediný nalezený Daniel se sice ukázal jako někdo docela jiný, ale rychtář se prý v hospodě zmínil také o někom, kdo se měl jmenovat Hubert Deneb a bydlet na Pohořelci. D. H. - H. D. - aspoň by neměl starost s případnými monogramy. Kromě toho je Deneb jméno hvězdy, a Daniel se přece vyznal ve hvězdách.

Vydal se tedy za oním Hubertem Denebem. A kupodivu, jak jeho kůň zvolna kráčel vzhůru příkrou Hlubokou cestou, připadalo mu, jako by se vracel za někým, s kým se rozloučil včera, a ne snad před deseti lety, a ještě tak, že si to o nové setkání vůbec neříkalo. Co by se asi stalo, kdyby stanul bývalému příteli tváří v tvář? Co by mu řekl? Do této chvíle si tu možnost vlastně vůbec nepřipouštěl, Daniel se pro něho už dávno stal něčím neskutečným jako aktér vymyšleného příběhu nebo někdo, kdo zemřel kdysi před léty a jeho hrob zarostl trávou. Možnost, že by se vůbec ještě vrátil do jeho života, pokládal za něco tak nesmyslného, že ji vyzal vážně na vědomí teprve teď, kdy se stala téměř skutečností. A jejich tehdejší rozmlúška mu připadala už úplně směšná. Ale co z toho, beztak bylo teď všechno jinak než tehdy a uplynulo od té doby deset let.

Zastavil před domem s modrým lvem ve znaku. Tady prý ten Hubert Deneb přebýval, u jakési Barbory Krejzové. Přivázal koně k mříži na přízemním okně. Bylo zevnitř ostatně zavřeno bílou okenicí. Vstoupil. Prošel chodbou, dveře na jejím konci byly otevřeny a vedly do zahrádky plné zeleniny a pestrého kvítí. Zahrádka končila zdí a za zdí byly vidět zelené svahy kopce Petřína. Odpoledne pokročilo, stín jabloně uprostřed zahrádky se natahoval daleko, až k sousedům, a ve stínu seděla postarší žena a pletla punčochu. Odněkud sem doléhal hlasitější hovor, utíchal a zase sílil, až klaply dveře a osamělý hlas pronesl slyšitelně:

„Ty mi něco povídej, ty hovnivále!“

Bylo utěšené, klidné odpoledne.

Když pozdravil, žena pod jabloní se prudce otočila.

„Co chcete - kdo jste?“

Vystoupil z přítmí chodby. Prohlížela si ho s neskrývanou nedůvěrou. Co má cizí mužský co někoho takhle přepadat ve vlastním domě! Jenže vetřelec vypadal jako nějaký lepší člověk a netroufala si na něho rovnou spustit.

Hubert Deneb? Pokud si pán jde pro jeho věci a koně a zaplatit nájemné, je vítán. Hubert Deneb sám ale zmizel, jako by se po něm země slehla. Kdy? Už to bude pár týdnů. Často býval pryč, ale takhle dlouho ještě nikdy.

Žena s punčochou se uklidnila. Ten cizí pán, jehož německé jméno si nezapamatovala, projevil zájem si Denebovy věci prohlédnout a možná, Pánbůh dej, zaplatí nájemné a ty krámy si odnese a taky toho koně, který stojí v maštali u souseda, si odvede.

Odložila pletení na lavičku pod jabloní a svižně spěchala před ním do domu.

Kámen úrazu byl v tom, že Barbora Krejzová téměř nerozuměla německy a on česky zrovna tak, takže domluva byla obtížná, ne-li téměř nemožná. Pochopil, že řečený Hubert Deneb zmizel a zanechal tu po sobě vše včetně koně, a že zmizel už před časem. A došlo mu také, že by tahle panímáma ráda, aby jí za zmizelého

nájemníka zaplatil, když už se po něm ptá.

Otevřela před ním dveře přízemní jizby a spěchala otevřít i okenice. Dovnitř se zájmem nahlédla ryšavá koňská hlava s bílou lysinou a Barbora Krejzová odletěla od okna, jako by uviděla čerta.

Přišlo mu to komické a smál se, když ta panímáma ještě zahrozila do okna pěstí.

„Člověka by z toho šlak trefil... No tak tady pan Hubert bydlel, když tu byl. Na nic jsem nesáhla, všechno je tu, jak to nechal.“

Napadlo jej, že sem bude muset poslat někoho, kdo umí česky líp, aby tu ženskou vyzpovídal. Sám jí rozuměl sotva každé čtvrté či páté slovo.

Rozhlédl se. Nábytek byl starý a bytelný, stůl, židle, truhla a postel. Nad postelí visel kord s bandalírem. Přistoupil blíž a najednou, nechápal proč, se mu srdce rozbušilo, jako by starý kamarád byl někde nablízku a jako by tam venku byla Vídeň léta Páně 1712. Pomyslel si, že asi stárne, když se zničehonic takhle dojíká nad kordem, který koupili kdysi s Danielem. Vzpomínal si na to jako dnes, bylo to v hospodě na Graben a koupili ho od Itala, který prohrál v kartách nakonec i tu košili, co měl na sobě. Ital tvrdil, že je učitelem šermu, možná že i byl. Svou zbraň prodal za 36 zlatých a 2 krejcary, což byl přesně obnos, který dali tehdy dohromady. Kord měl beztak nepoměrně vyšší cenu.

Šnal jej se zdi. Byl to on, beze vší pochyby, se značkou janovského mistra ozdobně vyrytou na čepeli. Daniel mu ze žertu říkával Durandal. Krásná, skvěle vyvážená zbraň. Možná i lepší než ta, kterou má on sám teď po boku.

Zavěsil kord zpátky.

V truhle bylo něco prádla a pečlivě složený kabátec, kapsy prázdné, jen v jedné šátek s monogramem D. H. nebo H. D. V zásuvce stolu našel pár pokreslených papírů a nějaký dopis. Zastrčil si ho za manžetu, když se Barbora Krejzová nedívala. Na stole, pokrytém slaboučkou vrstvičkou prachu, stál kalamář s brkem, kniha bez vložených či zapomenutých písemností, napůl ohořelá svíčka v laciném svícnu a - kupodivu - šporny s řemínky potřísněnými zaschlým blátem, jako by je sem někdo odhodil po dlouhé cestě, snad aby je nezapomněl vyčistit.

„Copak Daniel - tedy ten Hubert Deneb neměl žádného sluhu?“

„Koho?“ opáčila Barbora Krejzová.

Trpělivě jí větu opakoval. Zavrtěla hlavou. „Všechno si dělal sám nebo řekl mně. Ani toho nikdy moc nepotřeboval. O koně se mu staral sousedů pacholek.“

„Co?“ Ten dohovor byl k vzteku.

„Já - já všechno dělala. Já. Nebo on sám. Koně, rozumíte, koně pacholek, od souseda.“

Rozuměl. Jako u bláznů, pomyslel si.

Ty zablácené šporny vypadaly ze všech věcí nejosiřeleji. Snad proto, že nebyly tam, kde šporny obvykle bývají.

„Boty,“ pravil Barboře Krejzové. „Jezdecké boty tu neměl?“

„Aha, boty,“ pochopila panímáma. Možná si o něm myslí, že je opravdu cvok. Sehnula se a zašátrala pod postelí. Vytáhla ošlapaný střevíc, pak druhý. Jiného nic. Nu, na takovéhle střevíce se šporny skutečně nepřipínají.

„A co nějaké peníze, prsteny, hodinky a tak, nic tu nenechal?“

„Co říkáte?“ Obřad se opakoval.

Prý žádné peníze, nic, jak pan Hubert místnost opustil, tak zůstala. Nikdo tu nic nebral. Začala mu dokazovat, že není zlodějka, nevzala si z jeho majetku, co by se za nehet vešlo, ani peníze, ani ty jezdecké boty. Sotva ji uklidnil.

Slíbil jí, že sem pro ty Denebovy věci hned zítra někoho pošle. Ať zatím spočítá, kolik zůstal jeho bývalý přítel dlužen.

Ještě koně chtěl vidět, a když mu Barbora Krejzová porozuměla, zavedla ho ochotně o dva domy dál, bydlel tam forman, světaznalý muž, který německy uměl. Potvrdil, že Hubert Deneb si na koni už nějaký týden nevyjel, a za seno, oves a pacholkovi za krmení a čištění nezaplatil.

„Hans,“ zařval přes celý nevelký dvůr, „vyveď Fuxe!“

„Sedlo a uzdu tu má taky?“

Forman odfrkl. „Sedlo! Pokud tomu říkáte sedlo... Hans! Taky ho nasedlej!“

Chvatně ujišťoval, že to ani není potřeba, ale to už z maštale zazněly duté rány a poté pacholkovy nadávky.

„Je nadržžený,“ prohodil forman. „On pan Deneb na něm nikdy moc nejezdil - čert ví, k čemu ho vůbec měl. A teď nebyl valach venku bůhvíjak dlouho. Včera přerazil štrajcbán, neřád. A bije po koních. Vezmete si ho, pane?“

Kůň vyrazil z maštale a statného pacholka vlekl za sebou. To sedlo skutečně za moc nestálo, bylo staré a odřené, holstry prázdné, a uzda také už musela ledacos pamatovat. Kůň na tom ostatně nebyl o mnoho lépe, jeho divokost pocházela po pravdě z toho, že se tak dlouho nehnul ze stáje.

Danielovi chudákovi se muselo špatně dařit, když se spokojil takovýmhle koněm a takovýmhle sedlem. S těmi mohl okouzlit skutečně jen Luisu z Nového světa.

Zabolela ho ta vzpomínka, co by si zastíral. Opět ji viděl před sebou na prkenné podlaze, v tratolišti krve.

„Co pistole, ty v těch holstrech neměl?“ zeptal se, aby nemusel myslet na mrtvou Luisu.

Forman se zamyslel. „Jo, pane, pistole... ty měl, pravda, byly pěkné, nosil si je s sebou domů, snad se bál, že mu je ukradnu.“

Jenže v Danielově pokoji pistole nebyly, stejně jako tam nebyly jezdecké boty. A kromě kordu nic, co by mělo skutečnou cenu. Nejspíš nic takového neměl. Ovšem ty boty a pistole...

Kůň se vzpínal a pacholek ho měl co držet.

„Vezmete si ho, pane?“ Forman se naň s nadějí zahleděl. „Než mi vlastní koně pomlátí.“

Naprosto neměl v úmyslu ujmout se toho opuštěného běsa. A vyhlídka, že by ho Danielův kůň ještě třeba někde k veřejnému pobavení shodil, onen úmysl nikterak nepodpořila.

Vyhýbavě slíbil, že to zařídí a že účet určitě zaplatí. Luisa říkala, že Daniel dával kuplířce peníze. Prý hodně. Čemu Luisa asi mohla říkat hodně? Tady si rozhodně královsky nežil. A zůstal dlužný na každém rohu. A co by si ostatně Daniela nenechal pár stříbrňáků stát, i když se tehdy nerozešli v dobrém. Bylo to dávno, a čas rány hojí. Málem mu bylo líto, že se se starým přítelem nesetkal, i když se zpočátku takové vyhlídky i trochu obával. Ale Daniel ho teď možná potřebuje, možná je v úzkých a nemá se na koho obrátit. Copak by mu asi řekl po těch letech?

Sjížděl krokem Hlubokou cestou dolů. Už se zešeřilo a stráně Petřína temněly. V něčí zahradě pod kopcem svítily řady lampionů, i hudbu bylo slabě slyšet, nesla se teplým soumrakem a přinášela spokojeným radost, smutným stesk.

Široký prázdný stůl, dopadaly na něj slábnoucí pruhy světla a byl tak holý, tak pustý, jako by přežil smrt toho, kdo u něj sedával. Šporny se zablácenými řemínky na něm ležely jako podivné memento. Drobnost, odhozená možná ve spěchu, možná z pohodlnosti, neodbytně vnucovala záhadné jsoucno dočasného obyvatele tohoto místa. Pohozené šporny se zablácenými řemínky...

Celé křídlo Hradu vysoko nad městem svítilo. Na nádvoří stojí plno kočárů, uvnitř plno lidí se svými starostmi, skrytými v sametu, zlatu, veselí, všude samý klam a zdvořilá přetvářka. Někoho z toho bude zítra bolet břicho, jiného srdce. Ti první jsou na tom líp.

I Luisa už je na tom dobře. Již na nikoho nečeká.

Z hospody U tří housliček se vymotal člověk s korbelem, zpíval a vrávorál proti němu prostředkem ulice.

„Ať žije král!“

Opilec se rozmáchl, kůň polekaně uskočil a porazil jej. Korbel se kutálel dolů a hřmotil o kameny.

Ohlédl se. Opilec vstával a šátral na zemi po korbelu.

„Táhněte do Vídně, samozvanci! Čerta na vás!“

Chápal spíš smysl než význam těch slov a výhrůžně otočil koně. Opilec utíkal celý skrčený a polohlasem nadával přes rameno. Nechal ho být. Obrátil ryzáka zase zpátky, podkova zařinčela o železo zakutáleného korbelu. Ve dne halasně proklamovaná v ulicích, v noci statečně hynoucí na úbytě - pochybná láska tohoto pikartského národa k tomuto králi a jeho dvoru. A co na tom, však tu skutečnost nikdo nezmění, drabantí tohoto krále a jeho dvora pak nejméně.

K paláci projel vůní lip - jako by v noci voněly víc - a v průjezdu zarudlém plameni pochodní slezl z koně. Čekal tu na něho jeho zástupce a druh v dobách dobrých i zlých Max Nebeldach, kterého dnes minula povinnost doprovázet Jeho Excelenci. Podíval se na něho útrpně.

„Co se stalo? Tváříte se, jako byste byl někoho právě pohřbil.“

„Spíš vyhrabal z hrobu.“

„Koho?“

„Minulost.“

Max Nebeldach se ušklíbl. „Jaká byla?“

„Hořká.“

„Tak to se pojdte napít. Správný hrobník je vždycky ožrala.“

Měl Maxe rád, byl to dobrý a věrný kumpán. Vždycky se snažil pomoci, když bylo potřeba, slovem nebo skutkem, a činíval tak dokonce s jistým taktem a porozuměním, kterého si sám většinou ani nebyl vědom.

„Prý jste se do něčeho zapletl na Novém světě.“

„Ale ne, ono se to zapletlo samo. Mimochodem, Maxi, vzpomínáte si na Daniela?“

„Jo, to je ten, jak jste mi o něm jednou povídal, že jste si přísahali věčné bratrství či co.“

Ponuře se usmál. „Co chcete, nebylo nám ani osmnáct. A četli jsme o hrdinných skutcích šlechtetného rytíře Amadise.“

„Strašné,“ pravil Nebeldach. „A co je teda s ním?“

„To bych právě rád věděl. Co byste si myslel o někom, kdo se zničehonic ztratí, koně zapomene v maštali, ale boty si obuje, šporny nechá doma na stole a cenný kord nesundá se zdi, ale jezdecké bambitky si vezme a všechny peníze a písemnosti patrně taky, s výjimkou jednoho bůhvíjak starého milostného dopisu. A všude po sobě nechá dluhy.“

„Co? Že mu ty bambitky musí být na tahání v ruce nepohodlné nebo že má za rohem jiného koně. A že je to jeho věc, co kde má či nemá. Co to ostatně vy máte

tady?“ A natáhnul ruku, uzmul mu složený list papíru, zasunutý za manžetu.

„Vroucně milovaný Danieli, můj pane,“ spustil nahlas, když vtom vnikl dovnitř muž s kníry Dambrett. Nahlédl Nebeldachovi přes rameno.

„Odkdy si dáváte říkat Daniel, Maxi?“

Nebeldach vážně pokývl hlavou. „Namluvil jsem jí, že se jmenuju Daniel di Castelnuevo a že jsem hrabě. Hned mi padla kolem krku. A pozvala mě zítra večer na schůzku.“

„Kdo, prosím vás?“

„Vidíte, přece Matylda,“ zaťukal prstem významně do podpisu.

Dambrett se dotčeně zahleděl na oba muže, z nichž jeden ho znevažoval zjevně nesmyslnými výklady, neboť dopis byl viditelně postarší a patrně ukradený z něčích písemností, a druhý neučinil nic, aby se ho zastal.

„Kancleř s vámi chtěl mluvit, Ludwigu,“ obrátil se se zadostiučiněním na svého velitele. „Přijdete tam tuším zrovna na koncert.“

„Teď hned? Ale vlastně dobře tak. Neviděl jste tam náhodou někde pana podkomořího Markvarta z Hrádku?“

Dambrett zavrtěl hlavou. „Já ho neznám.“

„Chyba,“ podotkl Nebeldach se zrakem zabořeným do dopisu.

„Hlavně že vy tak všechno víte, pane hrabě,“ utrl se naň Dambrett a poté odešel, aby rozhlásil po celém paláci, že zástupce velitele policie Jeho Excelence se odedneška honosí titulem hraběte di Castelnuevo.

Tou dobou, už za soumraku, se rychtářův písař ubíral sám a trochu v rozpacích k domu U modrého lva. Případ vraždy na Novém světě jej teď zaměstnával už noc a den a byl by jej rád co nejdřív sprovodil ze světa bez cizí pomoci, aby se před nadřízenými úřady vytáhl.

Když mu rychtář vypověděl, o čem mluvil v hospodě s vojákem a popsal jeho uniformu, byl písař doma. Není to dávno, co viděl kabáty kancleřových lidí. A napadlo jej, že až o tom po straně řekne purkmistrovi a ten zase dalším, i císařskému rychtáři nebo možná samotnému panu podkomořímu, vzbudí tato zpráva vlnu rozhořčení nad nenechavostí vídeňských hostí, kteří si myslí, že si tu mohou rejdit jako doma. Jako by se jich někdo prosil, aby strkali nos do obyčejné vraždy kuplířčiny neteře. Nebo že by Luisa (poněkud se mu zvedl žaludek, když si na ni vzpomněl) byla bývala milenkou samotného velitele kancleřovy gardy? Měl se zeptat Maří, ta jistě ví své. A třeba by neřekla.

V každém případě měli kancleřští nějakou stopu, na kterou jeho - ovšem - neupozornili. Ale co jim je proboha do toho, pokud nechtějí jen pošťovat městské úřady? Skálopevně rozhodnut vyhodit ty nezákonné konkurenty ze sedla začal

obcházet domy, na něž si rychtář vzpomněl jako na možný příbytek záhadného cizince. Však ten kancléřský asi ví, koho hledá. Možná samotného vraha.

Se soumrakem tak dospěl ke dveřím domu U modrého lva, který patřil Barboře Krejzové. A protože byl opatrný a ostražitý, pozeptal se nejprve u sousedů, neměla-li dnes Krejzová nějakou návštěvu. Sousedí většinou vědí vše. A také věděli. Babky rozsazené na stolicích u domů a rozebírající denní události mu ochotně sdělily, že ano, prý nějaký kavalír, a pak ještě šel s Krejzovou tamhle k formanovi. A zvědavě se vyptávaly pana písaře, co se děje a co ta mrtvá, že všichni mluví jen o tom mordu.

Pan písař jen pokývl, neřekl nic, a zamířil mlčky a neochvějně k Modrému lvu. I babky ztichly a natáhly krky v příjemně vzrušujícím očekávání, že možná uvidí, jak někoho vlečou zatčeného do šatlavy. Ale že s sebou pan písař nemá biřice, když jde zatýkat!

Dolní okno bylo zevnitř zabeďněno bílou okenicí a škvírkou prosvítalo světlo.

Písař vstoupil do tmavé chodby; na jejím konci uviděl světlejší obdélník otevřených dveří do zahrádky za domem. Zastavil se a naslouchal, ale neslyšel než svůj vlastní dech. A přece se jej náhle zmocnil neklid, zabránil mu zavolat na Krejzovou, aby přinesla nějakou svíčku nebo jej aspoň pozvala dál, když už nechává dveře na ulici otevřené a sama kdovíkde vězí. Ale v domě bylo mrtvé ticho.

Opatrně šátral chodbou, až našel kliku té přízemní místnosti, kde se svítilo. Vstoupil.

V okamžiku zahlédl nehybné tělo na zemi a muže u stolu. Při jeho příchodu se prudce otočil. V obou rukou držel pistole.

Písař chtěl promluvit, nebo možná skočit zpátky do tmavé chodby, ale neměl už čas. Do tváře mu šlehly dva ohníčky, náraz jej hodil zpátky a svět se náhle otočil vzhůru nohama. Pak zčernal.

II

Mladý muž, kterého si den nato dal zavolat pan podkomoří Markvart z Hrádku, se jmenoval Oldřich Hadač z Hadačova. Pocházel z nevýznamného a nemajetného vladyckého rodu, a tak chápal, že k úspěchu mu v životě nepomůže nic než jeho vlastní schopnosti a ovšem také jistá dávka štěstí. Vystudoval práva v nejistotě, zda neměl dát raději přednost stavu vojenskému, protože měl koně a zbraně stejně, ne-li více rád než obsáhlé zákoníky. Při svém mládí si navíc představoval, že vojenský život sestává výhradně z dobrodružství a radovánek, jak o tom aspoň slychal vyprávět. V krátké službě u pana podkomořího se zatím žádnou slávou

nepokryl a ke všemu ještě si stačil bez nejmenšího úsilí znepřátelit hradčanského císařského rychtáře, který byl původem odněkud ze Štýrska, pobyt v Praze měl za nutné zlo, česky slovo nerozuměl a ohrnoval nos nad každým, kdo byl nižšího rodu než on sám, pana podkomořího v to počítaje.

Pruhy ranního slunce na několikrát protínaly tmavou místnost, tančila v nich zrnka prachu, a když se pan podkomoří v jednom z těch pruhů zastavil, vypadal, jako by se kolem něho lila svatozář. Šťastné znamení.

„Pane z Hadačova, už možná víte o té události na Novém světě.“

Pan z Hadačova se včera veselil s přáteli a nevěděl o ničem.

„O tu vraždu především večer by nebylo, ale vyšetřoval ji pak rychtářův písař. A včera večer byl písař zabit v domě jistě Krejzové na Pohořelci. Včera mne také vyhledal šéf policie říšského kancléře, baron Austerberg - slyšel jste to jméno někdy?“

Pan z Hadačova o nikom takovém v životě neslyšel.

„Tak to jste o nic nepřišel. Jak se zdá, pan von Austerberg by zase rád někam nepatřičně strkal prsty.“

„Tohle je ale věc městského práva!“ podotkl Oldřich Hadač.

„Ano, jistě. Ale on má na tom jakýsi osobní zájem. Ne že bych se snad domníval, že je nezbytné dělat vídeňským radost přehnanou ochotou - zvláště v této době -“

Oldřich Hadač se usmál. Pan podkomoří byl ze staré české rytířské rodiny, na svůj původ byl hrdý a ne všechno, co se pojilo s osobou a dvorem habsburského mocnáře, mu bylo vždycky svaté.

„- ovšem na druhé straně nevidím důvod,“ pokračoval pan z Hrádku, „abych s nimi vyhledával zbytečné rozmišky.“

„Videňští pořád provokují,“ nadhodil Hadač.

„Možná. Ale o to nejde. Koneckonců ten mord se vyšetřit musí. Ujmete se té záležitosti, pane z Hadačova?“

„S radostí, pane. A slibuji vám -“

„Eh, sliby... neslibujte, když nemusíte. Dám vám v té věci volnou ruku, ale kdybyste si - to se může stát každému - náhodou nevěděl s něčím rady, nebo kdybyste potřeboval pomoc, přijďte.“

Pan Oldřich Hadač z Hadačova vyjížděl toho slunečného dopoledne na své bílé klisně za prvním větším úkolem. Pociťoval nesmírnou zodpovědnost a na prsou ho hřál písemný příkaz s pečeti. Připadal si důležitý a téměř všemocný, byt jeho tělesný doprovod tvořil jen sluha v odřené kožené vestě. A byl rozhodnut, že žádnou pomoc od nikoho potřebovat nebude.

Na hradčanské radnici si přečetl poslední písařův záznam a pohovořil s

městským rychtářem. Ten při vidině neodvolatelného sesazení z funkce pro nenapravitelné lajdáctví odpovídal na dotazy jen na půl úst, a tak Hadač s bídou dospěl ve vyšetřování tam, kam předtím písař, než se vydal do osudného domu U modrého lva.

Oldřich Hadač se tam vydal také.

Modrý lev teď v poledne vůbec nevypadal osudně, spíš opuštěně a ztraceně v letní výhni, a horko vypudilo i babky od sousedních vrat dovnitř do domu. Přivázal šimlu k mříži dolního okna, zevnitř zavřeného okenicí, a vstoupil. Nebylo zamčeno. Barboru Krejzovou zastal v posteli s obkladem na hlavě a u ní nějakou další dobrodušnou tetku.

Barbora Krejzová mu ochotně a s notným nářkem vyličila, jak ji večer ve tmě něco praštilo do hlavy, nevěděla co a neviděla nikoho. Vzbudila se na posteli a sousedé přivolaní dvěma výstřely jí sdělili, že v dolejší světnici, kde ji našli, leží zabítý písař. A pak přišel rychtář s druhým písařem, na všechno se znova vyptali a písař to zaznamenal. Ať si to pán přečte, když nevěří. Ale Oldřich Hadač se zajímal především o onoho muže, který ji navštívil předevčírem odpoledne, a vznesl důvtipný dotaz, zda to nemohl být on, kdo...

Barbora Krejzová naň vytřeštila oči a začala se na loži zvedat.

„Vy myslíte -“

„Opravdu jste ho podruhé ani na okamžik nezahlédla? Ani trochu?“

„Ne, nikoho jsme neviděla. Byla tma. Ale proč by to prokristapána dělal? Takový slušný pán!“

To Oldřich Hadač také nevěděl. Nicméně byl se svou první stopou docela spokojen. Dal si zopakovat, nač se onen návštěvník ptal a co mu Krejzová odpověděla. Dohadoval se s ní chvíli o jeho jménu, které si nepamatovala, ale které ostatně docela dobře mohlo znít von Austerberg. Nebo jinak.

Poté se odebral, zrovna jako ten před ním, do neblahé přízemní světnice, v níž bydlel - když tu ještě bydlel - Hubert Deneb. Na zemi u dveří se malebně vyjímal nedávno čerstvá krvavá skvrna. Oldřich Hadač si ještě příliš nezvykl na lidskou krev, vsáklou do podlahy. Zarazil se a v tom okamžiku si poprvé uvědomil, že ta záležitost není jen lákavé dobrodružství. A že teď všechno záleží na jeho schopnostech.

Stál chvíli na prahu oné místnosti, jako by chtěl zachytit ozvěnu dějů, které se tu odehrály, a představit si lidi, kteří tudy prošli. Kdo z nich asi patřil k případu, na jehož začátku bylo děvče s proříznutým krkem? Kohopak tu uviděl rychtářův písař, že ho to stálo život? Že by muže v uniformě kancléřovy policie? Možná tu ten muž odpoledne něco objevil, něco, na co nechtěl upozorňovat před majitelkou domu, a proto se večer vrátil. Přišel zadem, přes zahrádku, byl tam snadný přístup,

a když v tmavé chodbě potkal nic netušící majitelku domu, praštil ji bambitkou přes hlavu. Toutéž bambitkou pak zastřelil písaře, který jej nečekaně překvapil, a unikl stejně jako přišel, zadem přes zahrádku.

Ale proč potom celou tu věc rozmazával před panem podkomořím? Proč? Mohl mlčet, nikdy by mu nikdo nic nedokázal.

Oldřich Hadač, vyhýbaje se pečlivě krvavé skvrně, prohlédl světnici, truhlu, stůl, postel. Provozoval takovouto prohlídku poprvé a nevěděl dost dobře, co by měl vlastně hledat. Nebylo tu nic neobvyklého, nic zvláštního, žádný zapomenutý dopis, jen pár pokreslených papírů v zásuvce stolu, a na něm šporny s řemínky potřísněnými zaschlým blátem. Divný rozmar, nechávat šporny zrovna na stole.

Konečně se obrátil k odchodu. Ve stínu u zdi, téměř pod postelí, něco leželo. Bylo to maličké. Oldřich Hadač to zvedl. Papírová ucpávka z hlavně, očazená a otrhaná, možná právě ta, která vyletěla s kulkou, co zabila písaře. Jaká taky jiná. Zastrčil ji do kapsy, i když zatím nevěděl, k čemu by mohla sloužit. Měla by tu být ještě jedna, ale tu už nehledal. Opatrně překročil krvavou skvrnu a zavřel za sebou světnici i s jejím tajemstvím. A volněji si vydechl, teprve když se octl zase venku, na liduprázdné ulici, plné poledního slunce.

Pustil se se sluhou v patách dolů Hlubokou cestou, přes Vlašský rynek. Zatočil k paláci říšského kancléře rozhodnut nedat si od vídeňských nic líbit - žádné prezírání, žádné posměšky. Slychal v posledních dnech o povýšených způsobech císařových dvořanů neustále a byl hotov k nepříznivým vzájemným vztahům výrazně přispět, pokud mu kancléřští poskytnou příležitost. Vlastně téměř toužil, aby mu ji poskytl.

Ale kníratý muž, k němuž jej zavedli a jenž se úsečně představil jako Kryštof Dambrett, mu sdělil krátce a lhostejně, že pan von Austerberg odjel dnes ráno do Vídně a vrátí se kdoví kdy. On sám že do záležitosti s mrtvolou na Novém světě není hlouběji zasvěcen, ale pokud by pan z Hadačova chtěl počkat, že hrabě di Castelnuevo by snad něco věděl, až se vrátí s Jeho Excelencí.

Jméno hraběte di Castelnuevo Hadačovi nic neříkalo a čekat také nechtěl. Kdoví, zda pan von Austerberg neodjel úmyslně, aby se obratně vyhnul vyšetřování, na které sám naléhal. Stopa se mu zdála stále slibnější.

Skočil na šimlu a vyřítil se z brány, div neporazil stráž u vchodu. Dambrett potřásl hlavou a zabručel si pro sebe: „Blázen.“ A protože beztak měl většinu obyvatel Českého království buď za heretiky, nebo za blázny, vrátil se na strážnici chytat lelky s nadějí, že mu snad jak ti, tak oni dají dnes už svatý pokoj.

Austerberg zatím neštal cestou koně ani sebe. Nečekal, že jej kancléř někam pošle hned poté, co se vrátil ze Saska, a když se dozvěděl, že to je proto, aby doprovodil zpátky do Prahy italskou dámu, inkognito cestující k dvoru Jeho

Veličenstva, byl znechucen už docela. Opatrovníka cizích milostnic dělal nerad, a krom toho si vzpomněl na slova markýze Mosky - možná, že mě ještě dohoníte. Zas jednou Mosca něco vyčenichal dřív než on. Pociťoval to jako urážku své profesionální cti. A rozhodně kvůli té dámě, donně Francesce, jejíž inkognito už zná kdekdo, nemínil ztrhat koně. Koneckonců bude teď ve Vídni docela hezky a hlavně klid, když se dvůr přestěhoval do Prahy. Ať jen dáma počká.

Podél silnice se střídala zrající obilná pole s lukami a lesíky, slunce mile pražilo a prach se lepil na zpocenou koňskou srst a tváře lidí. Austerbergovi vojáci byli celí schlíplí a vyhlíželi hospody jako poutník studánku. Ještě že se nespěchalo.

Zdalipak se pan podkomoří uvolil nějak exponovat ve vyšetřování té vraždy? Možná úmyslně neudělá nic, aby si nezařadil.

Před čtyřmi dny touto dobou Luisa ještě žila, čekala na něho. Před čtyřmi dny touto dobou ještě vůbec nevěděl, že nějaká Luisa existuje. A Daniel dřímá kdesi v hlubinách jeho dávných vzpomínek. Boží muka pod lipou, vlnící se obilí, všechno trvá dál, jen Luisa není. A Daniel je náhle až příliš skutečný.

K večeru se doploužili k hospodě U Turka, stála před Benešovem a postele tu byly poměrně málo prolezlé blechami. Svou výhodu to mělo. A rozhodně se mu dnes už nechtělo dál.

Tady ho také dohonil Oldřich Hadač. Málem uštvál šimlu a sluhu nechal daleko za sebou. V teplém podvečeru uviděl kancléřské u stolu venku pod stromy. Seděli u vína, smáli se, kabáty a zbraně měli skoro všichni naházené na lavici a jejich velitel mezi nimi nebyl k poznání.

Oldřich Hadač seskočil z koně a zamířil k veselé společnosti. A možná tak trochu ze zlomyslnosti promluvil česky, zvědav, jak se na to kancléřův služebník bude tvářit.

Austerberg se netvářil nijak, vstal od stolu, přistoupil blíž a kývl současně na jednoho ze svých, aby mu šel překládat. Oldřich Hadač, napjatě očekávající posměšky a pošklebky, poněkud znejistěl. Prohlížel si člověka, kterého už v duchu nařkl z vraždy písaře a útoku na osobu Barbory Krejzové, a nevěděl, na čem je. Ten člověk na něj hleděl nejvýš s trochou zdvořilého zájmu a čekal na vysvětlení, proč ho spěchající mladík, kterého vidí poprvé v životě, vlastně obtěžuje.

„Řekněte tomu pánovi,“ obrátil se na svého tlumočníka, „že je mi velice líto, že s ním nemohu hovořit jeho řečí. Kdybych se o to pokoušel, darmo a nechtě bych ho asi provokoval.“

Popravdě Austerberg tak napůl předpokládal, že tento docela uhlazeně vyhlížející mladík samozřejmě německy umí a jen by rád popichoval, jak už si české a rakouské panstvo mezi sebou navyklo, a on neměl chuť se dnes večer ještě s někým hádat.

„Mohu mluvit i tak, když si přejete,“ nezklamal ho mladík. „Myslel jsem jen, že v Českém království...“

„Ano, ovšem. Já jsem arciknížete Ferdinanda před dvěma sty lety svobodně nevolil.“

„Podle druhého reverzu,“ ušklíbl se mladík a šéf kancléřovy policie naň pohlédl s jistým zaujetím.

„Vy se zabýváte právy?“

„Studoval jsem u profesora Neumanna.“

„Hm. A to se mnou hodláte diskutovat o problémech dědičnosti české koruny? Nebo co si ode mne přejete?“

„Jsem Oldřich Hadač z Hadačova a posílá mne pan podkomoří. Prý jste ho o to požádal.“

Mladík byl buď neuvěřitelně namyšlený, nebo velice nejistý. A bůhví, není-li to zosobnění malé pomsty pana podkomořího. V každém případě s ním bude těžká řeč.

„Zmizte,“ obrátil se Austerberg na své vojáky, kteří tu zvědavě vyčkávali, jak si jejich velitel toho nafoukaného českého floutka podá. Troulili se pryč neochotně a ohlíželi se, zda už jsou kordy z pochev venku, nebo zda už aspoň padla ona výmluvná facka.

Ale bylo ticho.

Hospodský přinesl novému hostu večeři ven pod stromy a oba pánové tu zůstali sedět i pak, když se zešeřilo a mezi listím prokmitly hvězdy.

Austerberg k pověřenci pana podkomořího příliš důvěry nezískal, ale vybírat si nemohl. V každém případě byl pan Oldřich Hadač spíš nezkušený než hloupý a rozhodně spíš nejistý než namyšlený.

„Jel jsem za vámi, pane von Austerbergu, abych si objasnil jednu skutečnost,“ řekl Oldřich Hadač váhavě, protože se mu do toho objasňování příliš nechtělo. Pozoroval pokradmu velitele kancléřovy policie. Vůbec by do něho na první pohled neřekl, že se něčím takovým zabývá - nevypadal na zlého člověka. Nebyl si jist, zda na něm pozná, bude-li lhát. Určitě umí lhát dobře. Musí umět. Bude nejvýš o šest, sedm let starší než on sám a za ta léta určitě prožil ledacos. Jak by také ne. Takový člověk přece musí umět natáhnout kohoutek pistole a zastřelit zblízka nevinného, stojí-li mu v cestě. A musí to pak umět s úsměvem zapřít. Zdalipak má někdy také výčitky svědomí? Byl by se ho rád zeptal, ale jaksi se to v téhle situaci nehodilo.

Austerberg vyčkával. Nebyl dvakrát rád, že jej vyhledal právě tento zbrklý mladý šlechtic, ale byl ochoten mu říci to málo, co sám věděl, pokud mu to pomůže. Děvčátko s podřezaným krkem si žádalo vrahovu hlavu a on byl pevně rozhodnut

přijít se na popravu podívat.

„Rád bych věděl,“ trochu neklidně začal Oldřich Hadač, „zdali jste byl včera na Pohořelci.“

„U Modrého lva, ano,“ odvětil Austerberg bez váhání.

„Kdy jste odtamtud odešel?“

„Nepovím vám to přesně, bylo dost pozdě, ale tma ještě ne. Mimochodem, proč se ptáte? Stalo se něco?“

Oldřich Hadač usoudil, že tahle otázka není příliš obratná. A řekl, co se stalo, a zeptal se pana von Austerberga, co on v té době dělal a kde byl.

Pan von Austerberg naň chvíli zíral úplně bezvýrazně. Pak se rozesmál a dlouho se bavil představou, jak rychle Oldřich Hadač našel pachatele, a bavil se vzdor tomu, co se právě dozvěděl a co zjevně z banální vraždy v kuplířčině domku udělalo zápletku mnohem horší. Teprve když si uvědomil, že ten mladík, který teď víceméně neví, co si myslet, projevil při své nevelké zkušenosti vlastně chvályhodnou činorodost, přestal se smát a promluvil už zase vážně:

„Podívejte se, pane z Hadačova, já jsem toho písaře nezabil, pokud jste měl na mysli tohle. I kdybych k tomu snad měl důvod, snadno si ověříte, že bych to v době, kterou uvádíte, nemohl nikterak dokázat. Zeptejte se kohokoli v paláci Jeho Excelence, kde jsem byl a co jsem dělal.“

Když Oldřich Hadač řekl, že mluvil s nějakým Dambrettem a on jej odkázal na jakéhosi hraběte di Castelnuevo, rozchechtal se Austerberg znovu.

„Hrabě di Castelnuevo, ovšem. To je taky rada k nezaplacení.“

V žádném případě se tenhle rozhovor nedá pokládat za dobrý začátek čehokoli. A pan z Hadačova také značně znejistěl a jeho počáteční, byť falešné sebevědomí vzalo zasvě už docela. Ani si neuvědomil, že se jej Austerberg začal vyptávat sám, místo aby na otázky odpovídal. Hadač vylíčil, jak si přečetl na radnici zápisy a vydal se pak na Pohořelec, místo soukromého zájmu velitele kancléřovy policie i zájmu úředního rychtářova písaře, a jak mluvil s Barborou Krejzovou.

„V té světnici dole jste byl?“ otázal se Austerberg.

Oldřich Hadač přikývl. Jak se rozhovořil, nejistota ho opouštěla a zbýval jen případ teď už dvojnásobné vraždy, kterou měl objasnit a k níž už zase neměl žádnou stopu. Ten člověk tady naproti u stolu by mu možná mohl poradit, jistě měl co dělat už s lecjakým bahnem a neřádkem, ale Oldřich Hadač nechtěl prosit o radu ani pana podkomořího, ani kohokoli jiného.

„To právě nechápu,“ nadhodil. „Vyptával jste se na Huberta Deneba. Pak tam šel písař a zabili ho. Myslel, že ten Hubert Deneb má tam s tím... s tou vraždou něco společného. A že když vás bude sledovat...,“ zmlkl a pokrčil rameny. Napadlo jej, že to je třeba hloupost a že se mu Austerberg zase vysměje. Možná to všechno

bylo úplně jinak. Od chvíle, co mu krásná první stopa nevyšla, nevěděl, čeho se chytit.

Ale Austerberg se tentokrát nesmál. „Možná. Koneckonců nemáte odkud začít, já vím.“ Do té chvíle si pořád nebyl docela jistý, má-li cenu tomuhle mladíkovi vůbec něco říkat, nebo má-li jej pokládat jen za pochybný projev dobré vůle pana podkomořího a jako s takovým s ním jednat.

„Beztak si myslíte, že to nedokážu,“ řekl zničehonic Oldřich Hadač. Trochu brzy vypadl z připravené role. Trochu příliš brzy. Austerbergovi náhle připomněl jeho vlastní nejistoty a pochyby, když se mu něco nedařilo a protivník byl chytřejší než on, když se mu někdy zdálo, že svou zodpovědnost neunes, a když s tím potěšujícím vědomím stál před studenou tváří Jeho Excelence a musel strávit jeho jedovaté poznámky. Byl to pocit důvěrně známý. Možná i kancléř jej někdy míval, když se mu všechno hroutilo pod rukama, a kdoví, zdali se s ním svěřoval vůbec někomu. Když je člověku nejhůř, bývá sám. I na Oldřicha Hadače ta samota někde čeká a teď na okamžik pocítil její stín.

„Já jsem se domníval, že je vám z té duše jedno, co si myslím nebo nemyslím,“ pravil Austerberg téměř přátelsky. „S tím písařem máte podle všeho pravdu. Šel po mně chudák paběrkovat a musel se srazit s někým dalším. S někým, kdo... Ta světnice ostatně nevypadala jako místo, kde někdo delší čas skutečně bydlel, a -“

„To mě taky napadlo,“ překotně vyhrkl Oldřich Hadač a vzápětí si uvědomil, že skákat do řeči právě veliteli policie Jeho Excelence je to poslední, čím si u něho napraví dojem. Ale Austerberg se jen trochu pousmál.

„Hubert Deneb - a vlastně se Hubert Deneb vůbec nejmenuje - nám tu sehrál jakési divadýlko, nevím jenom proč. Měl jsem kdysi ve Vídni kamaráda, Daniela Heiliga. Byl chytrý, až moc. Bavila ho astronomie, znal kdekterou hvězdu a někdy sestavoval i horoskopy. Jen tak, pro zábavu. Také rád maloval, takové miniaturky, portréty. Nu, pak jsme se pohádali pro jedno děvče... nezáleží na tom. Odjel jsem z Vídně a od té doby jsem ho neviděl a neslyšel jsem o něm, až předevčirem. To jsem jel přes Nový svět a tam mě zahlédla Luisa - ta, co ji pak zabili. Chtěla se mnou mluvit. Divíte se té náhodě, pane z Hadačova? Tak docela náhoda to nebyla, to máte pravdu. Ale za Luisou jsem tam nejezdil, viděl jsem ji předevčirem poprvé.“

Oldřich Hadač poslouchal a přemítal, má-li to všechno Austerbergovi věřit, nebo ne. Nenaučil se ještě přesně rozpoznat pravdu od lži, upřímnost od přetvářky. Bůhví, jaký by kancléřův služebník mohl mít důvod, aby jej klamal. Ale co když přece jen klame? Důvod se vždycky najde. A není jeho vlastní nedůvěra dána skutečností, že Austerberg patří k vídeňskému dvoru, slouží říšskému kancléři a je rakouský šlechtic? Možná on v skrytu opovrhne zase jím, Hadačem. Vražda ovšem národnost nemá.

Někde ve tmě za stromy se rozesmálo děvče. A nebyla tam sama.

Oldřich Hadač také míval milou. Byla chotí bohatého novoměstského erbovního měšťana, jezdila na projížďky v manželově kočáře s klusáky, které by mu mohl leckterý urozený pán závidět, a léto trávila v lusthauzu za městem mezi vinicemi. Oldřich Hadač tam víceméně bydlel tajně s ní, slíbili si věrnost, neboť manžel byl starý a neduživý a ona mladičká, mohla si dovolit počkat. A byla zrovna taková letní noc jako dnes, měsíc v úplňku - neduživým manželem najaté pacholky bylo naštěstí z dálky vidět. Krkolomný a nedůstojný úprk na neosedlaném koni až někam ke vsi Strašnicím Oldřicha Hadače dlouho pronásledoval v neklidných snech. Když pak po několika dnech potkal hezkou mladou měšťačku v kočáře s ušlechtilými klusáky, neseděla tam sama. Ani s manželem.

Děvče se zalykalo smíchem kdesi ve vysoké trávě. A bílé víno ve džbánu dávno zteplalo.

„Asi jste ho musel hodně nenávidět.“

Austerberg překvapeně vzhlédl. „Koho? Daniela? Jak vás to napadlo?“

„Tak... myslel jsem...“ Zase chyba. Dovolávat se vnitřních emocí velitele kancléřovy policie. Chmurná představa. Má vůbec takový člověk nějaké podobné city jako ostatní lidé? To všechno dělá ta noc a zteplalé víno.

„No, asi jsem ho proto dvakrát v lásce neměl, když vás to tak zajímá. Ačkoli za to nemohl, a ona taky ne. A je to dávno, co na tom. Na to, co se stalo teď, to samozřejmě nemá vliv, pokud jste měl na mysli tohle.“

Tohle na mysli neměl. Velitel kancléřovy policie asi skutečně z větší části citů vlastních ostatním lidem postrádá.

„Proč ale bydlel u té Krejzové pod jiným jménem, to je mi záhadou,“ dodal.

„Ale jak vůbec víte, že to byl on? Jak -“

„Jak jsem na to přišel? Nechal tam po sobě památku. Všiml jste si toho kordu na zdi?“

„Žádný tam nebyl.“

„Cože?“

Oldřich Hadač si tím byl jist. A Austerberg neměl důvod jej podezírat z nepozornosti nebo nevšímavosti. Že by byl písař narazil na člověka, který se vrátil pro svou zbraň? Na Daniela? Stálo by mu to za to? Dobrý šermíř by ovšem nerad přišel o výtečnou zbraň, na kterou je zvyklý. Navíc o velmi cennou zbraň, byť za ni tehdy zaplatili mizerných 36 zlatých a 2 krejcarey. Pak by ji tam předtím ovšem byl jasně nechal jako poznávací znamení pro starého kamaráda, který ji znal. Ale proč? Aby nepochyboval, že monogram HD i DH skutečně patří jedné a té samé osobě? A co ten dopis? Také nějaká připravená stopa? Austerberg jej vyndal z kapsy spolu s oním medailónkem.

„Vezměte si to. Sebral jsem to také tam. Ačkoli nevím, jestli vám to pomůže. O žádné Matyldě jsem nikdy neslyšel.“

Oldřich Hadač trochu bezradně prohlížel starý dopis. Matylda. Kolikpak je asi v habsburském mocnářství Matylda?

„A tohle bych vám vlastně taky měl dát.“ Přisunul mu přes stůl medailónek a ukázal mu, jak se otvírá. „Dala mi jej Luisa, měla jej od něho. Danielův medailón to opravdu je. Ačkoli - totiž, když mi jej ukazoval tehdy ve Vídni, měl v něm obrázky svých rodičů. A teď! Ještě jednou se zahleděl na maličké portrétky, jako by si je chtěl dobře zapamatovat pro případ, že by je neměl už nikdy znovu spatřit.“

„Ten pan a ta dáma se jim nikterak nepodobají, jsou to podobizny někoho docela jiného.“

Oldřich Hadač pochybovačně nadhodil, že poznat po tolika letech bezpečně něčí maličké podobizny je nesmysl, a řekl to s vědomím, že by tou poznámkou mohl popudit lecjakou profesionální ješitnost.

Austerberg si hloubavě podepřel bradu o ruku a zíral na něho s věčným zájmem.

„Pro kolik nesmyslných urážek jste se už v životě bil, pane z Hadačova? „

Pan z Hadačova se náhle cítil velice nedobře. Pár soubojů z té příčiny skutečně zapřít nemohl a jednou si proto i ve vězení poseděl, než notně nakvašený tatík vydlužil peníze na úplatek soudci. Postavil by se bez obav komukoli, i tomuhle šedému stínu říšského kancléře, jenže by si tím bezpečně zničil celou budoucnost. A kdyby jej zabil, tak by jej - a kdoví jestli - spasil leda útěk co nejrychleji a co nejdál od zemí Jeho nejkatoličtějšího Veličenstva. Chvíli se tím užíral, a pak řekl po česku, aby si zadal co nejméně: „Promiňte, nechtěl jsem vás urazit.“

Austerberg překvapeně povytáhl obočí. „Ale to mě vůbec nenapadlo, lituji, že jsem vám zkazil radost. Jenže byste mohl někdy, třeba byste náhodou ani nechtěl, urazit někoho jiného, záminka se najde snadno, to znáte. A já bych nerad, aby mě pak volali k vaší mrtvole. Je to vaše záležitost a já vám do toho mluvit nebudu, beztak byste natruc udělal pravý opak. Pomoc vám nenabízím, protože byste ji nepřijal, a kromě toho ani sám nevím, jestli bych vám mohl vůbec nějak pomoci. Ale věřte, že vám tenhle případ nezávidím, a ten váš přístup k němu ze všeho nejmiň. Mimochodem, Danielovy rodiče jsem znal, jednou mne pozval na návštěvu na pár dní k nim do Lince. Ovšem trváte-li na tom, že jsem si jejich obrázky s těmito spletl, vymlouvat vám to nebudu, máte plné právo myslet si své. A nechcete-li se už na nic zeptat, dobrou noc.“

Oldřich z Hadačova žádné otázky neměl. Smaragdy se jedovatě leskly na stole před ním a dopis od Matyldy bral teplý vítr. Na co víc by se měl ptát?

Dopíjel zteplalé víno a oči se mu začínaly klížit. V té chvíli se mu nechtělo brát varování o mrtvole vážně. Možná Austerberg jen tak mluvil, aby mu nahnal

strach.

„A že toho budete litovat, jestli vás ještě uvidím honit holky po hospodě!“ zaslechl jej nadávat někde opodál. Děvče se tomu smálo ve vysoké trávě a přistižený voják se zhnuseně plížil z freje. Noc letních hrátek přece není nocí zločinů, Austerberg určitě jen tak strašil.

Oldřich Hadač začal klímat s čelem složeným na rukou. Vzbudil ho teprve sluha, a to už byla dávno hluboká noc plná hvězd. Za pár hodin začnou kokrhát kohouti, ve stájích zařinčí koně řetězy, obloha pobledne. Letní noci jsou příliš krátké pro spánek. Ani se mu už spát nechtělo. Nechal sluhu být a vydal se po pěšině za hospodou mezi lukami. Bylo teplo, cvrčci se ozývali tu blíž, tu dál a skoro bez přestání. Hříšně tu vonělo seno, pár kupek stálo poblíž pěšiny a na jedné z nich se něco dalo. Oldřich Hadač se zlomyslně zasmál. Tak pan von Austerberg své vojáky přece jen neuhlídál.

Kráčel dál luční pěšinou, tráva tu byla vysoká, ještě neposečená a plná kopretin. Vlnily se v horkém vánku jako bílé moře. Chtělo se mu lehnout si do té vysoké trávy, ztratit se v ní, poslouchat noc a přemýšlet. O čem? Bůhvíproč si vzpomněl na staré germánské právo. Boží soudy, rodová msta, krev za krev a oko za oko jako ve Starém zákoně. Podřezaná hrdla, kouřící krev na oceli zbraně... Proč podřezali to děvčátko na Novém světě pár hodin poté, co ji navštívil pán, kterého ani neznala? Kuplířčin domek přece navštěvovali různí neznámí páni. Poznal jej někdo? A kdo zaškrtil nějaký čas předtím její sestru Anežku? Byla tu souvislost? Obě prý znaly onoho Daniela Heiliga.

Oldřich Hadač se natáhl do kopretin, založil si ruce za hlavu a díval se do nebe. Tolik hvězd... jak se v nich někdo může vyznat? A co když Austerberg přece jen kryje bývalého kamaráda? Léta přece mohla dávno pohřbit starou revnivost.

Mimoděk vytáhl z kapsy zlatý medailónek a otevřel jej. Ale byla příliš tma, než aby mohl rozeznat miniaturní portrétky. Ostatně pokud Austerberg nelhal a toto skutečně nejsou podobizny Danielových rodičů, kdo to tedy je?

Náhle jej cosi napadlo, cosi, co říkal Austerberg jen tak mimochodem - Daniel prý sestavoval horoskopy a také rád kreslil. Miniatury. Co když on sám vyměnil obrázky v medailónu, co když tam sám namaloval portréty někoho, na koho chtěl upozornit člověka, o němž věděl, že medailón pozná a záměnu pochopí. A také bude mít možnost sám se po té stopě pustit nebo po ní aspoň někoho poslat. Daniel přece musel vědět o svém bývalém příteli tolik, aby mohl předpokládat, že jej objeví i pod změněným jménem Huberta Deneba, pod jménem hvězdy. Kterápak z těch hvězd to asi je? Jak jen se v nich někdo může vyznat?

Změnil jméno, aby se skryl před někým, proti komu žádal o pomoc. Možná proti těm v medailónku. Lákal Austerberga za sebou, ale neukázal se mu, ukrýval se

možná v tom příbytku na Pohořelci, i koně tam měl, kdyby odtamtud potřeboval jako Hubert Deneb narychlo zmizet. Příliš do toho koně a zařízení neinvestoval, bylo to přece jen tak naoko. Jako Daniel Heilig mohl bydlet jinde. A přece i na tom Pohořelci po sobě nechal památku - kord, který mohl něco připomenout zase jen starému kamarádovi, a dopis, aby jej uvedl na stopu jakési Matyldy. Musel Austerberga sledovat, o jeho návštěvě na Pohořelci hned věděl. A kord zřejmě obětovat nechtěl, vrátil se pro něj, a při tom jej překvapil písař.

Nebo byl Daniel sledován sám, prchal před někým, kdo mu byl stále v patách a vraždil - možná právě ten, jehož Daniel vymaloval do svého medailónku? Kdo všechno asi chodil ke kuplířce Žaludské na Nový svět?

Oldřich Hadač vyskočil z té trávy, hlava mu div nepraskla napětím. Náhle mu připadalo, že něco zmešká, jako by mu k objasnění celé záhady teď stačilo pár hodin. Je to jasné, je to přece tak jasné... Obloha bledla a kdesi daleko se ozval první kohout. Jiný mu odpověděl blíž, pak ještě blíž, pak se ozval nějaký snad až z Benešova. A koně už jistě řinčí řetězy u žlabů.

Pan von Austerberg stál na dvoře před hospodou, osedlaného ryzáka na ruce. Ani on v noci nespál a sám nevěděl proč. Otevřeným oknem dovnitř hříšně vonělo seno. Bodejť že mu bylo jasné, kde se toulají jeho vojáci. Kéž by nebylo vážnějších starostí.

Uviděl Oldřicha Hadače s vlasy mokkými rosou, košilí zmačkanou a zbytkem jakési rozcupované byliny v ruce. Z té letní noci se nejspíš všichni pomátli na rozum. Kývl mu na pozdrav a mladík přistoupil k němu a položil ruku na hrušku ryzákova sedla, aby mu snad Austerberg neodjel před nosem. Beztak se to málem stalo.

Luisa, medailón, nastražená stopa, pronásledování... Oldřich Hadač tedy přes noc duševně nezahálel.

„Řekněte mi, pane von Austerbergu, Daniel Heilig byl váš přítel - budete jej krýt, kdyby...“ A cítil bezmocnost své otázky.

Austerberg nad tím chvíli uvažoval. Nebo možná nad něčím úplně jiným.

„Já se divím, že se ptáte, pane z Hadačova. Nebudu. A věříte mi?“

Oldřich Hadač sklopil hlavu. Zapochyboval, zda neudělal chybu, když Austerbergovi vysypal všechno, k čemu přes noc došel - ale proč by mu pak ten medailón a dopis byl dával? Co od něho vlastně očekává?

Vzhlédl se svou obrannou vyzývavostí.

„Beztak jste to věděl, to, co jsem vám teď říkal. Nebo jste si snad nemyslel, že ty portréty v medailónku namaloval Daniel sám?“

Austerberg se provokativně ušklíbl. „A proč by to dělal, prosím vás?“

„Proč?! Třeba proto, aby někdo pochopil. Víte to právě tak dobře jako já! Ti

lidé - třeba jej jeden z nich pronásledoval a zahnal do úkrytu. A ta žena se třeba jmenuje Matyllda. Třeba je váš Daniel na onom světě a ti dva -“

Vojáci, nasedající na koně, se zájmem sledovali, jak se Austerbergův včerejší známý rozčiluje a šermuje jejich veliteli rukama před nosem. A velitel se docela pobaveně usmívá.

„Dozví-li se náhodou něco o tom, dám vám vědět, pane z Hadačova..., pokud budete mít ještě hlavu na krku.“

Oldřich Hadač vyjádřil přesvědčení, že tam tu hlavu dozajista mít bude.

A díval se, jak kancléřovi lidé vyjíždějí ze vrat za svými nevábnými vídeňskými cíli. Důležitějšími než vražda na Novém světě. Než starý kamarád v úzkých. Než cokoli.

Vracel se do Prahy, rád, že jej osud nezavál a bohdá nezavěje do služeb politických intrik a čachrů, v nichž nemají místa staří kamarádi ani nové lásky. Leda podřezaná hrdla a záhadná zmizení, pro která se nikdy nenalezne vysvětlení. Ovšemže mu Austerberg vědět nedá, co také? Kde by vzal při svých nechutných úkolech čas na kamarády a lásky? Na podřezávání hrdel snad spíš, možná.

Ujížděl k Praze a netušil, že jeho bílou kobyly a sluhova hnědáka nespouští z dohledu jezdec, kabát uniformy pečlivě složený lícem dovnitř přes sedlo.

III

„Uctivý služebník, vysoce urozený pane hrabě. Dneska máme hezky, že? Skoro jako ve vaší rodné Itálii, není-liž pravda?“

Max Nebeldach se otočil, hotov tazateli od plic vynadat, že však za sebou spatřil setníka císařských stráží pana Kryštofa Herausse, nechal si zamýšlenou odpověď od cesty a jen mu blesklo hlavou, že tohle Dambrettovi nedaruje. Kryštof Heraus byl vyhlášený šantala a navíc si rád vymýšlel. Zcela bezostyšně a indiskrétně. Například teď si k tomu přizval nějakého zapšklého kavalíra, který však jeho smysl pro humor zjevně nesdílel.

Kočár Jeho Excelence a mnohé další stály na nádvoří, stráž se potloukaly kolem. Čekalo se dlouho a ještě déle se podle všeho čekat bude, a každý se při tom čekání zabavoval, jak uměl.

Max Nebeldach se mínil vydat do hospody U černého vola, když jej Heraus svými jízlivostmi zastavil.

„Vracíte-li se do svého paláce, pane hrabě, dovolil bych si vás poníženě doprovodit, tedy já a zde vám oddaný pan Jakob von Grünau.“ Pan Jakob von Grünau nedal průchod své nevoli nad tou nedůstojnou šaškárnou jen proto, že si

přál s vídeňskými vycházet v dobrém. Nicméně se aspoň tvářil, jako by mu někdo přistrkoval k nosu chcíplou myš.

Pan císařský rychtář Jakob von Grünau - něco o něm Max Nebeldach už zaslechl, od Austerberga. Vůbec mu tady kamarád po sobě nechal zas jednou vpravdě závidění- hodné dědictví. Jeden hloupý banální mord a jakýsi dávno léty pohřbený přítel ze studií. Že si Austerberg nemohl dát pokoj. Doufal, že císařský rychtář nepřichází také kvůli tomu. Doufal marně.

„- a smrtí písaře se ta věc zkomplikovala příliš, než aby si na ní cvičil pochybný ostrovtip nějaký Hadač. Znímá ho. Je to nafoukaný, drzý a zbrklý kluk. Pan podkomoří nezhodil všechny okolnosti ale o tom abychom snad nehovořili tady.“

To tak, ještě v hospodě abych s vámi vysedával, pomyslel si Max Nebeldach a nahlas se velice zdvořile omluvil, že mu služba nedovoluje vzdalovat se teď z těchto míst.

„Máte tu ještě Dambretta, hraběcí milosti,“ prohodil

Herauss. „A pak - snad nemyslíte, že to na Hradě skončí tak brzy?“

Herauss byl zvědavý jako dav ženských. Jako obvykle.

„Podívejte se, pánové, já o tom stejně nic nevím. Takže teda ani hovořit o ničem nemůžu. Tady ani jinde. A žádného Hadače neznám a v životě jsem ho neviděl. Asi byste udělali nejlíp, kdybyste si počkali na Austerberga.“

Pan rychtář Grünau popuzeně odfrkl. „Počkat, říkáte. Překvapuje mne vaše laxnost, pane -“

„Hrabě,“ pochmurně dodal Nebeldach. Herauss se uchechtl a Grünau zaškaredil. „A co bych podle vás asi tak měl dělat, pane císařský rychtáři?“

„Nečekal jsem, že se budete ptát na radu. V každém případě vás varuji před tím Hadačem, kdyby se na vás snad obrátil. Tu politováníhodnou událost vyšetřím sám.“

Max Nebeldach pokrčil rameny. „Jak je vám libo, pane von Grünau.“

Úředník se koženě rozloučil a odešel.

„Co jsem vám udělal, Kryštofe?“ obrátil se Max Nebeldach k císařskému důstojníkovi, který nostalgicky hleděl za odcházejícím šlechticem a zjevně řešil obtížný problém, jak být na dvou místech současně.

„Co? Tak to tedy dovolte, hraběcí milosti, ale já myslel, že budete mít radost, že sňal z vašich beder starost o ty mordy. Jako by nebylo nic důležitějšího. V posledních dnech přitáhl z Bavor regiment špehů Karla Alberta, a nejenom těch. Teď se tu ztratí, když je všude plno pakáže. Ale to on, ovšem, neví. A pak se objevily po městě nějaké politické pamflety. Taky o nich nevěděl.“

„Nojo,“ pravil Max Nebeldach, „hlavně že sňal z mých beder starost, kterou

jsem tam nikdy neměl, co, Kryštofe? Já nevím, proč jsou z té vraždy všichni celí pryč.“

„I Austerberg?“ ušklíbl se Herauss.

„Ten šel přece od toho.“

„Do Vídně? A poslyšte, Maxi, on jel s Moskou, že?“

„Víte co? Běžte se zeptat kancléře. Já ho sice viděl odjíždět samotného, ale člověk nikdy neví. Třeba byste se mohl kancléře taky rovnou zeptat, proč tam Austerberg s tím Moskou jel?“

Herauss znechuceně mávl rukou. „Podívejte, já za toho Grünaua nemůžu. Otravuje kdekoho. Případá mu, že ho obešli, tedy Austerberg s podkomořím. Má svou prestiž, pan císařský rychtář. A především nesnáší toho Hadače. On nesnáší v podstatě nikoho. Ale proto ještě nemusíte být protivný.“

Max Nebeldach uznal, že má Herauss svým způsobem pravdu, a nezávazně s ním chvíli poklábosil. O všem a o ničem. Tak dlouho, dokud jeden z jeho vojáků nepřišel se vzkazem, že Jeho Excellence s ním chce okamžitě mluvit. A zdálo se mu, že kolega stejně jeho úhybnou lest prohlédl.

Ovšemže s ním kancléř okamžitě mluvit nechtěl, koneckonců byl tam opravdu ještě Dambrett a nezdálo se, že hradní slavnost v dohledné době skončí a kočár Jeho Excellence změní místo. A samozřejmě také věděl, kdo je Oldřich Hadač, i když nelhal v tom, že jej v životě neviděl. Ten Hadač byl dokonce tak důležitý, že mu Austerberg přidělil strážného anděla. Nezbylo než uvolnit další dva vojáky, aby se mohli střídát. Austerberg byl v téhle své soukromé záležitosti nezvykle velkorysý, nebo v ní shledával zárodek bůhvíjakých mezinárodních piklů. Ale to snad přece jenom ne, natolik svým povoláním zatížený nebyl, aby mu strašilo v hlavě. Nejspíš ho dojalo to zavražděné děvčátko a starý přítel. Buď jak buď, neměl co do toho strkat prsty, v tom měl ten nadutý Grünau pravdu. Městské úřady přece mají také právo vydělat si na živobytí.

Dozvěděl se, že onen Hadač je u pana podkomořího a pan podkomoří na Hradě. Kde také jinde.

Najít Oldřicha Hadače ve všem tom mumraji nebylo snadné, ale posléze jej kancléřovi vojáci přivedli. Tvářil se v první chvíli poněkud vyplašeně, vůbec ne podle slov pana rychtáře. A podezíravě si měřil lidi kolem, jako by očekával zradu na každém kroku. Možná má pravdu.

Když se mu Max Nebeldach představil, mladík se provokativně usmál. „Je mi velkou ctí, pane hrabě.“

Drzý tedy byl. A co si přece jen mohl dovolit Herauss, to se tomuhle trpět nedalo.

„Měl bych čas zítra,“ pravil Nebeldach rozvázně. „Hodilo by se vám to třeba za

Strahovskou branou? Nejlip brzo ráno,co vy na to?“

Hadač se poněkud zarazil. Vzpomněl si na Austerbergovu otázku, kolik už měl soubojů pro nesmyslné urážky. Ale omlouvat se nechtěl. Vlastně nic tak zlého neřekl.

„Dobře. Za Strahovskou branou. Ráno.“

„Touhle dobou se rozednívá brzo,“ podotkl Max Nebeldach a napadlo jej, zda se ten šílenec opravdu dostaví, a jestliže ano, zda mu ten pitomý žert bude za souboj stát. Koneckonců, do první krve se lze bít vždycky, když na to přijde. Austerberg se pobaví, až se dozví, jakého má čilého spolupracovníka.

„A jakpak vycházíte s panem rychtářem von Grünau, pane z Hadačova?“

Mladík překvapeně vzhlédl. Nebyl zvyklý přátelsky rozprávět s někým, s kým si právě smluvil souboj. Mnoha věcem ještě nepřivyl. Na univerzitě to bylo všechno jiné. A vlastně se tehdy ani nezabýval úvahami, co pak.

„Příliš vás tuším nemiluje.“

Oldřich Hadač nabyl nepříjemného dojmu, že jeho soukromí začíná být poněkud veřejnou záležitostí. Málem odsekl: Co je vám do toho?!, jenže pozitíří by to mohlo být za Újezskou branou. Nebo za jinou. Praha má hodně bran. A co když zítra touhle dobou už nebude naživu? Nějak si to nedokázal představit.

„Pan rychtář nemiluje nikoho. Ani svou ženu.“

„Šlape vám na paty?“

Oldřich Hadač rozhodil rukama. „Jak tomu chcete říkat. Když jsem našel Žaludskou - bylo to snadné, její sestra má dům na Novém Městě - vůbec se mnou nechtěla mluvit. Ani slovo. Bála se. Pak jsem potkal pana rychtáře Grünaua. Ptal se, jestli nevím, jaké mají Novoměstští bordely, když, tam chodím na špacír. Byl tam přede mnou, proto se Žaludská bála.“

Max Nebeldach potřásl hlavou. O žádné schované Žaludské mu nikdo nic neřekl. Ani ho to nezajímalo. A aby dělal Hadačovi rádce v jeho soukromých problémech, za to ho nikdo neplatí. Mládenec trpí obvyklou chorobou nezkušených, horlivostí a ukvapenými závěry. Párkrát se ještě sekne, než se to odnaučí.

„Ale víte to určitě, že tam byl Grünau před vámi, pane z Hadačova? To mu to stálo za to?“

„Byl tam. Určitě. Proč jinak ta otázka. A proč by se Žaludská tak bála?“

„Hm. Tak teda dobře. A abyste zítra nezaspal.“

A nechal stát Oldřicha Hadače u kaple svatého Kříže pohrouženého do úvah, proč vůbec ho kancléřští špiclují, jestli mu snad nevěří nebo... Rychle se otočil, ale Austerbergova zástupce, přezdívaného hrabě di Castellnuovo, už nezahlédl. Mohl by mu zítra vyrazit zbraň z ruky a přiložit hrot kordu na krk, vidělo by

se, jak dlouho by vydržel mlčet. A možná, až by mu krev tekla na košili a on by pochopil, že to není hra, možná by pak přiznal, že Austerberg nechtěl obětovat nikoho ze svých, a proto požádal pana podkomořího o pomoc, to jest o obětního beránka, kterého by předhodil vlkům. Aby zpovzdálí sledoval, koho na sebe beránek přiláká, a mohl pak sám chytit vlka za ocas. Jen aby se nepřepečítal.

Na druhý den svítalo kalně a nevládně, skoro jako na déšť. Císař se chystal do obory lovit a kancléř použil některé ze svých obvyklých omluv. Kancléř se nerad obtěžoval koňmo, pokud to nebylo v zájmu mocnářství nezbytně nutné, v zájmu vlastním pak už téměř vůbec ne. Palác zůstal po ránu tichý a Maxe Nebeldacha tam nikdo nepostrádal.

Max Nebeldach zastavil plaváka kus za Strahovskou branou. Bylo na déšť a byl tu sám. Trochu ho to udivilo, včera měl ten podivný Hadač odvahy až dost. Že by mu nařídil pan císařský rychtář hausarest? Ta představa ho pobavila. Má to vůbec cenu, pro nic za nic se tu po ránu fechtovat? Pro hloupost? Vždyť je ten mládence vlastně chudák.

Povolil koni otěže a nechal ho pást. Pozoroval, jak po silnici k bráně putují kupecké vozy, pak je předebral kurýr na zaprášeném koni. Jel pomalým cvalem, měl toho také dost. Odkud to jede, po silnici vedoucí k západu? Třeba z Bavor? Z Bavor... princ Karel Albert a jeho špehové straší Heraussovi v hlavě. Císaři možná také. Karel Albert, pretendent. Kdyby se císaři už nenarodil syn, našlo by se těch pretendentů víc. A budoucí královna by si literou pragmatické sankce mohla dát vytapetovat budoár. Který panovník dodržuje smlouvy, když má vojáky? Nebo peníze, za které by je postavil? Nebo obojí, jako třeba snaživý severní soused Hohenzollern. I tam, do Prus, v posledních letech směřuje víc a víc francouzských kurýrů. Celkem vzato, něco by se ještě mohlo stát, aby korunovace neproběhla tak hladce... tak všedně. Něco, co objeveno a potlačeno v zárodku by vyneslo několika lidem soud a popravu nebo vypovězení, Heraussovi dlouhý nos a vojákům Jeho Excelence zvláštní odměnu k žoldu. Max Nebeldach si z nedostatku lepší zábavy začal spřádat intriku kolem toho posla z Bavor. Přijíždí kalným ránem, kdy vlašťovky bičují bříšky zem a mlhavé mraky sestupují až na střechy domů a tlačí kouř zpátky do komínů. Posel projíždí městem, okna jsou zavřená -

Prudký koňský dusot se blížil od Prahy, trojtakt kopyt na tvrdé cestě splýval v trysku ve dva údery.

Max Nebeldach se ohlédl. No ovšem. Nejenže zaspal, ale ještě ke všemu se řítí tak nevhod, že si kvůli němu už nevymyslí, kam dojede kurýr. Stejně z toho vyhlídka na odměnu k žoldu nekouká.

Oldřich Hadač zastavil šimlu, div si nesesla na zadek.

„Nemůžu za to. Pan rychtář Grüнау -“

„Já to věděl. A jak jste mu z té šatlavy utek?“

„Já - z jaké šatlavy? Zavolal si mě teď, ráno. A byl celý vztekly. Opravdu.“ Mladík vzdorně vzhlédl. „Nevymlouvám se.“

„To vám rád věřím, pane z Hadačova.“

„Nevěříte! Ale je to pravda. Včera - dostal prý vzkaz, aby do toho případu z Nového světa nestrkal prsty, nebo že o ně přijde.“

„A vynadal za to vám,“ Max Nebeldach pokrčil rameny. „To se tak dělává. Snad abyste si na to pomalu zvykl.“

Oldřich Hadač měl utkvělý pocit, že se mu kancléřský vysmívá. A co vlastně čekal? Doufal, že mu snad pomůže? Člověk, jenž si s ním včera smluvil souboj? Kde zůstalo děvčátko s podříznutým krkem, které sám ani neviděl? Jde vůbec ještě jen o vraždu v kuplířčině domku? Nebo o něco zcela jiného, něco, čemu padají za oběť nevinná děvčátka a podnikaví písařové, něco, čemu má padnout za oběť možná on sám?

Řečeného hraběte di Castellnuovo zpráva nepřekvapila. Možná o tom věděl. Možná dal pana rychtáře varovat sám. Ale proč?

Oldřicha Hadače napadlo, aby se vrátil k panu podkomořímu, vysvětlil, jakou s ním kancléřští chtěli sehrát špinavou hru, a - a pan podkomoří se jej zeptá na důkazy.

Vzhlédl. „Zvykl jsem si už na ledacos. Ale na jedno ne - neplatit účty. Například ten ze včerejška!“

Max Nebeldach jen mávl rukou. „Nestojí to za řeč. Co kdybychom se raději stavili v hospodě. Že byste mi pověděl o tom Grüнауovi.“

„Trochu laciná výmluva. Konečně - vy jste vyzval mne.“

Kancléřovi lidé se skutečně vyznačovali projevem ostatním smrtelníkům bytostně nepochopitelným. Na Hadačova příkrá slova se Nebeldach přátelsky usmál a řekl, že tedy tu výzvu klidně bere zpátky. Zbabělost? Nebo přiznání viny? Hadačovi stoupla krev do tváří.

„Že jste pletichář, to se nedivím. Ale že jste i zbabělec, to jsem nevěděl, pane... hrabě!“ Ostřílený intrikán by to byl zahrál. Oldřich Hadač to nepochybně myslel doopravdy.

Max Nebeldach mlčky sklouzl z koně, sundal kabát, položil jej přes sedlo a nechal plaváka stát pod korunami několika dubů. Bělala se mezi nimi kaplička, čerstvé luční kvítí na oltáříku. Vlídne místo na umírání.

Oldřich Hadač přivázel šimlu ke stromu, kabát shodil na zem.

Silnice byla daleko, pomoc také. Pro koho vlastně - žádný z těch dvou se nedomníval, že by jí byl potřebný. A byl to Max Nebeldach, kdo se v tom domníval

přepočítal. Neboť Oldřich Hadač šermoval dobře. Velice dobře. Ty kryty by mohl mít úspornější, ale výhoda z toho žádná neplynula, mladík byl rychlý jako čert a právě tak dotěrný. A to si zpočátku dával pozor a držel se zpátky. Za chvíli respekt ztratil a začal si troufat. Možná by ho šlo unavit, ale bylo by to riziko. O co mu vlastně jde? O osobní antipatii či co? S tím panem hrabětem si začal on, víceméně si o určité ponaučení říkal. Ovšem ponaučení... takovému šermíři... O co mu k čertu jde? Není blázen, aby si dovolil zabít v souboji kancléřova služebníka - nebo je? Nebeldach před ním ustupoval až za kapličku, měl co dělat, aby stačil srážet čepel, která se mu neúchylně drala k srdci. Jak to ten kluk vůbec stojí? Bokem, váhu na výpadové noze a ruku skoro nataženou - dostat se na něho nikterak nejde - leda mu nastavit čepel do výpadu a nechat ho, aby se nabodl sám, jenže na to je ten prokletec příliš pohotový a kryty má příliš silné. A chyby zatím nedělá.

Na okamžik se clonou mraků prodralo slunce, protáhlo se větvemi dubů a rozzářilo bílou zeď kapličky. Oldřichu Hadačovi svítilo do tváře, čepele kordů se zableskly, až jej bolest v očích přinutila uskočit. Bílou zeď měl teď těsně za sebou a kancléřův voják výhody ovšem využil, Hadač sotva stačil zachytit čepel jeho zbraně a na okamžik ji zadržet v sekundě, blýskala se jako archandělův meč a oslepovala.

Slunce zmizelo stejně náhle, jako se objevilo, bílou zeď potáhl stín a v korunách dubů to ponuře zahučelo. Někde za Břevnovským klášterem už mlhavé mraky klesly téměř k zemi.

Hadač neměl kam ustoupit, Nebeldach stál příliš blízko a couvat nehodlal, ačkoli mu protivník vázal čepel. Příhodná chvíle k plivání nadávek přes zkřížené zbraně, kdyby nebyli oba na vzájemné zdvořilosti příliš uštvaní.

Vtom Nebeldach lehce sraštil čelo a trhl hlavou k silnici. Oldřich Hadač se tam mimoděk ohlédl také. A v tom okamžiku mu sjela čepel do prázdna a hrot protivníkovy zbraně ucítil na hrdle. Stál tam u té bílé zdi jako motýl připíchnutý k prkýnku. Jako hlupák.

„Pusťte ten kord,“ řekl Max Nebeldach a Hadač, celý zaslepený zuřivostí, mu chraptivě nadal do krys a podlých zákeřníků.

Hrot kordu mu projel kůží. Bolelo to a krůpěje krve mu stékaly po krku na košili. Přesně tak to mělo dopadnout. Jenže opačně.

Nebeldach pozoroval, jak se Oldřichu Hadačovi pomalu vytrácí barva z tváře. Ještě aby mu tady omdlel. Jeho věc, může se konečně pustit toho kordu. Bezťak mu už k ničemu nebude. Nadávat do krys, zákeřníků i různé jinak občas slychal a nevypadělo ho to z míry. Jen na toho hraběte byl citlivý, aspoň od někoho.

„Tak dělejte, než k té zdi přirostete!“

„Až po vás, pane hrabě!“

Žhavá bolest jej šlehla přes klíční kost a prudký úder mu vyrazil zbraň z ruky. A Nebeldach měl na ní nohu.

„Jinak by to asi nešlo.“

To uznání Hadače nijak zvlášť netěšilo. Bylo mu nanic a vztek ho pomalu přecházel. Na co taky mohl mít vztek než na sebe. Kdyby nebyl naletěl, stál by tu teď kancléřský s kordem na hrdle. A hezky by povídal, jak vyhrožoval panu rychtáři von Grünau, aby z nevědomosti nenarušoval intriky kancléřských slídilů.

Sedl si na schod u vchodu do kapličky a přivřel oči. Ať jdou všichni k čertu. Kancléřští přednostně.

„Nate.“ Max Nebeldach mu strčil do dlaně nějakou příruční láhev. Třeba je otrávená. Aťsi.

„Teda, ono by to regulérně dopadlo možná jinak, ale... prosím vás, k čemu to?“

Oldřich Hadač pomalu vzhlédl. Kancléřův služebník už měl kabát na sobě a kord v pochvě, jako by se ani před chvílí nebil a neunikl porážce o vlasek díky necharakterní fintě.

„Ten vzkaz jste poslal vy?“

Nebeldachovi zprvu nedošlo. Pak si otráveně povzdechl a složil se na schod vedle Hadače.

„Jste hňup. A utřete si tu krev, vypadáte, jako kdybyste utekl katovi od špalku.“

Oldřich Hadač si začal mechanicky rozmazávat krev dlaní po krku a po košili, až mu Nebeldach podal svůj šátek.

„Je s vámi vždycky tak těžké pořízení?“

„Jak pro koho,“ odsekl Hadač.

„Dobře, dobře, tak už jste zase ve své kůži. Jestli vám dobře rozumím, tak vy si myslíte, že na vás někdo ušil boudu. Třeba my. Podívejte, ona každá hra má svoje pravidla. I ta špinavá. Koneckonců, to, co jste si vydedukoval - teda ono to tak trochu vypadá. Jenže to tak není. Austerberg, pokud můžu soudit, by si nikdy nevyžádal člověka pana podkomořího... k tomuhle. K něčemu, co ani není v jeho kompetenci. Prostě, takhle by to nedělal, chápete? Nechápete... Vaše škoda. Místo vraha se budete honit za tím černým vzadu. A on tam žádný není. Nebo je jinde, než ho hledáte. Jenže vy mi nevěříte, ani kdybych vám řek, že dvě a dvě jsou čtyři. No, je to vaše věc. A moh byste mi v té flašce taky něco nechat.“

Vraceli se Strahovskou branou spolu, Hadač s kabátem zapnutým až ke krku, a když se za hospodou U černého vola rozjížděli každý svou cestou, zeptal se Max Nebeldach mimochodem: „A kde vůbec ta... ta vaše kuplířka na tom Novém Městě bydlí?“

Byla to nešťastná otázka, ale to tehdy tušit nemohl.

Oldřich Hadač se vypravil na Nové Město znovu, jen co doma smyl následky souboje a vzal si čistou košili. Žaludská jej odbyla, ale Dorotu, tu její dceru, ještě neviděl. Možná by s ní byla rozumnější řeč. Kdopak a čím to kuplířce zamkl ústa? Pan rychtář Grüнау? Kancléřští? A z jakého důvodu? Grüнау leda proto, aby mu házel klacky pod nohy - pokud by mu to stálo za to. Po pravdě asi nestálo. Kancléřští...? Nevyznal se v tom. Měl utkvělý pocit poutníka v bludném kruhu. Kéž by mohl věřit aspoň někomu, aspoň třeba tomu člověku, co se s ním ráno bil, nebo onomu, jehož téměř obvinil z vraždy písaře. Kancléřským?

Co když Austerberg nelhal? Co když ani Nebeldach nelhal? A co když ano?

Ohlédl se. Ten chlapík, co vypadá jako měšťanský synek - neviděl ho už předtím, když se náhodou otočil? Oldřich Hadač se zastavil. Měšťanský synek jej předešel a ztratil se mu z očí na Dobytčím trhu. Na univerzitě bylo všechno jiné. I na vojně by bylo. Možná, kdyby měl štěstí, by si jednou koupil pluk. Na vojně je všechno prosté. Černé nebo bílé. Ten, na koho se útočí čelem, je nepřítel. I ten, kdo občas vpadne do zad, je nepřítel. Vlastní švadrona do zad zpravidla nevpadá. A k panu podkomořímu se pro radu jít nedalo. Bylo by to jako přiznání porážky. Neschopnosti.

Oldřich Hadač zastavil u domu, v němž objevil uprchlou Žaludskou. Možná zas narazí na ni, a ne na děvče. Nu co, zkusí to.

Narazil na sestru Žaludské. Vlastně ona na něho, či spíše do něho, když znenadání otevřela dveře. Lekla se, uskočila a pak se dala do smíchu.

„To jste zase vy, mladý pane? Jdete za Dorkou, vidíte? Já jsem si hned myslela, že za sestrou asi ne.“

Smála se. Byla o pár let mladší než Žaludská, byla i hezčí. Že by rychtář Grüнау přece jen měl s novoměstskými bordely osobní zkušenosti?

„Máte taky dceru?“

„Mám, mladý pane, to víte, že mám. Měla jsem jich víc, ale už umřely, chudinky.“

Hadač zpozorněl. „Umřely? A kdy?“

„Ve třináctém, na mor, mladý pane. Ale Karlička -“

„I pan císařský rychtář Grüнау sem za ní chodí, že?“ Takhle to tedy je - žádné sledování, žádná intrika, obyčejný flirt.

Tetka se zaradovala. „Tak on se jmenuje Grüнау, ten pán... a císařský rychtář...“

Pošpinit, aspoň trochu, panu císařskému rychtáři pověst, to také není marná pomsta. I když to nebylo Hadačovým úmyslem a stalo se to vlastně náhodou. Aspoň si ten ne zrovna pěkný skutek nemusí vyčítat.

Vešel do domu, když ho kuplířčina sestra pozvala, a lhostejně vyslechl chválu

na Karličku. S touto dívčinou se seznamovat nehodlal, ani nemínil dělat panu rychtáři konkurenta.

Dům byl teď kolem poledne tichý, Žaludská tu patrně není, není tu ani její dcera.

„Slíbil jsem Dorce něco,“ začal rozpačitě a tetčin smích dal té nanicovaté větě jednoznačný význam.

„Pánové jí vždycky něco slibují. Ale Dorka tu není. Sestra taky ne.“

„Škoda. Potřeboval jsem -“

„Lehká pomoc. Karlička přijde brzy, dočkáte se.“

Nabízejí své dcery jako zboží na trhu. Nabízely by sebe, kdyby ty jejich dcery nebyly hezčí a žádoucnější. Jestlipak na ně žárlí, na jejich mládí, obličejíky bez vrásek... Nebylo mu po chuti zpovídat děvky. Neuměl to. Jak se vůbec mluví s děvkami o jiných věcech než o děvkaření?

„Vaše sestra ke mně nebyla tak vlídná jako vy.“

„Ale bože, toho si nesmíte všímat. Zamordovali jí neteř, zrovna nedávno. Luisičku. I moje neteř to byla, ovšem. Neslyšel jste o tom? Nejste z Hradčan? Ah tak, sestra tam totiž bydlí. Na Novém světě. Co? Ale ne, to byl divný mord. Žádný milenec, neměla ještě. Ale Dorčina sestřenka, totiž Anežka... rozumíte tomu? Ano? Je také mrtvá. Nedávno se to stalo. Divíte se, že má sestra strach? A Dorka - ta už ani nespí. Proč? Kdoví. Jistě, rychtář tam byl s biřící, páni radní, písaři - nikoho nechtyli, nikdy. No, to víte, mám sestru ráda, ale co za ní přišel ten... Kdo? To vám nemůžu říct, nevšimla jsem si. Ne, nebyl to voják, vojenský kabát neměl. Večer, jistě, návštěvy chodívají večer. Myslela jsem, že je to Dorčin známý. Ráno mi to řekly. Ne, ne, jen že se to týkalo Luisy. A Anežky. A věříte, že jsem se ani nechtěla ptát? Jestli se sestra do něčeho zapletla, mně do toho nic není. A proč vás to vlastně tak zajímá, pane? Nejste vy náhodou od úřadu? Ne? Tady máme své právo, novoměstské. Řekněte to tomu svému rychtáři. Posílat vás sem nemusel. Že neposlal? A proč bych vám to měla věřit? Já jsem s úřady nikdy nic neměla, a nechci mít!“

Pršelo šedivě a mlhavě. Ale ne tolik, aby se proudy pestrobarevných lidí nehrnuly ze Starého Města na Nové a z Nového na Staré a Jezuitskou ulicí kolem Klementina k mostu - jen ty barvy byly trochu tmavší a lidé spěchali nebo se loudali se skloněnými hlavami. Vlastně nepršelo tak moc. Možná to Jeho Veličenstvu ani nezkazilo hon v oboře.

Oldřich Hadač se loudal také. Šel se skloněnou hlavou, déšť mu nevadil, bylo horších věcí na světě. Na Novém především. Měl si vzít koně, nebyl by si teď musel dávat pozor, kdo do něho kde vrazí. Šrám přes krk a klíční kost pálil, nebylo mu příjemné, aby do něho ještě někdo vrážel. Ostatně máloco bylo toho

dne příjemné. Teď by při souboji mokrá tráva u kapličky klouzala pod nohama. Aspoň by nevysvitlo slunce. A Max Nebeldach by tam stál s hrotem kordu na hrdle. Zbytečně. A kdoví jestli.

Měl si vzít koně. Už by byl teď pohodlně nahoře na Novém světě.

Na onom světě, napadlo ho. Také nahoře.

Vynadal nějakému chlapíkovi, který se o něho nechtě otřel. Chlapík sáhl po kordu. Voják? Nebo jen rváč? A neviděl ho už někdy? Pár kroků za sebou?

Kolem se důstojně ubíral staroměstský rychtář se dvěma biřici v patách. Chlapík si uplivil, vrazil napůl vytaženou zbraň zpátky do pochvy, až to cvaklo. Zdalipak pan von Austerberg také někdy trpí stihomamem? Slíbil, že dá vědět. Ale bude se natolik obtěžovat, aby si ve svém volném čase ve Vídni přidělával práci a starosti? Proč se vůbec Max Nebeldach ptal, kde se schovává Žaludská?

Oldřich Hadač přešel most. A také přestalo pršet. Na jak dlouho?

Vlevo z postranní uličky vyrazili jezdcí. Za nimi černožlatý kočár s vranými karosiéry ve zlatých postrojích, ulice mu byla těsná, a stráže jakoby čely koní rozrážely lidi, domy i zdi, aby mohl projet. Říšský kancléř.

Nějaký měšťan se otočil na podpatku, vešel do domu a práskl za sebou dveřmi - dostatečně daleko za kočárem.

Když Hadač došel nahoru k Toskánskému paláci, déšť se zase spustil.

Zalitý sluncem byl Nový svět pitoreskní. V dešti tristní. Jen všudypřítomný zápach trochu změnil své složení a chromá slepice se hrabala v blátě. Oldřich Hadač se v této části města vyskytoval zřídka, téměř vůbec nikdy. Zeptal se opršelé stařeny, sedící před zsedlou zdí domku, kde se tu vlastně říká U Žaludských. Baba vzhledla, upřela na něho obrovské temné kruhy v tváři podobné lebce. A zase tu lebku mlčky sklonila. Hadače napadlo, zda tu náhodou nevyrušil na chvíli ze zakletí nějakou proměnu pohanského boha Saturna. Copak je to tu zakleté všechno?!

Kdosi přicházel uličkou proti němu. Koutkem oka ji zahlédl. Byla vysoká a štíhlá, byla krasavice. Až se mu zatajil dech. Ale nevšímal si ho, prošla kolem, jako by se ani lemem sukně nedotýkala kalu novosvětské uličky. Zmizí mu v domku s rozmarýnem a myrtou za okny, už ji neuvidí.

„Panno!“

Ohlédl se, i když byl dozajista první, kdo ji zde takhle oslovil. Přistoupil váhavě, o dva kroky, a uklonil se jí.

„Panno... „

„Hledáte někoho, pane?“

Měla černé vlasy a oči jako tůně. Dívala se na něho.

„Hledáte někoho?“

„Hledal jsem.“ Řekne-li, že Žaludskou, bude jí zřejmé, že přišel za děvkami. Ostatně - ona...

Dívala se na něho. Byla zvyklá, že na ni muži občas takhle civí. Proto ještě ten mladík nemusí být hlupák. Velitel gardy Jeho Excelence před časem nezíral o nic chytřejší. Panno jí ovšem neřekl. A tehdy to vlastně ještě byla pravda.

„Babka Kolárka je nahluchlá, od té se mnoho nedozvíte.“

A vešla do domku, mizela mu za rozmarýnem a myrťou.

„Ach - vás jsem dál nezvala, pane. Nejste snad nemocen?“

Oldřich Hadač se opřel zevnitř o dveře, aby nemohla otevřít a vykázat ho ven. Cožpak děvka někdy někoho vykáže? Jenže ona se nechovala jako děvka. Byla jí vůbec? Měl by něco říci. Vysvětlit, proč sem tak vtrhl. Cožpak si to ale žádá vysvětlování?

Nakonec mu stejně nic rozumnějšího nezbylo. Představil se a řekl, proč sem na Nový svět vlastně přichází. Krásnou dívku to nepřivedlo do rozpaků. Jako by snad byla zvyklá setkávat se s čímsi takovým, s lidmi, kteří se čímsi takovým zabývají.

„Tak tím případem pověřili vás... Žaludská s Dorotou tu ale nejsou. Tamhle, naproti, jak je ta pavlač s řeřichami, tam bydlí. Ale neviděla jsem je tu. Přeju vám hodně štěstí, pane. Myslela jsem, že Austerberg -“

Hadač div nenadskočil. „Jak... jak vy ho znáte?“

Od dívky by se mu dostalo lapidárního vysvětlení. Od téhle krásné dívky se mu nedostalo žádného.

„Myslela jsem, že to bude chtít vyřídit sám. Luisa - tuším, že se mu zalíbila - předtím, než ji viděl naposled.“

„Vy -“

„Můžete mi říkat Maří. Jmenuju se tak.“

„Maří - a dál?“ Byl to šilený nápad, ovšem. Austerberg nebyl ženatý, a i kdyby byl, dívku z Nového světa by si ovšem vzít nemohl. A na žárlivost neměl Oldřich Hadač také nejmenší právo.

Podívala se na něho udiveně. „Thalerová. Byla jsem vdaná. Za mušketýra. Ale jen krátce. Umřel. Tady mě zná každý jako Maří. Maří od Zvonických.“

Usmála se. Proč to tomu mladíkovi vůbec říká? Těší ji, že začal žárlit, sotvaže ji poznal? Věděla, že vejde za ní do dveří. Věděla, že ho nevykáže. Byl jí milý, od té chvíle, co ji tam na ulici oslovil „panno“ a nevěděl jak dál. A přesto už žárlil i na jméno, které vyslovila. Austerberg nežárlil nikdy. Jen to občas předstíral, když se objevil nečekaně a ona - stalo se, že někdy nebyla sama. Austerberg prostě vetřelce po dobrém či po zlém vyhodil a usídlil se zde se suverenitou domácího

pána. A nikdy jí nic nevyčítal. Jeden dragoun prchal v košili. Smála se. A druhý den nesla kabát s modrými výložkami, kalhoty, šavli a boty za ním na strážnici.

Milý... podívala se záclonkou přes zelenou myrtu a rozmarýn. Když přšelo do louží v uličce, vyskakovaly na jejich hladině maličké gejzírký. Teď byla blátivá hladina klidná, jen vítr ji čeřil. Na tohle okno vždycky zaťukal rajštökem, když přijížděl, a ten veliký ryzák, kterého se zpočátku bála, si také zvykl na těsný přístěnek vzadu za domkem. Pak, později, mu uměla ráno i sama toho koně osedlat. Milý...

Připlížil se k ní jako duch, jako zloděj. Skoro nedýchal, když vztahoval ruku, když jí vytahoval spony z vlasů. Nepohnula se. Černé proudy se jí rozlily až do pasu, zahalily ji, zdálo se mu, jako by před ním náhle stála nahá, zakrytá jen těmi vlasy.

„Takhle - takhle vás vídá on?“

„Ano. On také.“

Tak ji viděl poprvé. U Lorety. O Božím těle. Případlo toho roku 1720 na samý konec května. Bylo jí sedmnáct, zvony zněly a ona šla celá v bílém, sotva rozvité kapucínské růže v rukou a ve vlasech. Té slávy - i kancléřův kočár musel v tlačenici zastavit, všude bylo tolik lidí... říšský kancléř - ani ho tehdy nezahlédla. Kdo to vůbec byl - říšský kancléř? Nezajímal ji. A bylo kolem něho plno stráží. Neklidný kůň, jezdec ve stříbrem zdobeném kabátě - jak se celý třpytil ve slunci - jako knězova monstrance. Později se dozvěděla, že za ní tehdy pohotově poslal vojáka, špeha.

„Maří - proboha Maří!“

Usmívala se. A nebránila se mu. Austerbergova milá. Připadalo mu, že činí něco strašného, nebo spíš že nějaká strašná síla se jej zmocnila a oslepuje a ohlušuje - proč jen je Maří tak neuvěřitelně krásná? Proč se nebrání? Pruhy slunce se prodraly mraky i záclonkou a rozzářily mu ji před očima. Ta bolest - to už dávno není pálivý šrám přes klíční kost, památka na kancléřské. Maří... kancléřská... stříbrem vyšívaný kabát tu ležívá přehozený přes židli. „Maří - prokrista, smiluj se!“

- *Smiluj se - neodjížděj... ještě ne.* Vždycky ho prosila marně. Musel. Nikdy nevěděla, kdy se vrátí. Jestli se vůbec ještě vrátí. Kdyby ho někde zabili, možná by se to ani nedozvěděla.

Zpočátku čekala noc co noc, kdy zaťuká na okno za myrtou a rozmarýnem. Měsíce čekala. Říšský kancléř v Praze nepobýval. Někdy ovšem potřeboval i zde něco vyřídit. Někdy až sem vedly nitky dvorských intrik. Tehdy se objevoval jeho služebník, někdy k ránu, někdy se soumrakem, leckdy na zabláceném koni a s tváří šedivou prachem a únavou, jednou i se zaschlou krví na košili. Dávala mu

hrát vodu a běhala do hospody pro jídlo, smáli se jí - Maří má zákazníka. Většina hezkých děvčat je měla. Tlusté tatíky spořádaných rodin, vojáky, studenty - někdy i lepší pány. Zaměstnání jako každé jiné. Nechtěla na něm peníze, dokonce je zprvu odmítala a raději si přivydělávala šitím, aby udržela tenhle mrňavý stísněný domek - kam by za ní ostatně přijel, kdyby neměla tuhle děravou střechu nad hlavou? Věděla, že má nějakou svou Maří v každém městě, kam Jeho Excellence posílá své špicly, že mu ta Maří, Maria, Marie, Mary omývá rány z pokoutních bitek a hlídá v noci jeho neklidné sny, že mu možná i sedlá s ránem koně, aby ho třeba už nikdy neviděla. Věděla, že to tak musí být. Nevýčítala mu. Měl ji rád, byla si tím jistá, říkával, že krásnější dívku na světě neviděl. Říkává se to tak. Někdy to musí být i pravda. Přece by se nevracel, kdyby ji neměl rád. Jenže čekání bylo dlouhé. I mušketyr ji měl rád a dával jí svůj žold. I jméno - Thaler.

Vlekl ji od okna, na které tehdy nikdo nezaťukal. Čekala marně. Nebránila se. Ani teď se nebrání. Mladík je šilený. Líbí se jí. Austerberga se vždycky trochu bála. Nevěděla vlastně ani proč. Snad že jí nikdy doopravdy nepatřil, ani nemohl patřit jako tehdy mušketyr. Ne, proto ne. I kdyby se s ní mohl oženit a kdyby to udělal, zůstal by jí vzdálený jako hvězdy na nebi. Nikdy by ji nepřijal do svého světa, nikdy by jí nepoložil hlavu do klína, aby si postěžoval. Bývalo jí ho někdy tak líto, přijížděl umořený zimou nebo horkem a dlouhou cestou a do něžností mu nebylo, odháněla mu pak z čela noční můry a smála se jeho ranním rozpakům. A neřekl jí nikdy ani slovo vysvětlení. Bože, jak by ho byla milovala, kdyby na ni doopravdy žárlil, kdyby si žádal její věrnost a sám ji aspoň sliboval, kdyby nebyl stále tak cizí a chladný... pan baron. Byl to všechno nesmysl. Její lásky mu byly lhostejné, ty nanicovaté lásky v dlouhých měsících, kdy okénko s myrtou zůstávalo tiché. A nepokládal za nezbytné sdílet s ní radosti ani těžkosti svého pochybného života.

Kabát kancléřova služebníka tu ležívá přes židli.

„Jak jen můžeš, Maří - jak je to proboha možné?! Jak dlouho - ?“

„Tři roky. Bylo mi tenkrát sedmnáct - o Božím těle. Umřel mi tehdy táta. Maminka už dřív. Neměla jsem nikoho. Ne, neptal se na nic. Neříkal mi panno. Jen vlasy jsem si pro něho musela rozpouštět... jako teď... bože můj.“

„Co si jen počneme... Maří... moje...“

Mušketýra zabili. Porval se v krčmě s kancléřskými. Prý je vyprovokoval. Prý... Tušila, že to bylo kvůli ní. Převlékla tehdy postel a umyla celý domek.

Dal jste zavraždit mého muže, pane.

Nedal, Maří. On se dal zavraždit sám.

Chtěl - už na tom nezáleží.

Vysypal jí tehdy do klína peníze. Neodmítla. Vydřžoval ji pak, aby se nemusela podruhé vdát za vojáka. A postavení vdovy mělo své přednosti, byla nezávislá a

mohla si žít po svém. Libily se jí uniformy. Věděl to, ale raději chodil v civilním kabátě.

„Ty nejsi voják? Vypadáš tak. Bil ses?“

„Ráno. S kancléřským.“

Mušketýra zabili. Kancléřští, kdo jiný.

Proč jen ji nemá takhle rád, tak nesmyslně, prostě - jako ten mladík. Jen jednou se mu zatočila hlava, když ji uviděl poprvé. O Božím těle. S kapucínskými růžemi, bílou. Ale ne zase tolik, aby jí řekl „panno“ a nevěděl jak dál.

Opět začalo tiše mžít. Zešeřilo se - snad od toho deště. Na pavlači protějšího domku ztmavly květy řeřich a bez hnutí visely dolů jako vodopády. A noc pak sepjala černými pouty oba domky hříchu, svázala je černým osudem.

A to nejen do prvního kohoutího kokrhání, kdy se Oldřich Hadač vymotal ven jako opilý, s kabátem přes rameno a děsivým zmatkem v hlavě.

Jasně a nevyhnutelně si to žádalo Austerbergovu krev.

IV

Austerberg si tohoto nebezpečí ovšem nebyl v nejmenším vědom. Ani na Hadače nevzpomínal ve zlém. Vlastně na něho téměř vůbec nevzpomínal.

Zato na Daniela ano. A začal si zvykat na představu, že jeho bývalý přítel je velice neklidná duchovní mrtvola, vypuzená z hrobu zapomnění nějakými obskurními hříchy. Jen najít to pravé zaklínadlo. Jenže mrtvolý, duchovní obzvlášť, po sobě zpravidla nezanechávají koně v cizích maštálích, kordy na zdech a zablácené špory na stole. Daniel byl mrtvola navíc velice nepořádná.

A náhle si připustil myšlenku, nadhozenou už Oldřichem Hadačem, že vlastník koně, kordu i šporen je docela dobře možná už i mrtvolou fyzickou, a kdo k tomu má co říci, to je pán a dáma namalovaní v medailónku po rodičích. Snažil se zapamatovat si ty portréty co nejpřesněji, i když si nebyl jistý, že by předlohu s určitostí poznal, kdyby mu náhodou zkrřížila cestu.

I list od Matyldy měl opsaný, když jej Hadačovi dával. Sám nevěděl, proč to dělá, svých vlastních starostí měl až dost. Vlastně ani ne tak svých jako kancléřových, což bylo v podstatě totéž. Stejně tušil, že jej ten jednou k životu probuzený příznak minulosti na pokoji nenechá. Luisa, s jeho granáty kolem krku, se mu vracela do myšlenek s úpornou neodbytností. I zavražděný písař se vracíval. Koho to tam jen viděl v té neobývané světnici? Krejzová neviděla nikoho, to by bylo bezpochyby o mrtvolu víc. O co mu proboha jde, že začíná takhle?! Začíná? A co Luisina sestra? O co mu jenom může jít? Nalézt Daniela a zeptat se. Docela jednoduché. Ať si ho k čertu hledá Oldřich Hadač!

Ale přece - možná by mu měl trochu pomoci. Jen trochu. Třeba to k ničemu nebude. Ale do Vídně by se Hadač asi hned tak nedostal. Vlastně by ho to nemohlo ani napadnout. Co on ví o něčích starých láskách?

Vídeň nebyla císařská. Nějak to na ní bylo patrné, netušil, čím to je, ale město mu připadalo jiné, jako by se tak trochu stydělo samo před sebou, snad smutné, snad klidnější, snad - prostě ne císařské.

Propustil svůj doprovod a místo do kancléřova paláce odbočil stranou, na Minoritské náměstí, domů. Domů - jak se to vezme. Hezky dlouho musel mlátit do vrat, než se sluha přišoural otevřít. Bůhví, koho čekal, pána určitě ne. Dvůr se utěšeně zelenal trávou a plevem, dokonce i pampelišky si tu kvetly ve spárách mezi kamennými dlaždicemi. A psí víno vrůstalo do oken.

„Ptali se tu po vás, pane.“

Mlčky slezl z koně. Vůbec ho nezajímalo, kdo se tu po něm ptal. Měl zlé tušení, že to ví.

„Donna Francesca je prý už ve Vídni,“ mumlal sluha do řemínků podbřišníku, jak povoloval sedlo.

„A markýz Mosca tu na ni čekal,“ ucedil Austerberg. Zlá tušení ho klamala málokdy.

Sluha se obrátil od koně. „Tak vy jste už v paláci byl, pane? Pan Wellechovský chtěl, abych mu dal hned vědět, kdybyste -“

„Dobrá. K obědu by tu něco bylo?“

Sluha zrozpačitěl. „Totiž... vlastně jsem vás nečekal, ale kdybyste měl chvíli strpení -“ Austerberg strpení neměl. Otočil se na patě a zabouchl za sebou postranní branku. Markýz Mosca si s donnou Franceskou možná debužiruje někde v hospůdce za Vídni, ve vinicích v Grinzingu nebo Nussdorfu, a zahrnuje ji svými soukromými instrukcemi. Takže Jeho Excellence bude muset vynaložit veškerý svůj osobní šarm, aby ji těch instrukcí zase zbavila. A jemu nějak vhodně a taktně naznačí, že ovšem neměl dopustit, aby se Mosca s donnou Franceskou sešel.

V paláci nezbytný počet strážů hrál vrhcáby a hádali se o pitomosti. Neměli tu v nejmenším co na práci, kancléřova choť sice nedoprovázela císařovnu, ale přítomna zde nebyla ani ona, ani kancléřova dcera. Nebyl tu prostě nikdo, koho by bylo třeba hlídat a eskortovat, nikdo, kdo by měl námitky proti hulákání na strážnici i jinde, proti neupravenému zevnějšku či snad té jezdecké botě i s ostruhou, která vyletěla z okna na nádvoří a dopadla Austerbergovi zrovna pod nos. Sebral ji za řemínek ostruhy a drže ji tak štítivě dvěma prsty, vstoupil do místnosti, kam podle všeho patřila, a hodil ji vojákům na dlouhý stůl mezi poháry s kostkami i vínem. V nastalém tichu smetla bota s řinkotem poháry i se vším, co v

nich bylo, a sklouzla na druhém konci stolu na kolena mladému muži, který si ve všem tom kraválu s neotřesitelným klidem a viditelným zájmem četl v lejstrech.

Vyrušené vzlédl. „Moje není.“

„To rád slyším. Vy prý jste se po mně sháněl, Wellechovský.“

Voják odložil lejstra a usmál se. „Ale to jste se sem kvůli tomu až z Prahy štvát nemusel.“

Wellechovský své prostořeké výroky většinou nemyslíval zle, ale stávalo se mu, že tak bývaly chápány. A mnohdy Austerbergovi samému nezbylo než porůznu žehlit neuctivé výroky vlastního podřízeného.

MLčky se obrátil, odepjal si kord, svlékl kabát a hodil obé na lavici. Okna byla otevřena dokořán, venku horko, uvnitř také. Jeden z vojáků mu přisunul pohár. Sebral jej předtím zpod stolu a dolil. I o botu se už kdosi přihlásil.

„... a neprávem se chce zmocnit království, svémocně usednuv na český trůn,“ pochmurně pronesl do ticha Wellechovský.

Austerberg se otočil, divže mu nezaskočilo. „Co to žvaníte?“

Wellechovský zamyšleně zašustil lejstry.

„... též jako krále jej neposlouchejte, neboť není hříchem neposlouchat vládce nehodného, který nedodržuje smlouvu s národem, stává se nikoli otcem jeho, nýbrž tyranem.“

Austerberg mávl rukou. „Mohl jste to říct hned. Tohle bylo od anglických protestantů, ne?“

„Věrní odkazu předků odmítáme toho, jehož prapraděd násilím -“

„Stačí. Od nějakého skalního emigranta.“

„Ehm. Pikartský. Ze Žitavy. A proto se vidí nezbytným podporovat každou snahu o mocenské oslabení -“

„Dost. Od Francouzů.“

„Vy hádáte, jako kdybyste to napsal sám,“ zklamaně poznamenal Wellechovský a odložil štůsek listů.

„Pár jsem jich taky viděl. V Drážďanech. Odkudpak tu nadílku máte?“

„Od jakéhosi pana Duponta. Obchodníka. Vybrali jsme ho ráno. Měl těch pamfletů plný sklep. Několik beden toho včera prý odcestovalo do Prahy. Nepotkal jste je?“

„A jak se ten pan Dupont jmenuje?“

Wellechovský pokrčil rameny. „Od té doby, co se usadil ve Vídni, tak pořád Dupont. Udal ho příručí, pro jidášský groš. Ale sám taky moc víc neví. Pan Dupont. Pche! Pracoval ve velkém, tohle čtivo mu tiskli po celé Evropě. A Francouzi to platí. Tohle Francouzi vždycky platí. Ovšem pan tajemník s tím nechce nic mít, prý dá

vyslanci okamžitě vědět, ale... jak prý by si Jeho Excelence mohla jen pomyslet - atakdál. Když jsem mu to ukázal, div neomdlel. Pozoroval jste, že Francouzi vždycky omdlívají, zatímco Italové se raději vraždí?“

Austerberga napadlo, že markýz Mosca se ještě nikdy vraždit nechtěl. Bohužel.

Byla to banalita. Spíš by bylo k podivu, kdyby se nějaký sklep plný protistátních pamfletů nenašel. Svědčilo by to nepochybně o špatné práci policie Jeho Excelence. Už kvůli udavačům tu musel někdo úřadovat, i kdyby Vídeň lehla popelem.

„Poslyšte, tenhle je taky roztomilý; Bratr nekorunovaného krále českého Josefa, totiž korunovaný král španělský Karel -“

Austerberg se znechuceně ušklíbl. „Víte co, odnese si ty krámy večer domů a čtete si v posteli.“ Wellechovský podotkl cosi o případnějším využití postele, vojáci se začali bavit. Jejich starosti...

Vytáhl Wellechovského na oběd, kterého se mu doma nedostalo. Kolega byl zvědav na novinky z Prahy a on na rejdy markýze, jenž prý přicestoval do Vídně před pouhými dvěma dny. Když Wellechovský shledal, že se za Italem táhne z Prahy kancléřův doprovod, poněkud zpozorněl. Mosca čas od času míval někoho z kancléřských v patách a většinou o tom věděl. Téměř to už brali jako společenskou hru - markýz se snažil vodit své hlídače za nos a oni naopak přesvědčit markýze, že tu nejsou. Tentokrát štěstí přálo jim.

„ - a představte si, že u donny Francesky je pečený vařený. Ona ho moc ráda nevidí, už se mu prý i dávala zapřít. A má taky nového zpovědníka. Divte se - františkána. Já ho viděl. Vypadá jako smrtka. A on -“

„Vy jste, Petře, horší než pavlačová drbna,“ pousmál se Austerberg, což si Wellechovský zjevně vyložil jako jakýsi svérázný výraz uznání.

„Když on vypadá zrovna tak na to, že posílá zprávy rovnou Svatému oficiu. Sotva donna přijela, začal páter obíhat kláštery. Dominikány a františkány.“

„Koho jste vlastně hlídal - markýze, dámu, nebo pátera?“

Wellechovský býval někdy trochu příliš horlivý, občas to přehnal a nerad uznával chybu. Ale většinou mu jeho odhady vycházely, to poznal Austerberg už tehdy, když jej Jeho Excelenci přivedl málem rovnou od plukovního soudu. Také tehdy to Wellechovský trochu přehnal.

„Udělal jsem snad něco špatně?! Nedal jste mi vědět -“

„Nedal. Jak se ten váš františkán jmenuje?“

Wellechovský se zahleděl na vystouplý suk v ohlazené desce hospodského stolu. Tu ostražitou podezíravost si přivezl také odtamtud, od bohem zapomenutého regimentu, kde hlídal a osočoval každý každého. A za tři roky se jí nezbavil.

„Padre Ugo.“

„Dobrá. Jak k němu ona přišla? Zase jí ho doporučila Jeho Eminence v Římě?“

„Ne, zvolila si ho sama. Prý. A když přišel Mosca na návštěvu, padre se pokaždé vytratil.“

„Proč?“

Wellechovský upřeně pozoroval vystoupilý suk a neodpověděl. Vědět o každém všechno... nebylo to vždycky dost dobře možné. Donna Francesca dělala Jeho Excelenci politického pozorovatele, dobrovolně, nikdy to od ní nežádal. A rozhodně už nechtěl, aby při té činnosti nesla nějaké riziko. Donna Francesca na to měla svůj názor a jezuitského zpovědníka, kterého jí svého času ještě v Neapoli doporučil na pokyn kancléře kardinál Schrattenbach, poslala pryč s tím, že hlídače nepotřebuje. Františkána si tedy prý vybrala sama. Vědět tak o každém všechno... Jak si to Austerberg vůbec představuje?

„A co myslíte, že jsem měl dělat? Zeptat se ho?!“

Austerberg jen roztržitě mávl rukou a pomyslel si, že ta jistá zodpovědnost, kterou tu má Wellechovský sám na krku, mu zřejmě nedělá dobře. Ale neměl čas ani náladu, aby s ním o tom teď diskutoval.

Nechtělo se mu dnes už nikam jezdit, nechťelo se mu vstávat z pohodlné hospodské lavice, vyjít ven, do slunce a prachu a smradu letního města. Aspoň ještě chvíli ne.

Požádal Wellechovského, aby mu z paláce poslal koně.

Voják se ochotně zvedl od stolu. „Nějak spěcháte za donnou Franceskou. Abyste tam Mosku nepotkal.“

„Nemějte obavu. Kde se ubytovala?“

„U Zlaté trubky. V Nussdorfu. To se projedete. Dám vám osedlat Emíra, chcete?“

Emír byl bývalý osobní kůň Jeho Excellence, nádherný bílý andaluský hřebec. Kancléř na něm jezdíval velice zřídka, dokud ještě byl Emír grošák s šedivou hřívou a ohonem. Když kůň zbělal úplně, přišel o čest vozit vznešeného jezdce. Nevadilo mu to. Vyšlapoval ceremoniálním španělským krokem i pod jinými. A bylo mu jedno kam, jestli za donnou Franceskou, nebo směrem právě opačným, do zahrad a vinic někde za Vídeň, do Wiedenu nebo i dál. Na úvozové cestě se vířil prach a opíralo se do ní slunce. Byla pořád stejná. I tenhle velký balvan tu tehdy ležival, odtud stačilo už jen čtvrt hodiny pohodlné jízdy. Přitáhl šimlovi otěže, nechal ho jít krokem. Kůň pohazoval hlavou a vyfrkával prach.

Starý známý neklid se opět přihlásil, jako když jel před pár dny na Pohořelec s obavou i zvědavostí, zda se setká s Danielem. Po létech. Ani nevěděl, zda převládá obava či zvědavost.

O toto setkání pak nestál už vůbec. Jediná dcera Austerbergova bývalého poručníka, nikdy si nepomyslel, že by ji ještě někdy vyhledal. Dům se zahradou

tu koupil notář pro svou ženu, postonávala a ve městě jí prý nesvědčilo - a stejně mu umřela, ještě nebyl ten dům ani celý zaplacen. Vzpomínky dávno zasuté se derou zpátky s každým krokem koně - poručník a jeho dcera a Daniel, ovšemže Daniel, brával ho tenkrát všude s sebou domníváje se, že mu udělá radost, když jej přivede mezi lidi, s nimiž by se chudý studentík z Lince nikdy nesetkal. Například k notáři a jeho dceři. Daniel Heilig, můj přítel a chráněnc.

Zdi domu bíle probleskly mezi stromy. Měl ji rád. Své první lásky člověk mívá rád. Pak prý až tu poslední. Notářova dcera byla hezká a chytrá. Velmi chytrá - snad z tatičkových knih. Daniel ji měl taky rád. I on byl chytrý - bůhví z jakých knih. Nejspíš se už chytrý narodil.

Rostly tu oskeruše, na dálku bývalo vidět jejich koruny nad vinicemi. Rostou tu stále. Austerberg zastavil koně a pozoroval ty mohutné stromy. Vrátit se po letech. Možná tu už dávno bydlí někdo jiný, stejně jako v notářově městském bytě. Dceru prý provdal a zemřel brzy nato. Austerberg byl už tehdy plnoletý, sloužil u vojska a o poručíkové smrti se dozvěděl až teď, když hledal jeho dceru.

Vrátit se... odešel tehdy způsobem, který nepředpokládal návrat, ani po letech.

Měla ráda Daniela. Jeho chytrost. Slavnou budoucnost, kterou si maloval a které bůhví zda dosáhl. Chtěl být učencem, diplomatem, filozofem... cestovat, být zván, vážen a oddaně milován. A uměl o tom hlavně hezky povídat.

- *Ty ses měl narodit tak nejmíň před dvěma sty lety, Danieli. Jako renesanční velmož.*

Možná. Tehdy a nikdy.

Danieli... vlastně ses raději neměl vůbec narodit. Luisu by možná teď nebyli kladli do hrobu s krajkovým šátečkem na krku a já bych nebyl dnes tady, na téhle cestě... stejně jsi Ulriku nezískal. Jen když jsme se kvůli tomu tehdy pohádali, vid?

Bylo to začátkem utěšeného léta 1713, otevřenými okny voněly lípy, mocnářstvím bloudil mor od města k městu a válka s Francouzi se čekala každým dnem. Ulrika nadšeně rozváděla, cos jí ty předtím stejně nadšeně namluvil - asi jste tomu oba tehdy věřili. Na rozdíl od tebe mluvila poněkud naivně, stouplo jí to do hlavy, ty tvoje známosti, protekce, kariéra, úspěch... kdosi tě prý tehdy pozval do Čech, na šlechtické hony - tebe, vídeňského studenta. Měšťanského syna. Kdosi daleko mocnější a bohatší než já. Zdalipak jsi tam potom opravdu jel?

- *Proč vy to neděláte také tak, Ludwigu? Máte přece známé - vy, šlechtic. Proč se trochu nesnažíte? To Daniel na vašem místě -*

Jistě, ten by na mém místě už jezdil na hony s císařem do Čakaturnu. Však ty sis to, Danieli, bezpochyby myslel také. Konexe, kariéra... Měl jsem toho tak akorát po krk. A bůhví, jestli jsem ti tehdy náhodou s celým svým šlechtictvím vlastně nezáviděl.

- Pro ten tvůj opršelý černostříbrný erb tě milovat nebude, Ludwigu. Ona si váží jiných věcí, víš -

- Hlavně těch tvých, vid'!

- Jsi hulvát. Ty opravdu nezasloužíš, aby ona -

- Vypadni odtud! Nebo tě přisám bůh shodím po hubě z těch schodů!

Ty schody byly dřevěné a točité. Padalo by se z nich dobře. A asi jsem si opravdu počínal jako hulvát. Ze vzteku a z bezmoci. Nikdy jsem se za to neomluvil. A Ulriku jsem pak už taky víckrát neviděl.

Pod ty oskeruše zasadili tehdy nějaké okrasné keře, byly docela malé. Teď se za nimi schoval jezdec i s koněm.

Konečně vyšla ven, košík s vyšíváním v ruce. A byla to ona, Ulrika. Tlustá matrána v čepci. Je to opravdu ona? Ty čtyři děti, co vede chůva, budou asi její, či by byly. Kam to zmizela hezká dívčina, co jej kdysi vyhlížela pod oskerušemi? Pravda, později už vyhlížela spíš Daniela, ale hezká byla pořád stejně. Za koho se to prokristapána provdala, když už jí ani ctižádostivý Daniel nebyl dost dobrý?

Najednou mu to všechno připadalo hloupé. Přijet za ní jako cizí, úředně se vyptávat na jejího bývalého nápadníka. Kdy? Proč? Kam? S kým? S kým... a co když s Matyldou?

Vyslovil někdy to jméno před vámi? Ne? A či tedy? Co - že jsem cynik, že vás po deseti letech vyslýchám jako zločince? Ale prosím vás, Ulriko. Co vy víte o zločincích. A slzy vám nesluší, už ne... těmhle očím.

Obrátil Emíra a pobídl jej ostruhami. Prach na cestě se vysoko zdvihl a zvolna klesal do vinic. Emír se za tu chvíli zpotil a celý tím prachem zešedl. Jako kdysi. Kdysi...

Přitáhl otěže. Cožpak lze ujet něčemu, co se už stalo?

Seděla dosud v sadě s vyšíváním na klíně, stejná jako před chvílí. Usedlá měšťanská matrána se čtyřmi dětmi. Na hlavě čepce. To snad ani není pravda. Když stávala pod oskerušemi, vlnily se jí vlasy po ramenou, nosívala v nich pentle vyšívané dracounem. A dobře jí tak, Danielovi by se už také nelíbila. Dobře tak. Bůh ví, co čekal, když před chvílí poprvé dojel na dohled jejího domu. Věru to nestálo za všechen ten neklid. Jenže se jej pořád nemohl zbavit, a vnucovala se mu myšlenka na Wellechovského, jak si čte na strážnici protistátní pamflety. Ale kdyby ho sem poslal, musel by mu napřed všechno vysvětlit. Jako by ho slyšel: - Vážně, Ludwigu, vy jste miloval tu babu? Co je mu sakra do toho?!

Dítě prolezlo křovinami a zaraženě civělo na cizího jezdce. Pak se otočilo a utíkalo zpátky po trávníku.

„Mama, mama, pán!“

Nedalo se už nic dělat. Ostatně, třeba ho Ulrika ani nepozná.

Matróna vzhledla a zaclonila si oči proti slunci. Přijížděl krokem přes trávník, rozeznala uniformu kancléřských stráží, ale co je na ní stříbra - nějaký oficír či co... Děti se shlukly kolem ní a zíraly také.

A pak ho poznala, když zastavil koně pár kroků před ní.

„Vy? Co tu...“ Byl to on, ani se příliš nezměnil za ta léta, a přece jí připadalo, jako by to byl někdo úplně jiný, kdo se mu jen tak mimořádně podobá. Stejně, bylo to všechno už dávno, dávno mrtvé.

„Odpusťte, že ruším. Mohla byste mi věnovat chvíli času, madame?“

„Můj manžel tu není, pane -“

„Ale já nepotřebuji mluvit s vaším manželem. Mimochodem, jak se teď jmenujete, Ulriko?“

„Weidenbäumová.“

Weidenbäume... nic mu to jméno neříkalo.

„Manžel je klenotník.“

„Ach tak.“ Teprve teď jej upoutal tlustý zlatý řetěz na tlustém krku jeho bývalé lásky. To snad ani není pravda. Lásky... V uších se jí modrají safíry a na prsteníku silný zlatý kruh - klenotník jí jej navlékl před léty u oltáře, teď už by jí ho nikdo nesundal. Však Ulrika vždycky mívala ráda hezké věci - šperky, nábytek, čalouny, i obrazy koneckonců. A dobré jídlo.

Sklouzl ze sedla, neměl tu koně kde přivázat, Ulrika sluhu nezavolala, a tak držel Emíra na ruce, jako návštěvník, který se nepřijel zdržet.

Ulrika poslala děti s chůvou domů, zůstal tu s ní sám. Jako kdysi. Ale fuj! Jen ty oskeruše zůstaly jako tehdy, a nic víc. Copak by asi řekl Daniel, kdyby ji dnes viděl? A kdypak ji ostatně naposled viděl?

„Jsem ráda, že se s vámi zase setkávám, pane. Šťěstí vám přálo, že?“

Trochu ho překvapoval její klid, jako by mluvila s někým, s kým se rozloučila naposled včera. Mimoděk ho napadlo, jak asi trůní každou neděli s manželem a dětmi v rodinné kostelní lavici, celá ošperkovaná a v hedvábí. Sluší se to tak. Co kdyby byl tenkrát sám požádal notáře o její ruku a co kdyby byl notář svolil?

„Daniel Heilig? To jste přijel kvůli němu? A proč ho hledáte?“

Připadalo mu to najednou směšné, ta dávná hádka, která jeho posléze vyštvala k vojsku a Daniela tu zanechala pánem na dobytém území. Jak dlouho se z toho Pyrrhova vítězství asi radoval? Byla to také jeho první skutečná láska, hradní paní vysoko v nedostupné věži, tak nedohledně vysoko, že její tvář a celá její bytost na sebe bere podobu rytířova vysněného přání. Ještě že se s Danielem tehdy pro ten sen nepomlátili.

„Jak bych o něm mohla vědět? Od svého zasnoubení jsem s ním tenkrát nepromluvila. Nic o něm nevím.“

Škoda že se to tehdy nedozvěděl dřív. Máloco by ho bylo tak potěšilo jako zpráva, že jeho šťastnější sok též dostal košem. Ona si váží jiných věcí, víš? I čerta! Peněz, Danieli, peněz a bezpečně zajištěného postavení a klenotnické dílny a tohohle pohodlného luthauzu za městem, který zřejmě dostala věnem. Jakkpak ti tehdy bylo v tom horkém morovém létě? Nebyl jsi ještě ani diplomatem, ani učencem, ba ani ke knížecím dvorům tě zatím nezvali. Ale Ulrika beztak vyrostla z tvých snů.

„Ne, ovšemže o jeho přátelích nic nevím. Nestýkala jsem se s ním, už jsem vám to řekla. Nechápu

Tak, Ulriko... to bychom se těžko dohodli. Usmál se. Nechápala proč, neřekla přece nic, co by ho mohlo seabeméně potěšit. Značně se jí dotklo, že jediným důvodem jeho návštěvy se ukázal být zájem o toho výstředního studenta, jejího dávného nápadníka. Směšné. Kdysi ji přitahovali zvláštní lidé, syn zkrachovalého barona s vlastním vídeňským palácem, který mu v podstatě nepatřil, nebo jeho přítel, student se vzdušnými zámky před očima. Ale brzy pochopila, jak málo je to k životu, nebyla nadarmo notářovou dcerou. Ve vzdušných zámčích se bydlet nedá, ani se obléci do erbovních barev. A v devatenácti už musí děvče uvažovat rozumně. Čemu se Austerberg usmívá? Sluší mu to, tolik stříbra na kabátě, krásný kůň... možná ve státní službě zbohatl, získal vlivné postavení, kupodivu že o něm nikdy neslyšela.

„Ale váš manžel není znám u dvora, že?“

Ulrika zrudla. Ovšem, Její Veličenstvo si neobjednává šperky u žádného Weidenbäuma, dokonce ani její dvorní dámy ne. „Cožpak nezná nikoho, kdo by ho doporučil?“

Lačný záblesk v mírných pomněnkových očích mu neušel.

„Myslel jsem, že Daniel s těmi jeho známostmi -“

Rozmrzele povzdechla. Zase Daniel. Proč jí ho pořád vnucuje? Možná dokonce sám někdy mluví s Jeho Veličenstvem a dvořany - a jejich manželkami.

„Vždyť si to všechno tehdy jen vymýšlel. Byl snílek. To vy jste se o sebe uměl líp postarat, že, pane von Austerbergu. Nebyla bych to do vás tehdy řekla.“

Povytlhl obočí, zpola pobaven, zpola s údivem. „Myslíte? Knížecím rádcem ještě nejsem, a žádná vévodkyně Matylda mne svou přízní nevyznamenává.“

Ulrika naň nevěřícíne vytřeštila oči.

„Copak on doopravdy..., ale byl to jen nějaký hrabě, ten šlechtic, co ho tenkrát zval do Čech.“

„To víte, Ulriko, po žebříku se leze odspoda. Tak on, říkáte, tehdy do Čech přece

jenom jel.“

Bylo to na podzim toho roku, kdy se s Danielem tak pěkně pohádal. Už se nikdy nedozvěděl, kam to Daniel tehdy mířil a s kým. Někdy tenkrát na podzim nebo začátkem zimy se Ulrika vdávala.

„Ovšem, jel s nějakým Francouzem. Malířem.“

„Malířem?“

„Měl prý malovat v loveckém zámku toho hraběte. Prý to byl bohatý pán, vydržoval si celý svůj dvůr. Ale prý byl trochu čaroděj.“

Ulrika se bezděky pokřižovala.

Stopa, kterou zachytil, byla slabá, slaboučká. Ten bohatý uměnímilovný hrabě, co si vydržoval v Čechách svůj dvůr, by mohl být například podivínský František Antonín Sporck. Jansenista. Náruživý lovec. Čas od času na něho v různých souvislostech narazil. Hrabě Sporck nebyl téměř s nikým zadobře. Zvlášť hrabě František Ferdinand Kinský, nový český kancléř, jej miloval jako čert svěcenou vodu. Ale možná to vůbec nebyl hrabě Sporck. Možná jel Daniel někam úplně jinam. A vrátil-li se pak zpátky do Vídně, už svou bývalou lásku nevyhledal.

„Ale ano, navštívil mne, někdy na jaře či v létě to mohlo být, blahopřál mi k sňatku... Myslím že ne, proč by se trápil? S manželem se nesetkal, jen s otcem. O čem? To nevím. Po deseti letech... „

Naposled... Nevěřil, že si Ulrika vůbec na nic nevzpomene. Z takových rozhovorů někdy utkvívají bezvýznamné maličkosti, ale s detailní podrobností. Většinou k ničemu nejsou. Většinou.

O čem že se mluvilo? Dlužnické spory - ano, o čem by také měl notář mluvit než o sporech, ale co na tom mohlo zajímat Daniela? Nota bene při návštěvě u nedávno provdané milé, kterou už neměl nikdy příště uvidět? Copak ho k ní stále ještě něco táhlo? Zdržoval se kvůli ní ve Vídni a hrál trapnou roli rodinného přítele?

„Odjížděl, viděli jsme se naposled. Nevím kam. Měl na sobě hnědý sametový kabát se zlatými knoflíky a jehlici s diamantem v nákrčníku.“

Přece jen jí ta chvíle uvízla v myšlenkách. Mladík, kterému prostě oznámila, že se provdala za klenotníka, zatímco on hledal vlivné mecenáše na hraběcích dvorech někde v Čechách, jí přišel popřát všechno nejlepší. A docela klidně rozmlouval s notářem o problematice dluhů nějakého českého hraběte. Přijal to všechno skutečně tak vyrovnaně? Nebyl tu třeba už někdo třetí, na koho myslel při posledním rozhovoru s Ulrikou? Možná ho pozorovala, jak stál proti oknům v notářově saloně, ta okna vedla na západ, odpoledne jimi svítivalo slunce. Blýskalo se na zlatých knoflicích návštěvníkova sametového kabátu, na diamantové jehlici... Ale Daniel nebyl žádný boháč, i když na sebe dbal. Někdy ani neobědval, když

šetřil na novou knihu nebo kus parádních krajek ke košili. Hnědý sametový kabát se zlatými knoflíky... Austerberg se nepamatoval, že by jeho přítel kdy takový vlastnil. Diamantovou jehlici také ne. Jednu měl s rubínem, vypadal docela jako pravý.

Ulriku ovšem nenapadlo podívat se za ním z okna, když odcházel - co když na něho čekal na ulici kočár se čtyřspřežím bílých lipicánů? Pro ni bylo vždycky všechno prosté - že jeden z jejích ctitelů utekl na vojnu, i to, že se provdala druhému za zády. Nikomu z nich přece nic neslíbila. A klidně je oba pustila z hlavy. Jenže Daniel brával některé věci až příliš vážně. A byla to jeho první opravdová láska, pro kterou by bez váhání obětoval regiment nejlepších kamarádů.

Austerberg se rozloučil s Ulrikou Weidenbäumovou, vyslechl pozvání, aby přijel zase někdy na návštěvu, až bude manžel doma, a napadlo jej, zdali bude klenotníková žena vyhlížet od zítřka z okna s nadějí, že se už blíží někdo ze služebnictva některé dvorní dámy, možná přímo choti říšského kancléře, aby učinil hraběnciným jménem objednávku za pár set zlatých. Pro začátek. A proč by se ostatně sem tam o klenotníku Weidenbäumovi nezmínil?

Hnal Emíra kolem oskeruší a okrasných keřů a ani se neohlédl, aby tam třeba nepatřil stát štíhlou prostovlasou dívčinu, zaclánějící si oči proti slunci.

Náhle se mu zastesklo po Maří z Nového světa. Po jejích hustých černých vlasech, které si vždycky rozpouštěla, když jej očekávala. Pobídl koně, chtěl jí ujet, ale Maří se vyhoupla k němu do sedla a chytila se ho kolem krku. Dlouhé vlasy jej šlehaly do tváře, cítil bušit její srdce. Objímala jej pevně, div jej nestáhla z koně.

- Pust', Maří, vždyť se oba zabijeme.

- Ať. Zůstanete u mne, pane. Navždycky.

Maří... možná zatím ulovila zase nějakého důstojníka v blýskavé uniformě. Ani by lovit nemusela, sami se chytali, sotva vyšla na ulici. A on jí nikdy nenaznačil, že by jí měl ty návštěvy za zlé. Neměl na to právo, v takovémhle vztahu. Proč mu ta představa najednou vadí? Kdyby u ní zůstával častěji, nevodila by si nikoho. Ale jak mohl?

Přicházela mu vstříc po cestě, se sotva znatelným úsměvem v mírné a tak neuvěřitelně líbezně tváři, zastavila se, hleděla na něho, ruce sepjaté na prsou, celá v černém - ale. ne, to se jí rozpuštěné vlasy vlní po ramenou a mezi nimi prokmitá šňůra rudých granátů jako krůpěje krve.

Trhl otěží, kůň ze cvalu prudce zastavil, zadní nohy mu podjely a zvířily rudé mračno prachu, v němž Maří zmizela.

Vinice se zelenaly po obou stranách cesty, sem tam mezi nimi prokmitly bílé zdi domů. Přece jen je to tu jiné. Tehdy, před deseti lety, to byl zapadákov, jen

vinice, zahrady a nic víc. A teď tu rostou domy a dvorce jako houby po dešti. Po zbrusu novém kostelu, zasvěceném Karlu Boromejskému, tu tehdy taky nebylo památky. Vídeň vyrůstala z těsného obojku svých hradebních pásů jako dítě z loňských střevíčků. Jednou možná zas přitrhnou Turci, vypálí předměstí, zpusťší nechráněné dvory a město se stáhne jako hlemýžď zpátky do ulity hradeb. Ale všechno už zůstane jiné.

A on se sem také hned tak nevrátí. Možná by se už zítra dalo vyjet zpátky do Prahy, bude-li donna Francesca ovšem souhlasit. Silnice jsou špatné, kočárům praskají loukotě a nápravy vesměs uprostřed lesů nebo aspoň co nejdál od lidských obydlí. A stačilo by pár dní pořádných lijáků, aby se setkal s Maří kdoví kdy. Někdy ji neviděl několik měsíců a nenapadlo ho, aby se o ni strachoval. Proč také? Však i tentokrát se dočká.

Odpoledne tiše spěchalo k soumraku. Ale byl červenec a dny dlouhé, do Nussdorfu dojel ještě za úplného světla. Jen zpocený Emír, nezvyklý takovým honičkám, ztěžka oddechoval. Dům U zlaté trubky, bílé zdi obrostlé révou, vypadal pohostinně a útulně. Na dvoře stál kočár markýze Mosky.

Markýz sám stál v komnatě donny Francesky. Vyhlížel z okna a viděl Austerberga přijíždět, a než vstoupil lokaj, aby jej ohlásil, stačil už markýz strávit své rozladění. Obrátil se k příchozímu s jedovatou vlídností.

„Vždyť jsem říkal, že mne cestou dohoníte.“

„Tak jste se tu neměl, markýzi, zastavit.“

Tentokrát mluvil italsky i on, protože donna Francesca německy špatně rozuměla. A obtěžovalo ho to, neboť neuměl nejlíp. Markýz má výhodu.

Donna Francesca se stále stejně podobala mramorové soše jako tehdy, když ji do Prahy doprovázel poprvé. A ruku měla možná ještě studenější než tehdy. Jaké to asi je, spát se sochou? Jakási pověst o něčem takovém vypráví - třeba ji Jeho Excellence také zná.

Ale oči v té mramorové tváři studené nebyly. A kdyby nebyl Austerberg přesvědčen, že je něco takového naprosto nepravděpodobné, řekl by, že ty oči jsou plné nevysvětlitelného strachu z čehosi, co jemu zůstávalo utajeno.

„Čekala jsem vás, pane.“

„Odpusťte, přijela jste brzy.“

„Vy pozdě.“

Také mu vyčítá, že dopustil, aby ji tu Mosca vyčenichal. Nikdy zatím neměl důvod starat se o vzájemný vztah těchto dvou pochybných informátorů Jeho Excellence. Možná se někde překřížily jejich nepřiznané soukromé záležitosti, někde, kam už kancléřův zájem nesahá.

„Jak dlouho si přejete zůstat ve Vídni, donno Francesko?“

„Nechci se zdržet.“ V duchu jí poděkoval.

„Můžete přijet kdykoli. Budu připravena.“

Kdykoli... to je třeba zítra ráno, pokud tu markýz nehodlá přenocovat. A i kdyby - z čeho asi má donna Francesca strach? Mosca by si ji byl stejně našel, to by ho byl nesměl pouštět z Prahy před sebou. A žádný takový příkaz neměl. Ale proč by se měla obávat Mosky?

„Vy se zde bezpochyby zdržíte, markýzi?“ obrátil se k němu přívětivě a Mosca se jízlivě ušklíbl.

„Přál jste si snad něco?“

Má vztek, že se tu dal přistihnout. Kupodivu, v Praze mu ta možnost zřejmě nevadila. Austerberg se rozloučil s donnou Franceskou, mínil pro ni poslat svou suitu hned druhý den ráno, ale před markýzem to neřekl.

Na dvoře čekal Emír a markýzův kočár, pacholci předstírali, že zapřahají. Slunce se už pomalu sklánělo za střechy, žár dne polevoval. Mimochodem si vzpomněl na svůj nedávný návrat do Prahy. Na to ničivé vedro, které nezchladil ani déšť. Zvony hřměly, tříštily horký vzduch, odrážely se od mrtvolně vybělených zdí. Sem doléhal hlas zvonu přes vinice tiše a pokojně, bude to nejspíš z heiligenstadtského kostela sv. Jakuba.

Markýz Mosca vyšel na dvůr za ním.

„Myslíte si o tom asi bůhvíco, pane von Austerbergu, ale potkali jsme se tu vlastně náhodou.“

Austerberg se pomalu ohlédl. Proč mu to Mosca říká?

„Vaše náhody mají divný řád, markýzi.“

„Prospěšný, chtěl jste říci. Na Sicílii pořád ještě není klid. A donna Francesca odtamtud přijíždí.“

Sicílie... také tam na jih jednou musel, za Moskou. A v létě. Zaplaťpánbůh za pražská a vídeňská léta. I jiná.

V Londýně například v jednom kuse lilo, ale to bylo vlastně už skoro na podzim. Až do Palerma tehdy sledoval markýze. Mosca obstarával opis tajné korespondence neapolského vicekrále kardinála Schrattenbacha. Co dělal na Sicílii, tehdy plné vojska a zmatků, to věděl jen on sám. Austerberg ho podezíral, že něco z plodů své práce zjištěné poskytl Angličanům, jejichž loďstvo pod admirálem Byngsem tehdy ovládalo Středomoří. A také tam byla tou dobou donna Francesca.

„Mám za to, že se na Sicílii objevil jeden můj francouzský... hm... přítel. A já ho před čtyřmi lety tak dobře prodal Španělům,“ pobaveně se zasmál markýz. „Věřil byste, pane von Austerbergu, že donna Francesca přicestovala z Palerma lodí? Až do Terstu? Vždycky uměla tak obdivuhodně snášet nepohodlí.“

„A vy nepojedete lodí?“

„Eh - co jste..., ale co bych tajil, asi pojedu. A víte proč? Na lodi se mimořádně špatně schovávají špiclové.“

„Děkuju. Vaše uznání mě vždycky těšilo. Nepošlu s vámi nikoho, když už jsme u toho. Ale klidně si jeďte lodí... z Terstu.“

„Nejspíš z Civitá Vecchia. Mám v Římě cosi...“

Markýz všude cosi měl. Mnohdy bylo to cosi Jeho Excelenci velice prospěšné. A pokud šlo o Francouze, dalo se Moskovi aspoň věřit, neboť francouzské zájmy všeho druhu pronásledoval ze zásady, ve svých vlastních službách. Od té doby, co jej před pár lety přivítal v Paříži sám policejní šéf markýz d' Argenson a osobně jej ubytoval v Bastile. Mosca si tam pobyl v pohodlí půl roku, než si jej vyžádal papežský nuncius ke svému doprovodu při návratu do Říma.

„Dneska chytili jednoho... kšeftařil s pamflety. Taký původem Francouz.“

Markýz naň se zájmem pohlédl. „Stojí to za to?“

„Zatím ne příliš. Ráno se jmenoval Dupont, a než jsem jel sem, tak už Dubois. Večer se možná opravdu nějak jmenovat bude. Kdyby z toho něco vyplývalo pro vás, dám vám vědět. Sem?“

Markýz odpověděl nezdvorně. Nikdy neměl mnoho smyslu pro takovýhle humor. A Austerberga měl rád, když ho neviděl. Jednou dojde k tomu, že osoba říšského kancléře přestane posvěcovat jejich pochybné spojení. Pak ten jízlivý pletichář, šéf kancléřovy policie, také dostane svůj díl. Mosca neměl rád, když mu do jeho důmyslné sítě intrik někdo strkal nenechavé pazoury. Ta síť byla jeho vlastní, nepatřila nikomu než jemu, jen občas se mu hodilo kus odprodat, aby mohl koupit díl jiný, ať už od tohoto kancléře nebo od jiného ministra u jiného dvora, krom francouzského. Nikdo neměl právo přivlastňovat si ji a přetvářet, a Austerberg mu do ní nadělal děr hodně. Taktní člověk by byl přišel, až bude donna Francesca sama. Ovšem jaký čekat od Austerberga takt? Tak ať si už k čertu vyleze z toho šimla, beztak ho zdědil po Jeho Excelenci, a vypadne odtud. Kde jen získal tu neblahou vlastnost objevovat se všude nevhod?

„Mimochodem, pane von Austerbergu, víte, že má donna Francesca nového zpovědníka?“

Austerberg, jak už položil ruku na hrušku sedla, se ohlédl.

„Ano? A proč mi to říkáte?“

Mosca se jen ušklíbl. A pak mu přívětivě pokynul rukou, počkal, až za ním prach v bráně klesl, a nařídil podomkům, aby koně od kočáru zase vypřáhli. Pokud tu hodlá Austerberg osobně slídit, kdy markýz odjede a kam, tak jen ať si venku čeká.

Jenže Austerberga ani nenapadlo udělat markýzovi radost a klidně si to namířil

zpátky do Vídně. Zase o jeden den blíž k věčnosti.

Před ním, nad městem, obloha pomalu temněla a zablikala na ní nějaká hvězda. Daniel by ji uměl pojmenovat. Jakkak si asi stojí ta záležitost s Danielem? Nařídil, aby mu z Prahy poslali zprávu, kdyby k něčemu došlo. Těžko ji mohl čekat první den.

Proti němu jel na mule mnich. Nebyl by si ho ani všiml, ale ucítil na sobě pronikavý pohled, který slídově sklouzl po kabátě jeho uniformy. Hnědý františkán s mrtvolnou tváří. Wellechovský měl pravdu, byl to šeredný mnich, dámy si takové obvykle nevolí.

Zastavil Emíra, mnich mulu.

„Pán s vámi. Je tam ten šantala ještě?“ představil se františkán svérázně.

„Padre Ugo, nemýlím-li se. Šantala tam ještě je.“

Mnich beze slova otočil mulu. Bok po boku se vydali k vídeňským hradbám.

„Ptal se na vás, padre,“ prohodil Austerberg po chvíli, když už ticho začínalo trvat příliš dlouho a františkán se stále držel vedle něho jako špatné svědomí.

Mnich ani nevzhlédl. „Zvědavost je odporná vlastnost.“

„U někoho,“ podotkl velitel kancléřovy policie a mnich, kupodivu, se usmál. Jak jenom, prokristapána, donna Francesca vypátrala tohohle vypráskaného pátera? Soumrak se už změnil v tmu, když dojeli k bráně. „Kdopak vás k ní poslal, otče?“

„Poslal? Nerozumím vám. Jsem zpovědník.“

„Ano, zajisté.“

Mnich pokrčil rameny. „Donna Francesca mne slyšela kázat. O svědomí.“

„Hm,“ pravil Austerberg chmurně. Tedy o svědomí... K čemu vlastně? Připadalo mu náhle hloupé přemítat, čím zájmy a jaké intriky přivedly mnicha do domu donny Francesky. A hlídat pokoutní manévry markýze Mosky. A hádat, co vyřčená slova neznamenaají. O svědomí... proč k čertu ta faleš - mluvit o svědomí před lidmi, kteří žádné mít nemohou? Cožpak by donna Francesca cestovala až do Prahy za Jeho Excelenci? Cožpak by byl důvod, aby ji doprovázel bůhvíkým a bůhvíproč podstrčený mnich? Ale mnohem hloupější je takhle uvažovat. Neboť bez falše a přetvářky by přestal svět být sám sebou.

„Asi jste o tom svědomí kázal dobře, padre.“

„Ano, vždycky kážu dobře.“

A františkán bez rozloučení zmizel kamsi ke kostelu skotských mnichů nebo čertvíkam.

Austerberg, přemýšleje o absurditě onoho pojmu i jeho významu, dojel zvolna až na Minoritské náměstí. Vrata dokořán, z okna se na dvůr marnotratně linulo světlo, bloudilo po zdech porostlých psím vínem.

Wellechovský se usídlil v jeho nehostinném salóně, dal si sem dokonce přinést večeři i víno. Austerberg proti tomu ostatně nikdy nic neměl, když mu sem jeho vojáci chodili jako domů. Aspoň vypudili na chvíli prázdnotu a stesk. A Wellechovský měl tolik ohledu, že na něho s tou večeří čekal.

„Ještě vám tu chybí uherská kapela a děvky,“ uznamenal Austerberg.

„Myslel jsem na to,“ vesele přikývl Wellechovský, „ale nechtěl jsem vám udělat příliš velký účet.“ A sáhl po láhvi, aby mu nalil.

„Tak na co?“ Austerberg pozoroval, jak se ve víně v poháru odrážejí plamínky svíček a zažihají v něm prchavé jiskry. Chtělo se mu pít, jen tak, pro nic a na nic, ani ze smutku, ani pro radost. Jen tak. Jenže ráno musí poslat eskortu pro donnu Francesku, a nikoli vyspávat opici. Koneckonců, vymyslel si to sám.

„Tak třeba na Devenoux - toho s těmi pamflety.“

Austerberg pobaveně vzhlédl. „To je konečné jméno?“

„Snad už proboha ano. Mořili jsme ho dost dlouho. Chcete zápis?“

Noël Devenoux pocházel kupodivu z Mnichova. Jako obchodník se ovšem mnohokrát do Francie dostaly a kromě vlastního zboží vozil i zprávy, noviny a knihy. Řád Societas Jesu, pověřený cenzurou tisku, by se nad nimi bezpochyby zaradoval. Luteránská osvěta pocházela povětšinou ze Saska, jansenistická z Francie, protihabsburská odevšad. Devenoux zapíral, co se dalo, popřel, že by byl jednal ve službách ať už saského kurfiřta, nebo francouzského krále. Peníze prý od nikoho nebral, vzdor tomu měl francouzských louisdorů plný měsíc. Prý za české sklo. Bavorsko, prodloužená ruka francouzských zájmů, se zase jednou někam natáhla.

Austerberg prohlížel údajný seznam zákazníků, jimž Devenoux obstarával a zasílal čtivo, a napadlo jej, že polovina z těch beztak sporých jmen bude zaručeně fiktivních. Kupec zřejmě doufá, že jeho poslední zásilka ještě v pořádku dosáhne svého cíle. V Praze ji má převzít tiskař Nachtigall na Starém Městě. Určitě tam nikdo takový není a zásilka skončí kdekoli kromě na Starém Městě. Devenoux si říká o pálení chodidel loučí nebo ještě nějaké příjemnější kratochvíle.

„Ano, poslal jsem za nimi pár lidí, hned ráno,“ řekl Wellechovský. „Mělo by se na toho adresáta přijít. Jestli ovšem... co je?“

„Hrabě Sporck,“ pravil Austerberg, zíraje do papíru se záznamem výpovědi. „Tak aspoň ten bude pravý.“

„No a co, Ludwigu? To vás snad překvapuje?“

„I ne. Mám na něho dnes štěstí.“

Vzpomněl si na Ulriku a oskeruše. Honey v Čechách na statcích jistého bohatého velmože. Francouzský malíř... Daniel v novém kabátě s brilantovou jehlicí v nákrčníku... Ten velmož tehdy byl určitě hrabě Sporck. Volnomyšlenkář.

Jansenista. Má své agenty a přátele po celé Evropě, posílají mu zprávy a knihy. Knihy... copak hezkého mu asi posílá Devenoux? A odkud? Jezuity to bude zajímat. A pražský arcibiskup z toho Sporcka zase vyseká. Umí si získávat příznivce, ten mecenáš umělců a milovník věd. Jen český kancléř Kinský k nim pohříchu nepatří. Zdalipak zná starý hrabě nějakého Daniela Heiliga? Třeba nezná. Třeba přece jen jel Daniel tehdy na Mělník. Nebo do Krumlova. Nebo jinam. Měl by poslat vojáka, aby se cestou zpátky stavil v Linci u Danielových rodičů, žijí-li ještě.

Austerberg už dávno nečetl zápis výslechu obchodníka s protistátními pamflety a zakázanou literaturou. Daniel se mu zase usídlil v myšlenkách s neodbytnou naléhavostí. Vnucoval se jako nevykoupený hřích. Možná, dej Bůh, zatím Oldřich Hadač něco zjistil. Takový chytrý a snaživý mladík. Třeba už Daniela našel. Třeba už vypátral i toho vraha z Nového světa.

V

Pan Oldřich Hadač nevypátral nic. Zato v celé záležitosti čím dál určitěji tušil past, tím děsivější, že nechápal její smysl ani účel.

Ještě dvakrát se vypravil na Nové Město za Dorotou a dvakrát se mu nepodařilo s ní promluvit. Snad se tak bála člověka, který ji nedávno navštívil, jak aspoň tvrdila její teta. Kdo to byl? Odkud? Jak vypadal? Co chtěl? Z otázek, na které neznal odpověď, si už mohl Oldřich Hadač pomalu sestavit seznam. A ke všemu ještě si byl jist, že ho na každém kroku někdo sleduje. Kancléřští? Nebo někdo jiný? Neustále se mu vybavovala představa písaře, vstupujícího do domu U modrého lva na Pohořelci. A když procházel někdy za soumraku některou odlehlou uličkou Menšího Města, vyhlížel s napětím i obavou, zda neuvidí někde, schovaného ve výklenku zdi nebo v zešeřelém zákoutí, stát muže v širokém plášti a s kloboukem staženým do čela, který proti němu napřáhne ruku s pistolí.

Když ale mluvil s panem podkomořím, nezmínil se slovem o své nejistotě a podezření, které nemohl ničím doložit. Nechtěl před panem z Hrádku vypadat jako poděs nebo zbabělec, a že si s tím případem neví rady, to také přiznat nechtěl.

„Něco vás trápí, pane,“ řekla mu Maří, když unaveně pokládal hlavu vedle ní na polštář. Připomněl jí v té chvíli toho druhého, který se tu nejméně týden neukázal. Také mívál své noční můry a nikdy se jí s ničím nesvěřoval. Když se někdy sama zeptala, co ho trápí, tak se vždycky jen usmál a řekl, aby si nedělala starost.

„Ach Maří –“ Oldřich Hadač zdaleka neměl jeho jistotu a klid, ani předstírat je neuměl. Zatím. Možná se to také jednou naučí. Byl jí blízký svými obavami a pochybnostmi, neměl je komu svěřit než jí. Naslouchala mu ráda, těšilo ji vstupovat takto do jeho života. Připadalo jí, že se sama stává součástí jeho bytí – zdání, které jí Austerberg dopřával velice zřídka, téměř vůbec ne. Oldřich Hadač jí

nic netajil, shledal, že Austerbergova milá umí docela rozumně uvažovat o věcech, které mladým ženám nebývají zpravidla příliš vlastní. Asi se od šéfa kancléřovy policie přece jen něčemu přiučila za těch pár let. Zařal pěsti a mimoděk se ohlédl k židli, na níž si vždycky představoval pohozený Austerbergův kabát. Ale židle byla odstavená až vzadu u zdi a ležel na ní odložený květovaný šátek. Byl to úmysl, nebo náhoda?

„Maří, kdyby přijel - přijala bys ho?“

Dívka ho hladila po čele, husté prameny jejích vlasů mu spadaly do tváře jako smuteční závoj. Noc byla jasná, pruhy měsíčního světla protínaly tmu od okének až k loži a plašily spánek. Byla to neklidná noc.

„Dnes nepřijde.“ Pokradmu se ohlédla k myrtě a rozmarýnu. Vypadaly na rámu okna jako silueta vystřižená z černého papíru. Co kdyby se za nimi mihl kůň s jezdcem, kdyby stříbrná rukojet rajtštoku lehce klepla do okenní tabulky a známý krok se ozval přede dveřmi? Srdce se jí rozbušilo. Austerberg by bezpochyby naložil s Oldřichem Hadačem jako s kýmkoli jiným, vyhodil by ho ven třeba nahého. Jenže Oldřich Hadač by se tak snadno nedal. Mimoděk se dotkla prsty jizvy na jeho krku, kde jej poznamenal kord kancléřova služebníka. Nebylo to prý čestné utkání. Oldřich Hadač byl lepším šermířem. Náhle ji rozechvěla zima a Maří se schoulila pod přikrývkou, snad aby náhodou nezahlédla stín jezdce za oknem.

„Nepřijede,“ opakovala si pro sebe. „Dnes ne.“

„Nesmíš ho už přijímat, Maří, nesmíš! Já si tě ochráním. Před každým. I před ním. Slib mi to!“

Rozuměla mu. Říkal přesně ta slova, která vždycky toužila slyšet od Austerberga. A přece mu neslíbila nic.

„Má ke mně právo, pane!“

„Právo! Jaké právo, prosím tě?! Cožpak on sám nějaké právo respektuje? Za mnou posílá docela otevřeně špehy, určitě mu už donesli, že my -“

„Ne! Proč by to dělal?“

„Protože potřebuje někoho obětovat, proto, Maří. A až se tohle dozví, pak už vůbec váhat nebude!“

„Nechápu, pane. Proč by vás špehoval? Proč by vás chtěl obětovat? Čemu?“

Povzdechl si. Těžko Maří brát iluze o bývalém milenci. „Nechtěl poslat na smrt nikoho ze svých. Proto. Sám jsem tomu nechtěl věřit, ale přesvědčil jsem se. Dal varovat i pana von Grünau, aby se mi nepletl do cesty. Všichni drží spolu... Rakušáci. Doufá, že ho přivedu k vrahovi. A až po mně ten jeho Daniel vystřílí bambitky, tak on ho chytí pěkně a bezpečně za ruku.“

Maří mlčela. Nebyla si tak docela jistá, zda by Austerberg něco takového nebyl

náhodou opravdu schopen udělat. A o Oldřicha Hadače měla strach.

„Zeptám se ho, až se vrátí.“

„Copak myslíš, že by ti to řekl? Ty jsi bláhová, Maří. Už s ním nepromluvíš. Nechci, aby on -“

„Tiše, tiše... je pozdě, pane,“ konejšila ho jako malé dítě, které pronásledují zlé sny. A sama zaháněla svůj vlastní strach. Nechtěla se dívat k okénku, plnému měsíčního světla, a přece tam mimoděk stále obracela hlavu, Tam, venku, jen o kousek dál, stojí opuštěný dům U Žaludských. Zavraždili tam Luisu...

Tiše sklouzla z postele, nejspíše popošla pár kroků. Překvapený Oldřich Hadač jí nebránil. Stála stříbrná v měsíčním světle a její krása mu zase brala dech. Černé vlasy se jí vlnily až do pasu, černá a stříbrná - chmurné erbovní barvy pana von Austerberga. Tak přece zůstává jeho, patří mu, nosí jeho barvy. Není možné mu ji vyrvat, vtiskl jí pečeť svého vlastnictví navěky. Nebo aspoň do rána, než měsíc zajde. Zloděj cizích nocí.

„Maří!“

Zoufalá naléhavost jeho hlasu ji zarazila. Pootočila hlavu.

„Chtěla jsem jen zakrýt okno, pane. Noc je tak jasná Oldřich Hadač jen povzdychl. Zdálo se mu, že se ho zmocňuje horečka z toho všeho, z mučivé touhy po Maří a nenávisti k člověku, jemuž neodvolatelně patřila, ze strachu z neviditelné smyčky, která se mu pozvolna stahuje kolem hrdla, z nemožnosti zachytit jeden jediný pevný bod, který by se mu mohl stát východiskem.

„Proboha -“ Maří prudce vztáhla ruku k oknu a stanula jako zkamenělá. „U Žaludské se svítí.“

Oba zároveň ochromila představa kohosi neznámého, kdo nezván vnikl za tmy jako zloděj do domku a cosi tam hledá - nebo snad na někoho čeká. Jejich rozjitřená obrazotvornost dávala neznámému nejrozličnější podoby. A Oldřich Hadač, jakkoli se nebál komukoli postavit se zbraní v ruce, se náhle cítil velmi nepříjemně při představě nočních příznaků bez jména a bez tváře. Měl by tam jít. Zaklepat na dveře - nebo je spíš rovnou vyrazit a praštit s tím neznámým o podlahu dřív, než se vzchopí k obraně. Přiložit mu pistoli ke spánku a vyslechnout ho - proč, kam, kdy... Pistoli s sebou nemá. A nejlíp přijít rovnou s rychtářem, aby měl svědka. Jenže zatím by návštěvník mohl zmizet. Sálh po košili a začal se oblékat.

„Kam jdete, pane? Snad ne... tam?“

Potěšilo ho, že mu přisuzuje právě tento úmysl. Snad si jeho chvilkového strachu ani nevšimla.

„Vrátím se brzy, Maří. Buď klidná.“

Sám by potřeboval být klidný. V uličce bylo jasno skoro jako ve dne, z okna toho domku jej musí být vidět jako figurku na střelnici. A napadlo jej, zda by se na jeho

místě bál Austerberg. Určitě by se bál. Schoval by si u Maří hlavu pod peřinu a do rána by nevystrčil nos. Trochu jej ta představa povzbudila. A přece, když opatrně stiskl kliku, rozbušilo se mu srdce až v krku a zuby mu div necvakaly. Vodopád řeřich na pavláčce nad jeho hlavou se rozkýval. Tam, nahoře...

Nebylo zamčeno. Vešel do tmavé chodbičky, pode dveřmi na jejím konci prosvítalo světlo. Prudce otevřel.

U truhly pod krucifixem stálo děvče. Otočilo se, výkřik přiškrcený hrůzou jí odumřel v hrdle. Sesypala se na zem jako hadrová figurína.

„Dorota,“ napadlo Oldřicha Hadače. Bylo to všechno přece tak zřejmé. Byl hlupák, že se bál. A byl ochoten na to sám před sebou co nejrychleji zapomenout.

Zdvihl děvče ze země a sfoukl svíčky. V měsíčním světle dobře viděl na cestu, v uličce bylo tak jasno, že domy vrhaly zřetelné stíny. A nebylo tu o jeden stín víc? Neskryval se v zákoutí, kam měsíční světlo neproniklo? Rozhlédl se, ale všude byl klid, ani vítr se nepohnul.

Maří se zatím oblékla, tahle noc byla neodčinitelně u konce. Vyhlížela ho škvírou ve dveřích a pomohla mu uložit děvče na rozesílanou postel. Byla to Dorka, kdo jiný. Trochu se v přítomnosti Maří uklidnila. Nakonec celkem srozumitelně odpovídala Oldřichu Hadačovi na otázky, její strach odcházel s blednoucí nocí. Kdesi v sousedství začal kokrhát kohout, čas nočních mūr a přízraků končil na mnoho dlouhých hodin. Na jeden letní den.

Dorka se dobře pamatovala na Daniela Heiliga. Ostatně ho sestřence Anežce od začátku záviděla. S ní ten hezký muž nic neměl, ledaže ji pozdravil, když se potkali. Nepromluvil s ní nikdy víc než těch pár běžných slov. Svěřoval-li se někomu, pak tedy Anežce a možná mladičké Luise, Dorka je jednou večer viděla stát spolu na schodech k pavlači.

„Ta mrňavá koketa z něho tahala šperky,“ prohlásila Dorka nepřejícně, a když se Oldřich Hadač zeptal, jaké šperky, prohlásila, že takový zlatý talisman. Určitě musel stát jmění. A Luisa ho nechtěla ani ukázat, schovala si ho bůhvíkam. Zlodějka.

Pak zemřela Anežka. Našli ji ráno v hradebním příkopě. Snad prý to měli na svědomí opilí vojáci.

Oldřich Hadač se vyptával na zákazníky, kteří tou dobou chodili k Žaludské. Některé znala Dorka i jménem, většinu ne. Jestliže někdo z nich sledoval Daniela Heiliga, pak na sebe neupozornil. A Luisa nikdy neprozradila, o čem si s Danielem vyprávěla na schůdcích k pavlači.

„Anežka o tom také věděla? I o tom medailónu?“ Dorka připustila, že sestřence patrně na Luisu žalovala, i Žaludská se nakonec o tom šperku dozvěděla, ale s Luisou že nebyla řeč, nedala na prosby, výhrůžky ani rozkazy. Medailón neukázala.

„Zmiňoval se Daniel Anežce někdy o nějakém nepříteli? Cítil se v nebezpečí?“
„Asi ne. To by mi o tom řekla.“

Jen Luisa nemluvila a nechávala si cizí tajemství pro sebe. Proto jí Daniel důvěřoval. Přesto byla první na řadě Anežka. A co když ji náhodou opravdu zabili opilí vojáci? Nejistilo se to tehdy, tím spíš se to už nezjistí teď. Hadače napadlo, kolik dnů života asi ještě zbývá Dorotě. Až ho zamrazilo, když si představil krvavou ránu na jejím hrdle. Obětní beránek. Návnada, na kterou se chytí vrah. Jenže on neměl dost lidí, aby ji dal na každém kroku sledovat. Neměl popravdě vůbec žádné, kromě sebe a sluhy. Ale třeba Dorota vůbec není na řadě, proč také? Heiligovou milenkou nebyla, medailónu si všimla náhodou. Jenže vrah to neví.

Ten medailón... Ovšem, pro zlatý medailón zabili Anežku i Luisu! Jediný, kdo k tomu mohl mít důvod, je samozřejmě člověk, jehož podobu Daniel vymaloval. A ten důvod musí být velice pádný, když stojí za vraždu. Co by to tak mohlo být? Má snad ten člověk na svědomí Daniela? Proč? A jak se o tom medailónu dozvěděl? Jak zjistil, kam až má ta zrádná věcička doputovat, aby se mu stala nebezpečnou? Možná mu Daniel vyhrožoval, možná se zmínil, že důkaz proti němu je ve spolehlivých rukou a bude použit. A vrah začal po těch rukou pátrat, aby se důkazu zmocnil. Zatím jej nenalezl. Zbývá mu ještě Dorka. Co až jej ani u ní nenalezne? Stačila ještě Luisa přiznat, že už medailón odevzdala a komu? Troufl by si onen vrah na Austerberga? Maří by pak byla volná a on by se zbavil případu, který se mu jevil den ode dne neřešitelnější. Jenže utéci hned od prvního úkolu, to by si renomé neudělal.

„Poslyš, děvče, já jsem mluvil s tvou mámou, prý tam u vás někdo byl –“

„Nebyl tam nikdo! Nikdo!“ Dívala se na něho, tvář měla už zas napjatou strachem.

„Ale byl, vždyť víš, že byl. Možná zrovna ten, co Luisu –“

„Já o tom nic nevím!“ vykřikla Dorotka s pláčem a přitiskla obě ruce na uši. Oldřich Hadač se bezradně ohlédl.

A tu Maří přistoupila k děvčeti a konejšivě je objala kolem ramen.

„Ty máš strach, vid', Dorko. Ale tenhle pán ti chce pomoci. Posílá ho sám pan podkomoří. Už se nemusíš bát, ani ty, ani maminka. Musíš mu ale všechno říct, všechno, na co se tě bude ptát. Tak zase pomůžeš ty jemu, víš? Aby toho člověka, co u vás byl, co nejdřív chytil a odvedl na rathaus.“

Dorota si chvíli mnula pěstmi oči, pak se úkosem, ostražitě ohlédla na Oldřicha Hadače, ale promluvila k Maří.

„Řekl, že přijde a podřeže mne. Jako Luisu, jestli řeknu slovo.“

„Chce tě jen zastrašit. Nic na něho nedej a všechno tady pánovi pověz.“

I vyslychat umí líp, Austerbergova milá. Oldřich Hadač si tu náhle připadal

poněkud zbytečný. A chtělo se mu křiknout na děvče, ať nezdržuje a poví konečně, jak to s tou návštěvou vlastně bylo.

„Byl to tenhle?“ přistrčil jí před oči Heiligův otevřený medailón a Dorotka se opatrně podívala z dálky, jako by ji podobizna kavalíra mohla kousnout. Prudce zavrtěla hlavou.

„Byl ošklivý! Měl dlouhý nos a oči blízko u sebe a - to - to je ten medailón?“

Na okamžik se zdálo, že ji panický strach zase zbaví soudnosti.

„On ho chtěl!“ Prudce si přitiskla ruku na ústa a podívala se z jednoho na druhého, jako by ji byli oklamali. „Ale měla ho přece Luisa, ne já! To vy -“

Ještě si pomyslí, že jsem ji zabil, napadlo Oldřicha Hadače a Dorota si to bezpochyby pomyslela. Už zase ji držela Maří za paže a uklidňovala, zaslechl, jak říká, že Luisa přece odevzdala medailón na úřad, ten den, co... Nebýt Maří - určitě je mladší než ta běhna Dorota, nepoměrně hezčí a nepoměrně moudřejší - nebýt jí, nedostal by se dnes ani o krok z místa. Uměl si ten Austerberg vybrat! Troufne si na něho vrah s dlouhým nosem a očima blízko u sebe? Ale Luisa mu neřekla, komu medailón odevzdala, neřekla mu nic a on ji zabil zbytečně. A půjde dál po děvčách od Žaludských. Vlastně měla Dorota štěstí. Zatím.

Oldřich Hadač se rozloučil s Maří, slíbil, že se vrátí brzy, co nejdřív, a odešel s kuplířčinou dcerou. Plán měl teď prostý a jednoduchý. Musí dosáhnout toho, aby se jeho sluha vnutil do onoho domu na Novém Městě a aby tam Dorota vydržela tak dlouho, dokud se ten strašidelný návštěvník znovu neobjeví. Pak jej sluha bude moci sledovat. Zdálo se to snadné. Jen jedna maličkost tu vadila. Nikdo nemohl zaručit, že neznámý při té příležitosti Dorku rovnou nezabije.

Bylo ještě brzy, slunce teprve vycházelo. V uličce se hlásila k životu jen dvě ranní ptáčka - chromá slepice se hrabala v hromádce neřádstva a černá stařena se štrachala ze dveří se stoličkou v ruce. Postavila ji na zem a dlouze se zahleděla na nesourodou dvojici, která tak nezvykle brzy procházela kolem ní. Oldřich Hadač si vzpomněl, jak mu Maří říkala, že je babka Kolárka skoro hluchá - vlastně se tak spolu seznámili. Měl by babce poděkovat. Ale zprotivila se mu, jak tu vždycky sedávala jako drabant na stráži, a tak jen zahučel něco nezdvornilého, když ji míjel, a babka pokývla hlavou a řekla: „Dej Pánbůh dobrý den.“ Hluchá je tedy úplně.

Zdi domků odrážely jejich kroky, ulička pozbyla své noční přízračnosti. Oldřich Hadač se nicméně kradmo ohlédl. Ne, nešel za nimi nikdo třetí, ani stín. Vlastní stihomam jej pomalu začínal zneklidňovat.

Když sešli dolů na Menší Město, trousilo se už všude plno lidí a za řekou bylo teprve jako v úle. Teď by musel mít Oldřich Hadač velké štěstí, aby si všiml nějakého nohsleda. Ale je to přece nesmysl, kdo by ho sledoval a proč? Vymlouvané podezření ne a ne dát pokoj.

... pokud budete mít ještě hlavu na krku - řekl mu před nedávnem Austerberg. Oldřich Hadač už tu poznámku zdaleka nepokládal za plané strašení.

Všiml si, že i Dorotka je z toho jeho věčného ohlížení celá nesvá.

„Kdyby se zas objevil ten člověk, musíš mi dát vědět.“

Děvče vyplašeně přikývlo. Ale bůhví, zda ho vůbec vnímala.

„Jmenuji se Oldřich Hadač z Hadačova a bydlím dole ve Vlašské ulici, v tom červeném domě. Doptáš se.“

Ale nezdálo se mu, že Dorotku uklidnil. Když ji opouštěl nedaleko vykřičeného domu její tety, nebyl si vůbec jist, zda si děvče pamatuje, co jí říkal. A i kdyby si pamatovala, určitě za ním nepoběží, pokud by se s tím cizím člověkem setkala. Bojí se. A možná pak už nikdy nikam nepoběží. Náhle na něho plně dolehl pocit bezmoci - jen on sám se sluhou - požádat pana podkomořího o pomoc - proti jedinému, a prokázat tak vlastní neschopnost.

Roztržitě pozoroval, jak se debatní kroužek tetek před vchodem do domu rozčileně zavlnil a vtáhl děvče do svého středu, dokonce i útržky hovoru k němu dolétly: dnes v noci... nevěděl ani, jak... ne, nikoho nechtyli... Karlička za to nemůže.“

Bůhví, co se tu zase semlelo. Oldřich Hadač se otočil na patě a zamířil zpátky, než ho ta babská sešlost také zahrne svým zájmem.

Chlapík, ze všeho nejvíc připomínající pobudu, se vydal za ním. Nechal ho velký kus předejít, Oldřich Hadač se poslední dobou pohyboval jako sváteční zloděj, každou chvíli se ohlížel a sem tam zmizel v nějaké uličce nebo průchodu se zřejmou snahou případnému pronásledovateli zmást stopu. Ale činil tak nejvýš pro dobré svědomí, nebyl si v nejmenším jist, zda má či nemá někoho v patách. A kromě toho měl onen pochybně vyhlízející chlapík daleko větší praxi ve sledování lidí než Hadač v rafinovaných únicích, zvláště když ani dost dobře nevěděl, komu vlastně uniká.

Jenže cíl Hadačovy cesty žádné nové poznatky nikomu nepřinesl, pan Oldřich šel docela prostě domů. Chlapík tam pár okamžiků okouněl a pak se vydal zpátky na Nové Město, kde, kupodivu, se debatní babský kroužek za celou tu dobu nejen nerozešel, ale naopak ještě vzrostl o několik dalších účastníků.

Ostatně ani Oldřich Hadač nezůstal ušetřen sdělení, co se to tam vlastně stalo, a nemusel se ani vyptávat Dorotky. Doma ho za nějakou chvíli zastihl vzkaz, aby se neprodleně dostavil k panu podkomořímu.

A pan podkomoří mu položil nepříjemnou otázku: „Co o tom víte?“ Zeptal se ho takhle přímo vlastně poprvé od chvíle, kdy jej pátráním po vrahu kuplířčiny neteře pověřil.

Že pan císařský rychtář von Grünau občas zavítal do novoměstského bordelu,

to už Oldřich Hadač věděl. Dokonce nechtě prozradil jeho inkognito. Že tam ale dnes v noci přišel k úhoně, o tom Hadač tušení neměl. Když prý totiž pan rychtář vylézal z nájemního senftu, přiletěl odněkud nůž a projel mu pravým ramenem, a vůbec nebylo jisté, zda neměl mířit o něco více vlevo, aby pan von Grünau už nikdy nemohl tak spílat jako spílal teď, nejvíc ze všeho Oldřichu Hadačovi.

Událost se utajila, aspoň před novoměstskými úřady. Jenže babské tlachy stejně vykonaly své, osoba císařského služebníka byla protažena a proprána kalem pomluv a pokoutních posměšků. A za všechno teď byl zodpovědný Oldřich Hadač, jenž včas nevypátral a nezneškodnil původce oněch anonymních pohružek a dovolil mu, aby slovo učinil skutkem.

Pruhy slunce padaly oknem do místnosti, tančila v nich zrníčka prachu. Jako tehdy. Jako by se od té doby nic nezměnilo. Skoro tomu tak bylo, aspoň v otázce vraždy na Novém světě. Jinak se změnilo hodně.

„Souvislost... Někdo se domníval, že se pan rychtář zajímal o Žaludskou a její dceru z titulu svého úřadu. Nebo -“

Pan podkomoří se zaškaredil. O případu tak podrobně informován nebyl, jednotlivá jména si nepamatoval. A chtěl mít tu záležitost z krku, než si na něho ti poskokové říšského kancléře zase něco vymyslí. Pokud jde o rychtáře von Grünau, dobře mu tak, nemusí se potloukat po novoměstských bordelech. Ale je na čase tu věc uzavřít, než se vrátí Austerberg a zase začne štourat do věcí, do nichž mu nic není. Císařští mohou všechno. A policie říšského kancléře může zřejmě ještě víc než všechno. Státní zájem je široký pojem a nakonec se tam vejde ledacos. Vraždy i bordely.

„Nebo, pane z Hadačova?“

„Také - ptal se mne Austerbergův zástupce, kde teď Žaludská bydlí. Řekl jsem mu to. Třeba pak -“

Pan podkomoří se zatvářil, jako by byl právě vyslechl hloupý vtip. A Oldřich Hadač vida, že zašel dál, než měl a chtěl, počal svůj postřeh zmateně vylepšovat.

„Mne sledují taky... kancléřští.“

„A proč to dělají, pane z Hadačova?“

A je to tady.

„Protože... oni chtějí.-“ Nemá to cenu. Vlastní hlas k němu doléhal s trapnou nepřesvědčivostí. Výmluvy. Hloupé, ještě ke všemu. Všechno se v něm v tom okamžiku vzepřelo a neřekl už nic. Že vůbec raději nemlčel. Pan podkomoří je ovšem nespokojen, ani to neskrývá. Možná má přece jen tak trochu obavy z člověka, kterého nezná a praktický dosah jeho možností nemůže přesně odhadnout. Zmizet odtud, než to bude ještě horší.

Oldřich Hadač se uklání a couvá ke dveřím. Ne, nevyznamenal se, ani v

nejmenším. Po pravdě řečeno není z toho všeho o nic chytřejší než na začátku. A tady se rady ani pomoci nedomůže.

Vyšel se skloněnou hlavou do letních ulic. Brouzdal se horkem bez cíle a bez myšlenky. Předchozí nápad se sluhou usazeným v nevěstinci na Novém Městě mu připadal stále nesmyslnější. Ten návštěvník už stejně nepříjde. Proč se Max Nebeldach ptal, kde teď bydlí Žaludská? Výstraha - a vzápětí nato rychtář Grüнау - tak to podložte důkazem, pane z Hadačova.

Oldřich Hadač, motaje se v myšlenkách beznadějně kolem dokola jako pes kolem vlastního ocasu, došel, aniž věděl jak a proč, až k Vlašskému špitálu. Neměl sem namířeno. Chtěl jít přece úplně jinam, tam, kde by ho pohladila vlídná dlaň a kde by se mohl vyzpovídat ze svých nejistot a pochybností. K Maří.

Proti němu přijížděl kočár a Oldřich Hadač uhnul do nejbližší postranní uličky a kráčel tudy vzhůru. Bylo tu ticho a mrtvo, z jedné strany zadní zeď domů, z druhé zaprášená pozavíraná okna. Bydlí tu vůbec někdo? Slyšel jen ozvěnu vlastních kroků. Ozvěnu? Prudce se ohlédl, nic však neviděl. Nikdo by si tu ničeho nevšiml. Až pak, možná za několik hodin, možná až zítra, by tu náhodný chodec uslyšel bzukot rozdrážděných much a ucítil pach smrti.

Poněkud se mu zvedl žaludek, letní slunce ho zastudilo do týla. A najednou ho ovanula sladká vůně květin, visela ve vzduchu jako těžký závěs. Zastavil se. O pár kroků dál ulička končila zchátralou slepou zdí a na druhé straně za zdí se klikatila odbočka k Jánskému vršku. Ten mřížový plot s brankou tu vystupoval pár stop do uličky jako nějaký předěl. Mříže ovíjela křovina se žlutooranžovými květy. Před nevelkým patrovým domem rozkvétaly žluté růže. Bílé okenice byly však zavřené, dům se zdál neobydlený. Škoda všech těch zapomenutých květin, ze kterých se nikdo netěší. Oldřich Hadač přistoupil blíž a mimoděk natáhl ruku po šlahounu se žlutooranžovými vějířky, které tak vtíravě voněly. Všiml si, že branka je zavřená a zajištěná poněkud zrezivělým řetězem.

Ani si neuvědomil, co se vlastně stalo. Něco mu zabzučelo kolem ucha, stříbrný záblesk švihl do listů popínavého keře. A současně někdo vzadu tlumeně vykřikl, spíš jen tak vyhekl a upadl na zem. Oldřich Hadač se otočil, nechápal nic, jen si s údivem uvědomil, že v ruce křečovitě svírá čistě useknutou větvičku se žlutooranžovými voňavými květy a že se mu ta ruka najednou neovladatelně roztřásla.

Vrhač nožů se sbíral se země, tvář zalitou krví, a nad ním stál chlapík s poněkud povědomým obličejem, bambitku držel za hlaveň a patrně uvažoval, má-li pažbou přetáhnout toho na zemi přes hlavu ještě jednou.

„Kdo jste?!“ utrl se naň Oldřich Hadač nepřátelsky. Beztak to tušil.

„Anděl strážný,“ ušklíbl se samozvaný ochránce, zatočil bambitkou obratně ve

vzduchu a zasunul si ji za pás. „S tímhle si už poradíte sám? Mohl by mít druhou kudlu v botě, pozor na to.“

Vrhač nožů další kudlu neměl. S kordem ale nezacházel hůř.

Třetí muž pár okamžiků přihlížel, a když odhadl, že útočník nemá proti Oldřichu Hadačovi šance, otočil se na patě a tiše zmizel zpátky směrem k Vlašskému špitálu.

„Počkejte!“ vykřikl za ním Oldřich Hadač zbytečně. Než se mu podařilo poslat protivníka k zemi nadobro, byl už nezvaný dobrodinec tentam.

Hlídají ho, aby se návnadě nic nestalo, dokud se nechytí nějaká větší ryba. Daniel Heilig.

Vzteky mu zaplavil nitro horkou vlnou. Hračka, předmět dirigovaný rozkazy služebníka říšského kancléře! Měl toho dost. Požádá pana podkomořího, aby určil Austerbergovi nějakého jiného kašpara. A když pan podkomoří nesvolí, pěkně se z jeho služeb poděkuje.

První moucha začala bzučet kolem šířícího se krvavého tratoliště. Ten člověk je mrtev nebo umírá. Oldřich Hadač jej zasáhl docela automaticky, když zareagoval na chybu v jeho obraně. Až pak si uvědomil, že mrtvý už nikomu nepoví, kdo jej poslal a proč. Jeho vlastní chyba to byla, stejně nenapravitelná. Už by jen scházelo, aby ho tu chytili a obvinili z vraždy.

Přelezl polorozpadlou zeď a rozběhl se tou odbočkou na Jánský vršek, tady už začal potkávat lidi, ale nikoho nenapadlo pustit se směrem, odkud se mladík vynořil. Snad tam opravdu ani nikdo nebydlí.

Oldřich Hadač se vydal Ostruhovou ulicí vzhůru. Průzračný vzduch se tetelil horkem, tam na tom opuštěném místě už jistě zběsile ječí roje much. Kdypak ho asi najdou?

Maří trpělivě přecházela kolem Lorety. Chodívala sem ráda a často, skoro každý den. A dnes tu najednou uviděla ty dva, zrovna když vycházela. Zastavili se před kostelem. Ti lidé k sobě tak nápadně nepatřili, že ji to na první pohled zaujalo. Nahluchlá babka Kolárka a mladý kavalír. Dokonce velice hezký mladý kavalír. Má to s babkou chudák asi špatnou domluvu, nebo jen poslouchá její výklady?

Vlastně se sem přišla pomodlit za Oldřicha Hadače. Nemohla mu jinak pomoci. Téměř si to vyčítala. Nikdy nedokázala pomoci nikomu z těch, které milovala. Nezabránila hádce, která stála život jejího manžela, nechodila s ním do jeho hospod. Měla snad? A ten druhý byl příliš hrdý i na to, aby se jí svěřil s důvody svých občasných neklidných nocí. Prala mu tenkrát zakrvácenou košili, ale nikdy se nedozvěděla, čím dýka nebo kord mu poznamenal žebra a proč. Možná mu nebyla dost dobrá, aby se jí svěřoval, možná se nesvěřoval nikdy nikomu.

Vzpomínala na něho teď téměř s obavou. Co bude, až se vrátí? A náhle se jí po

něm zastesklo, naléhavě a mučivě, po jeho klidu, jistotě, možná i po té panské nepřístupnosti. Kdyby tu byl, nemusela by se za Oldřicha Hadače modlit, jen by přikázal a nebezpečí by pominulo.

Za koho vlastně přišla prosit do Lorety? Sama v sobě se pomalu nevyznala, vztah k tomu milému mladíkovi ji zaskočil dřív, než se mohla vyrovnat se svou předchozí láskou. A tak se modlila nakonec za oba a pak i za sebe, za svůj klid a za své svědomí.

Babka Kolárka sem ukazuje prstem. I ten kavalír se sem dívá. Mluví snad o ní? Že je jednou z nejhezčích helmbrechtnic na Novém světě? Cítila, jak jí krev stoupá do tváří. Ne, ovšemže je to hloupost, nemohli si jí přece všimnout. Proč by si také všímali? Odkud se ta nedůvěra bere? Nikdy nebyla podezřívavá, možná ji už tak nakazil svým věčným stihomamem Oldřich Hadač.

Nad hlavou se jí rozcinkaly zvonky a mariánská píseň pršela na střechy domů, na náměstí, do ulic - jsou to tři roky nebo tři sta let? Byl konec května, Boží tělo. Jak mu to slušelo na tom bujném koni, v kabátě zdobeném stříbrem - co tehdy věděla... Kdyby tu byl... A co když skutečně nařídil sledovat Oldřicha Hadače, aby jej mladík přivedl na stopu vraha? Obětoval jej...

Dal jste zavraždit mého muže, pane.

Určitě by nezaváhal. Patří to přece k jeho povinnostem. A chvilkový nápad seběhnout dolů na Menší Město a zeptat se na něho v paláci byl tentam.

Hezký muž se po ní ohlédl, teď si byla jistá, že se dívá na ni. Všimla si dokonce, že má oči světle hnědé, skoro jako jantarový kámen. Pak se otočil na patě a vyšel ven. Mimoděk vykročila také. Jako by ji tím pohledem táhl za sebou. Kráčel rychle a neotáčel se. Zamířil kolem Toskánského paláce k radničním schodům. Možná ji babka Kolárka zahlédla, že se za ním pustila. Nemyslela na to. Téměř běžela, aby mu stačila. Proč se na ni díval? Mohla se zeptat babky, kdo to je. Vždyť to je hezký muž, proč by se nezeptala?

Nerozhodně se zastavila na Jánském vršku. Dívala se, jak mužova postava mizí v příkré uličce, za chvíli se jí ztratí z očí. Nevidáno, zeptá se babky Kolárky.

A vtom jej uviděla, jak odemyká ve vratech branku a vchází. Tak tady bydlí. Sešla za ním dolů, dům byl nevelký a poněkud omšelý, římsy u oken se drolily a omítka opadávala. Vedle vikýře ve střeše se zelenalo jakési býlí. Trochu ji to překvapilo, protože pán sám byl oblečen velmi vybraně a rozhodně nevypadal na nemajetného. Možná tu ani nebydlí - ale viděla přece, že branku odemykal. Opatrně se přiblížila a stiskla kliku. Bylo zamčeno.

„Hledáte někoho?“

Polekaně se otočila. Nějaká měšťka na ni zírala z okna protějščího domu.

„Vlastně - zdálo se mi, že jsem zahlédla známého. A zašel někam sem.“

„Sem? To asi sotva. Tady si to najal nějaký divný pán, skoro vůbec tu nebydlí.“

„Myslela jsem -“

„A stejně by vám neotevřeli.“

Maří se pomalu otočila od branky. Tahle sousedka nevypadala zrovna přívětivě.

„Ale já jsem ho viděla, vešel sem.“ A modlila se, aby onoho člověka nenapadlo otevřít a zeptat se, co tu chce.

Měšťanka dotčeně začala zavírat okno.

„Jak myslíte. Ten dům má ještě zadní vchod, zkuste si to tam. Stejně vám neotevřou.“

Zadní vchod... to musí být nejspíš do té uličky, co k ní lze seběhnout z Jánského vršku a pak dolejší Jánskou k Vlašskému špitálu. Neznala tak bezpečně zadní vchody zdejších domů a chtěla se ujistit, že se nemýlí. K čemu vlastně, koho to mohlo zajímat, že babka Kolárka má schůzku s mladým kavalírem? Ale proč mluvil o ní?

Ulička byla pustá a nepřívětivá. Děvčete se zničehonic, nevěděla proč, zmocnila úzkost. Slunce se odráželo od holých zdí a několika zaprášených oken, snad tu ani nikdo nebydlí. Poblíž zuřivě bzučely mouchy, slétaly se k jednomu místu na zemi, snad tu někdo něco rozlil nebo rozsypal. A sladká vůně květin se táhla mezi nehostinnými zdmi, musí to vonět ta křovina, co žlutooranžově kvete na mřížovém plotě toho domu. Železná branka se zrezivělým řetězem je skoro zarostlá. Bezpochyby to je onen zadní vchod, o kterém mluvila sousedka. Tudy může přicházet i odcházet kdokoli nepovšimnut. Kdokoli... Došla až k brance, mřížemi viděla kvést žluté růže před domem. Kdokoli tudy vejít nemůže, není tu klepadlo ani zvonek, jen zrezivělý řetěz se zámkem. Zámek je čistý a naolejovaný. Kdosi tudy opravdu chodívá a nikdo ho nevidí, jen zadní zeď nějakého domu z jedné strany a pár zaprášených oken z druhé.

Úzkost se náhle vrátila a stáhla jí hrdlo smyčkou, až se jí zatmělo před očima. Slunce a bzukot much, žlutooranžová vůně... žlutooranžová kola se roztančila kolem ní. Snad je to horkem - jen co odtud odejde, bude všechno v pořádku.

Vůně slábla, rudé a černé zdi domů bledly, až zešedly svou původní omšelou barvou. Určitě to bylo horkem, ničím jiným.

Ohlédla se. Patrový dům vystupoval do uličky zarostlou mříží, tichý, mlčenlivý. Okna byla zevnitř zavřena bílými okenicemi, jenom jedno ne. A za záclonou někdo stál a pozoroval ji. Náhle si tím byla jistá, je to ten pán, se kterým viděla mluvit Kolárku.

Záclona se pohnula, stín za ní zmizel. Nejspíš to byl skutečně jen stín.

Zamířila zpátky k Vlašskému špitálu a vzhůru přes Petřín, ke Strahovskému klášteru. Přejde přes Pohořelec a kolem Lorety a bude doma. Za okny s myrtou

a rozmarýnem. V bezpečí. Možná tam na ni bude čekat. Pováží mu o tom všem a on - ach ne, jen by zbytečně zvětšovala jeho nejistotu. A ostatně na tom nic není. Sama se Kolárky zeptá. Kéž by mu mohla pomoci, je tak sám... Austerbergovi by stačilo jen kývnout a mohl by tam do té uličky poslat regiment vojáků. A zas by jí nic neřekl, možná by byl jen večer trochu zamlklejší, a až by si rozpustila vlasy, nepotěšilo by ho to. Je to pravda, že obětoval Oldřicha Hadače jako návnadu? Nevěděl přece, že ona se s ním setká, a i kdyby to věděl, stejně by to udělal. Možná tím spíš. Až se vrátí...

- *Nechci se s vámi vídat, pane. Nechodte už za mnou.*

- *Jak si přeješ, Maří.*

Neurazil by se, odešel by tak, jako se objevil, nikdy by ho už neviděla.

Přešla kolem zahrádek pohořeleckých domů, jejich průčelí hledí na opačné straně na náměstí a v jednom z nich zabili písaře. Věděla o tom všechno, Oldřich Hadač jí to pověděl.

Vrah přišel zadem, přes zahrady, vešel za soumraku do domu, nikdo ho nezahlédl. Šel stejnou cestou jako teď ona. Zamrazilo ji a mimoděk přidala do kroku.

Ano, šel stejnou cestou jako teď ona, člověk z tamtoho domu. Teď už jistě sleduje i ji. Ví od Kolárky, že je Austerbergovou i Hadačovou milou, myslí si, že jim oběma pomáhá a slídí za ním. Bože, je to vůbec možné? Babka Kolárka je přece nahluchlá podivínka, žádný špeh? Bývalá kuplířka, to ano, ale špeh? Ne, teď se jí nemůže ptát, babka by jí nic neřekla. A stejně asi jméno toho kavalíra nezná - jeho skutečné jméno. Třeba Daniel Heilig? Ale tenhle kavalír bezesporu vypadal jako šlechtic, a tomu z medailónku se také nepodobal. Babka Kolárka jej zná. Až se to Hadač dozví -

Austerberg by si s tím poradil, Oldřich Hadač je sám. A myslí pomalu víc na to, že jej podvedli, než na vraha Luisy a písaře. Nesnesl by, aby požádala Austerberga o pomoc. A on by možná ani pomoci nechtěl, nemá k tomu prý žádné oprávnění. Ale cožpak on někdy k něčemu potřeboval oprávnění? Nechtěl obětovat nikoho ze svých, proto se obrátil na pana podkomořího.

Až se vrátí...

Ten večer poprvé viděla Oldřicha Hadače opilého. Seděl obkročmo na židli, vlasy spadané do čela, a nadával. Tušila, že to udělal z bezvýhodnosti a marného vzteku, a bylo jí ho líto. Teď mu o Kolárce a o tom pánovi povědět nemůže, nevnímá by ji. Znovu prožíval poslední rozmluvu s panem podkomořím a nedokázal se soustředit na nic jiného. Přizpůsobit se musela ona.

„Mohl byste s ním promluvit ještě jednou, pane.“

„A k čemu? Vyhodil mne! Vysmál se mi! A já mu to tentokrát dokázal. Dokázal

jsem, že mám pravdu!“

Pan podkomoří neměl rád ukvapená gesta. A výraz „dělat Austerbergovi kašpara“ se mu také nezamlouval. Nejméně pak chtěl slyšet o tom, aby propustil Oldřicha Hadače ze služby. Mladík se domyslel, že jej pan Markvart z Hrádku ne neoprávněně podezírá, že chce utéci od případu, s nímž si nedokáže poradit. A že se už pomalu obává o svou vlastní reputaci. Oldřich Hadač nevěděl jak dál. O tom, že onoho člověka v té slepé uličce nejspíš zabil, se raději nezmínil. První bezpečná stopa, a on si ji sám smazal před nosem. Ani Maří to neřekl. Stydl se. Napadlo jej, že ho možná srovnává s Austerbergem v oblastech, ve kterých by s ním patrně ještě zdaleka soupeřit nemohl, a bezmocná zuřivost v něm zase začala kvasit.

„Už se s ním nechci setkat, pane.“

Překvapeně vzhlédl a připravená slova hádky mu odumřela na rtech. Dívala se na něho, oči hluboké jako propast v té líbezně tváři byly klidné a mírné.

„Maří...?“

Dívka běží nocí. Stejně neuteče. Anežka, Luisa, ona... ale proč ona, proč? Dnes večer přišel zas, seděl dole ve světnici s matkou a tetou a ona věděla, že ji přichází zabít. Nebyl to ten samý muž jako minule a neměl nijak naspěch, otálel dole, oddaloval si zvrhlé potěšení. Nejspíš čeká na večer. Napadlo ji, že by mohla spát u Karličky. Ale s Karličkou nebyla řeč a nejspíš si myslela, že jí chce sestřenka přebrat nějakého prince ve zlatohlavu, kdyby náhodou zabloudil k jejím dveřím. A posmívala se, co má s tím dole být, ona že klidně půjde a pozve si ho k sobě. Spikli se, všichni se spikli proti ní.

A pak si najednou vzpomněla na toho pána, který s ní mluvil u Maří a doprovodil ji pak sem.

- Kdyby se zase objevil ten člověk, musíš mi dát vědět. Jmenuji se Oldřich Hadač z Hadačova. Bydlím dole ve Vlašské ulici v tom červeném domě.

Kdyby vyšla na chodbu, ze světnice by ji viděli. Jak může matka s tím člověkem ještě ke všemu klábosit? Vždyť přece ví... Přišel sotva před půl hodinou. A už se pomalu stmívá. Až se setmí úplně, přijde za ní. Jak se jen vemluvil matce a tetě, že si s ním tak klidně povídají?

Z vedlejší místnosti zaslechla, jak si sestřenka prozpěvuje. Že si ho pozve k sobě! Ta se nemusí bát, nic se jí nestane. Proč? Proč ne Karličku, proč zrovna ji? Anežka, Luisa... Vždyť za ní Daniel nechodil, ona nic neví!

Na schodech se ozvaly kroky. Byla by vykřikla, ale úzkost jí stáhla hrdlo. Už jde...

Matka na ni volá. Obětují ji, zřekli se jí, všichni.

Běží nocí, nebe je už plné hvězd, zdá se jí, že za sebou slyší spěšné kroky. Nebo je to ozvěna jejích vlastních? Okno nebylo vysoko nad střechou dřevníku, z dřevníku se dalo seskočit přes zídku do sousední ulice.

Ztrácela už dech, přes most ji možná nepustí, je pozdě. Ve Vlašské ulici...

Mostný ji znal a pustil ji. Musela mu slíbit, že pro něho bude mít vždycky čas. Ale co když pustí i toho za ní?

Ve Vlašské ulici...

Oldřich Hadač nebyl doma. I sluha prý někam odešel. A samozřejmě jí nedovolili, aby tu na něho počkala.

Zpátky nemohla. Možná šel k Maří. A i kdyby tam nebyl, Maří ji přes noc nechá u sebe. I domů by mohla jít. Zamkla by se. Jen přečkat tu noc.

Jenže u Maří za oknem byla tma. A při zdi tam někdo stojí, nějaký muž. Děsila se už každého stínu. Těch pár kroků ke dveřím domku U Žaludských bylo náhle nad její síly.

Onen muž zaslechl v uličce šramot a prudce se otočil, pruh měsíčního světla mu dopadl na tvář.

„Proboha, to jste vy, pane? Já jsem se vás tak lekla... „

„Co se děje, Dorotko? Jdeš domů?“

„Mám strach, pane. Vy vůbec nevíte -“

Bylo to zvláštní, znala jej, od něho se neměla čeho obávat, a přece ji tíseň neopouštěla. Možná to byl jen úlek z toho, že ho tu tak nečekaně spatřila, možná ji děsila vzpomínka na přestálé nebezpečí.

„Vlastně jsem tu také hledal tebe, Dorotko. Ale u vás bylo zavřeno. Snad -“

„Ne, pane. Nepůjdeme k nám. Co kdyby za mnou přišli... tamti... vy nevíte -“

„Stalo se něco? Tak pojď se mnou, povíš mi o tom.“

A děvče se vydalo na svou poslední cestu.

VI

„Jestliže se vám i tohle zdá málo, pane z Hrádku, pak už nechápu vůbec nic!“ Poslechl Maří a vyžádal si u pana podkomořího slyšení znovu, a ovšem to k ničemu nebylo. Pan podkomoří zůstal neústupný.

„Vy si něco namlouváte, pane z Hadačova.“

I čerta. Dorotka řečená Žaludská sama od sebe nezmizela. A Hadačův sluha přitom seděl dole ve světnici se starou Žaludskou, když dívka byla ještě u sebe v pokojíku. Nemohla proklouznout ven, aniž si všiml. A pak byla najednou pryč, bůhvíjak, nikdo nic neviděl ani neslyšel, jen okno zůstalo otevřené celý den.

Doma nebyla, k tetě se nevrátila. Zmizela.

Hadač měl smůlu. Mostného se ovšem nezeptal, nenapadlo ho to. A jeho domácí, který včera děvče odbyl, se brzy ráno vydal někam za Prahu k příbuzným, dřív než se mladík vrátil z míst svého nočního pobytu. A možná už na tu příhodu stejně zapomněl. A pokud nezapomněl, nepokládal to za důležité.

„Nic si nenamlouvám, pane podkomoří. Říkal jsem vám, že se mne ptal Austerbergův zástupce, kde Žaludská na Novém Městě bydlí. Hned nato tam přepadli pana rychtáře von Grünau. A teď odtamtud zmizela Dorota. Copak je to samo sebou? Proč by se mne byl vyptával, kdyby -“

„Počkejte, pane z Hadačova. Domníváte se -“

„A tamten muž, co mne sledoval, byl taky kancléřský. A -“

„A zachránil vám život.“

„Byl bych si pomohl sám! A ještě ke všemu se mi někdo hrabe ve věcech, když nejsem doma!“

Pan podkomoří se obrátil poněkud netrpělivě. Stále víc nabýval přesvědčení, že si Oldřich Hadač vymýšlí výmluvy, když nemůže pohnout se svým prvním úkolem. A co se mu líbilo ještě méně, byla skutečnost, že se snaží svalovat vinu na někoho jiného, v tomto případě na kancléřské. Nesluší se to. A rozhodně se to nedá dělat takhle. Ještě způsobí nepříjemnost, sobě i jemu. Pan z Hrádku teď zvlášť neměl nepříjemností zapotřebí. Mohl být určen jako jeden z pánů, kteří ponesou korunovační klenoty, tedy přesněji žezlo českého krále. Mohl a nemusel. Velmi o tu poctu stál, kvůli svému úřadu i kvůli sobě. A Hadač se zjevně chystal udělat úřadu i jemu pěkné renomé. Ale nic není a priori vyloučeno - co kdyby měl náhodou pravdu? Že by Austerberg ... Nezdálo se mu to. Bylo by to od šéfa kancléřovy policie příliš... příliš bezcharakterní. Přímo nestoudné. Rozhodně by se to nehodilo v této době a za této situace. Vůbec by se to nehodilo. Císař si rozmíšky tohoto druhu nepřeje. Přesto... přesto...

„Promluvím s ním sám, pane z Hadačova,“ řekl poněkud úsečně. Zřejmě Hadače přecenil, ale copak mohl tehdy, skoro už před dvěma týdny, tušit, že se z banálního mordu vyklube tohle?

„To nemá cenu. Zprostěte mne toho úkolu, pane.“ Stále naléhá na totéž. Možná opravdu tím obviňováním jen zakrývá svou neschopnost. Kdyby ji aspoň přiznal.

Možná by pan z Hrádku jindy posuzoval celou záležitost rozvážněji, možná by byl Hadačovi věnoval víc času a pozornosti. Jenže dnes měl hlavu plnou žezla krále českého a Hadač se svým věčným lamentem mu přišel nevhod. A také nebylo jen žezlo. Zástupcové královských měst se mezi sebou donekonečna hádali o ceremoniel, teď konkrétně o právo nést při korunovaci baldachýn nad hlavou Jeho Veličenstva. Staré, Nové a Menší Město Pražské sočilo na město Hradčany,

Kutnohorští se prý s Plzeňskými dokonce kdesi potajmu poprali a Budějovičti počali sepisovat jakousi zatím dohady opředenou petici, kterou údajně míní předat přímo Jeho Veličenstvu. A neminul den, aby nepřišel někdo pomlouvat, žebrat a žalovat, v přeplněném městě bujely zlořády a podvody, kupci vytušili svou příležitost a ceny všeho možného vyletěly do neúnosné výše. Zmatek začínal úřadům tak trochu přerůstat přes hlavu, a stát se v tom mumraji mohlo cokoli. Praha, centrum monarchie, se prý poněkud přiblížila své vlastní podobě ze slavných dob šíleného císaře Rudolfa. Aspoň po vnější stránce. A do toho všeho chodil s chmurnou pravidelností Oldřich Hadač meldovat o zavilých úkladech kancléřových stráží. Pan podkomoří toho měl tak zrovna dost. Mladíkovo naléhání mu posléze vehnalo na jazyk poněkud příkrá slova. Patrně řekl i něco o zbabělosti, později si už nevzpomněl.

V každém případě Oldřich Hadač vystřelil z komnaty téměř bez pozdravu, tvář bledou rozčilením. Dvořan z něho asi nebude nikdy.

A pan z Hrádku už zase myslel na žezlo a korunovaci, po víc než šedesáti letech, sluší se to, a nebýt ostatně toho neštěstí před sto lety... možná se i tehdy pánové víc hádali o ceremoniel, než sloužili zájmům zvoleného panovníka. Rozladěně potrhл rameny, přistoupil k oknu a uviděl Hadače, jak vrazil šimle ostruhy a vyletěl do ulice jako běs. Aby to čert spral... i s tím zatraceným žezlem!

Cvalem se v rušných ulicích jezdit nedalo, Hadač za sebou zaslechl spílání a dokonce pádnou nadávku, ale nestálo mu za to, aby se zdržoval s nějakým drzounem. Přece jen ale zpomalil a dolů k mostu sjel krokem. Stejně nemá kam spěchat.

Tamti zřejmě ano. A jim je ovšem jedno, jestli někoho přejedou. Oldřich Hadač couvl s kobyloou za mosteckou věž a sledoval kancléřovy strážce, jak jej míjejí na koních celých pod pěnou; i dva cestovní kočáry, které provázeli, byly plné prachu a bláta. Kdopak to jede? Kancléř? Ale není to přece jeho erb, na dvířkách prvního vozu se čtyřspřežím. Třeskot podkov rozehnal lidi bezpečně daleko od bezohledné kavalkády. A dozníval tu ještě chvíli poté, co poslední jezdec zmizel z dohledu.

Oldřich Hadač se ušklíbl a zamířil přes Uhelníště a předměstí Na pískách. Ať si zpřerážejí samým spěchem hnáty, kancléřští. Že by se to už Austerberg vracel z Vídně? To by si byl musel pořádně pospíšit. Zneklidňující myšlenka mu poněkud přidala špatné nálady. Kdyby se vrátil Austerberg, jistě by se ještě ten samý den dozvěděl od svých špiclů o něm a o Maří. A třeba by mu to vůbec nebylo lhostejné, tím spíš, že se mladík krom tohoto úspěchu žádným jiným vykázat nemohl. Ale copak je zodpovědný Austerbergovi?

Vyjel z města a pustil koně tryskem. Ujet všemu a všem.

Hlavně kancléřským. Napadlo ho, že strážní andělé za ním vždycky běhali

pěšky. To se proběhnou! Pobavila ho ta představa a kradmo se ohlédl. Neviděl nikoho. Buď ho dnes nechali být, nebo jim ujel. Teď může dělat, co chce, a oni se nic nedozvědí. A kteří „oni“ vlastně? Austerbergovi vojáci, nebo špiclové onoho neznámého, možná člověka vymalovaného v amuletu?

Přitáhl otěže, kobyla zpomalila do kroku. Byl sám, široko daleko nebylo živé duše. Po pravé ruce se mu líně valila řeka, rozlévala se tu doširoka a byla mělká, uprostřed proudu se zdvíhaly nízké ostrovy porostlé vrbičkami. Náhle mu připadalo, že se čas vrátil nejmíň o pět let. Co tehdy věděl... Tehdy. Celý veliký svět jej tehdy očekával, kariéra, lásky, úspěch. Zatím si ostatně stěžovat nemohl. Jen tohle, tohle se mu trochu vymklo z ruky. Možná od začátku přistoupil k celé té věci špatně. Není divu, že se pan z Hrádku netvářil přívětivě. Dovolil si k němu ostatně přespříliš, pan podkomoří jej mohl rovnou vykázat. A mohl by napsat jeho otci, že je s panem Oldřichem nespokojen a že jej ze služby propouští. To aby se pak doma neukázal, pan z Hrádku byl tatíkova jediná vlivná známost a on jeho jediný syn.

Sklouzl z koně, přivázal ho u vrbiček a usadil se do vysoké trávy na břehu řeky. Viděl bělavé oblázky na dně a malé rybičky se střelbhitě míhaly mělčinou. Takové ticho a klid, jako by se čas vrátil nejméně o pět let. Bylo to poprvé, co jej něco takového napadlo. Dosud pořád jen nedočkavě vyhlížel dopředu, co bude za rok, za pět let...

Na hladině se odrážela oblaka a slunce. Připadalo mu, jako by poslední dny prožil v nějakém horečném těžkém snu, z něhož se teď s námahou probudil. Špiclové, nože, podřezané děvky... Snad i líbezná Maří byla sen. Dnes bouchal na dveře marně, nebyla doma. Náhle zatoužil, aby tu byla s ním, v trávě na břehu řeky, s oblaky nad hlavou. Aby se i ona vytrhla z ošklivého snu, z dusného, úzkostného ovzduší města. Vždyť i jí se musel zprotivit, přišel k ní ožralý jako knecht a stěžoval si na celý svět. Divže nad sebou nebrečel. I ona ho mohla vykázat, ani by se nedivil.

Měl by začít jinak. Ale jak, jak? Najít jediný bod, kterého by se mohl chytit. Musí přece nějaký být. Vytáhl medailónek a zahleděl se na obrázky, jako by je mohl přimět, aby promluvíly. I tehdy v noci u Benešova takhle přemýšlel, všechno se mu tenkrát zdálo snadné. Tak dávno, tak strašně dávno. A přitom neuplynulo ani čtrnáct dní. Nic za tu dobu nedokázal, krom toho, že si zabil svědka a přebral Austerbergovi milenku.

- *Už se s ním neuvidím, pane...* O důvod víc, aby si jej šéf kancléřovy policie oblíbil. Má chudák smůlu. Už Daniel mu tehdy přebral milou, před devíti lety.

- *Vroucně milovaný Danieli, můj pane* - Usmál se pobaveně. Daniel se dámám zřejmě líbil, uměl to s nimi. Prý byl chytrý. Jistě i hezký. Zdalipak také jemu někdy někdo přebral dámu?

Oldřich Hadač naklonil jeden z vrbových prutů nad břehem řeky, úzké lístky se dotkly hladiny. Hejno rybiček se rozprchlo na všechny strany a na zčeřené vodě se mihly stříbrné sluneční odlesky. Takový krásný den, takový mír... Kdyby nasedl na koně a vydal se dál po proudu, dojel by až domů. Brzy už tam budou žně. A napadlo jej, že by mohl vzít Maří s sebou, posadil by ji za sebe na koně a odvezl by si ji z toho páchnoucího ztřeštěného města, kde po nocích bloudí přízraky špiclů a podřezaných děvek.

- *Zbaběle se vzdáváte při prvním nezdaru...* Ale čeho se zachytit? Miniaturky mu odpověď nedají - možná mu ani nic říci nemohou, nebyly mu určeny. Jasně a zřejmě byly poslány Austerbergovi, jenže jemu neřekly také nic. Daniel si kohosi znepřátelil, proč? Skrýval se před ním, měl strach. Jistou dobu bydlel na Pohořelci a ten neznámý, pán z medailónku, jej tam objevil. Kdyby jej byl někde nečekaně přistihl a zabil, zůstaly by ve světnici Heiligovy jezdecké bambitky a jistě i nějaké hodinky či prsteny. Na procházku pěšky by si přece nevyšel v jezdeckých botách a s těžkými bambitkami v ruce. Bez kordu.

Ne, Daniel svému pronásledovateli ještě tentokrát utekl, aspoň se o to pokusil. Jistě nešel daleko, v jezdeckých botách a s bambitkami v ruce. Bez kordu, pro který se ještě chtěl vrátit. Třeba šel k některému příteli, který mu půjčil koně... i šporny? Nebo měl v Praze sám ještě nějaký jiný úkryt? Kde? Dokud Luisa nepředala Austerbergovi medailón, nic se nedálo. Ten den ale přijelo Jeho Veličenstvo a s ním spousta dvořanů, diplomatů, cizích pozorovatelů - možná přijel i pán, jehož portrét zdobí Danielův medailón. Nebo ta dáma - Matylda? Možná přijeli spolu. Co když to byla kdysi Danielova dáma a ten druhý muž mu ji přebíral?

Oldřich Hadač rozmrzele švihl prutem do vody a rozehnal rybičky i třpytivé odlesky slunce. Takhle se přece milostné avantýry neřeší, aspoň mezi lepšími lidmi ne. Leda mezi těmi nejlepšími, kteří si nemohou dovolit se jen tak s někým bit. A k těm přece Daniel Heilig nepatřil. A co ten druhý? Možná nějaký jeho vlivný známý. Člověk, o kterém věděl, že přijede na korunovaci českého krále. Možná diplomat nebo pozorovatel. Ale v tom případě by jej někdo z císařových dvořanů jistě poznal, stačilo by jen obejít jednoho po druhém s podobiznou v ruce. Nevděčný úkol, i když má od pana podkomořího glejt. To Austerbergovi by něco takového jistě nedělalo obtíže.

Co si asi Daniel představoval, když mu posílal po Luise medailón? Že Austerberg ze staré známosti chytí jeho šťastnějšího soka za límec a vyspílá mu, že přebíral bývalému příteli dámu? To je nesmysl. Austerberg by přece musel mít nějaký rozumnější důvod, proč by onoho pána z medailónu stíhal. To Daniel jistě věděl. Je-li ten člověk cizím diplomatem nebo možná vyzvědačem, není taková možnost vyloučená.

Luisu zabili pár hodin nato, co vyřídila své poslání. Je to trochu příliš rychlá

práce na člověka, který to odpoledne dorazil v průvodu Jeho Veličenstva. A co když přijel dřív? Nebo nepřijel vůbec, jen vyslal pár svých hrdlořezů, aby se po Danielovi poohlédli? Například toho ošklivého chlapíka, který tak vyděsil Luisinu sestřenku. A proč by ten chlapík nemohl mít mezi novosvětským obyvatelstvem za pár krejcarů nějakého zpravodaje, někoho, kdo nemá co dělat a jen tak pozoruje, co se děje kolem domu, kam chodil Daniel Heilig na zálety. To by ovšem měl vědět nejlíp Austerberg sám, kdo jej tehdy pozoroval, když ho Luisa zvala do svého pokojíku. Nejspíš si vůbec ničeho nevšiml. Jeho chyba.

- Už se s ním neuvidím.

- Už se s vámi neuvidím, můj pane. Nevyhledávejte mne.

Zeptat se Austerberga. Po tomhle! Ani Austerberg by Hadače nevyzval na souboj, nestálo by mu to za to. Nejspíš by na něho také poslal nějakého zabíječe, pokud by byl v těchto záležitostech natolik ješitný. Podle všeho nebyl. Ale Daniel Heilig... kdo ví. Ta dáma ostatně také nebyla nějaká Maří z Nového světa. Možná si Daniel na svého soka netroufal, možná jej ani vyzvat nemohl.

- Já se vám pomstím jinak, uvidíte! Vím o vašich intrikách a upozorním někoho, koho to bude zajímat. Ještě o mně uslyšíte!

Možná nic takového řečeno nebylo, možná ano. Nebylo by to zrovna diplomatické, ale mohlo to tak nějak být. Možná. A pak se měl před mužem z medailónu proč skrývat. Ten muž má určitě své zpravodaje, vždyť i Hadačovi se už pověsili na paty. Tam, poblíž Jánského vršku. Raději na to ani nemyslet.

Kdopak asi pozoroval Luisu, jak zve Austerberga do svého podkrovního pokojíku, aby mu předala medailón? Zeptat se jeho samotného. Oldřich Hadač se div nerozesmál. Svědka si zabil a Austerbergovi nesmí na oči. Chvilí mu trvalo, než se přinutil zas rozumně uvažovat. Je-li tomu všemu tak, jak to teď vymyslel, pak by ten případ nakonec přece jen patřil do Austerbergovy kompetence. Nejspíš si šéf kancléřovy policie takovou možnost vůbec nepřipustil.

Najít Matyldu a muže z medailónku. Co když ten první záchytný bod je někde daleko v minulosti a Luisa i písař jsou jen nevinnou součástí čehosi... čehosi mnohem složitějšího, čehosi, co začalo už kdysi před lety. Ale jak? Austerberg musí vědět o svém bývalém příteli mnohem víc než on, nebo aspoň jistě ví, kam se pro nějaké zprávy obrátit. Odjel prý tenkrát z Vídně, když mu Daniel přebíral milou. Právě ta by o něm jistě mohla něco říci. A rodiče v Linci. Někdo přece prokristapána musí mít nějaké povědomí o tom, kam Daniel Heilig kdy jel a s kým, jaké měl plány, co sledoval, s kým se seznámil. Jenže Oldřich Hadač se těžko může vypravit jak do Vídně, tak do Lince. Takovou cestu by mu pan podkomoří neschválil. A tady v Praze skutečně nemá kde začít, když... lépe si to nepřipomínat.

Mohl by se zeptat rychtáře z Menšího Města, zda se náhodou v okolí Vlašského

špitálu nenašla mrtvola. Chytrá otázka, jen co je pravda. Možná ten člověk ani nebyl mrtev, dopravili ho do špitálu nebo se ho ujal někdo ze sousedství, z toho zvláštního domu se žlutými růžemi a žlutooranžovou křovinou u branky. Mohl by tam zajít.

Proč ho vlastně přepadli právě tam? Vrhač nožů ho bezpochyby nějakou chvíli sledoval, a tady se mu místo zdálo asi příhodně tiché a opuštěné. Nebo... Oldřichu Hadačovi se znovu s děsivou podrobností vybavila ta chvíle - dusné horko, vůně květin a zrezavělá mříž branky - vztáhl ruku a vtom mu kolem uší zabzučel nůž. Možná si ten člověk myslel, že sem Oldřich Hadač přišel už najisto a chce vstoupit. Ten dům - rozhodně stojí za to se tam ještě jednou podívat. A patrně by nebylo moudré, kdyby tam šel sám. A rozhodně ne takhle navečer, kdy se zhmotňují stíny. Dnes tam nepůjde, ale zítra hned ráno. A nepůjde sám. Napadlo jej, jak poví o svých nových nápadech Maří a ona mu bude s úsměvem naslouchat a –

A co když se vrátil Austerberg a také půjde k Maří? Co kdyby se tam potkali? Téměř ho ta představa teď pobavila.

- *Už se s ním nesetkám, pane.*

Jakpak se asi zachová Austerberg v takové situaci?

Oldřich Hadač zaujatě pozoroval hladinu řeky. Už nebyla stříbrná, leskla se odrazem zapadajícího slunce jako krev. A z druhé strany, od východu, se obloha začala zatahovat těžkými mraky. V noci bude bouřka, není divu po takových dusných dnech. Déšť smyje prach a špínu, i vzduch se pročistí, doslovně i obrazně.

Šimla, přivázaná u vrbiček, neklidně odfrkla. Už jí tu je dlouhá chvíle, nebo snad cítí bouřku. Oldřicha Hadače napadlo, zda na něho Austerbergovi špehové čekají někde na Uhelništi. Mohl by jim udělat radost, přebrodit řeku a vrátit se jinudy. Asi to udělá.

Zvedl se ze země, otočil se a do tváře mu odfrkla zpěněná koňská tlama. Byl příliš překvapen, než aby se lekl. Na koni seděl povědomý voják z kancléřovy gardy a zvědavě jej pozoroval. Bůhvíjak dlouho tu takhle trčel.

„Běžte strašit nemluvnata“ ucedil Oldřich Hadač a okázale jej obešel ke svému koni. Voják se neurazil.

„Budete tak laskav a pojedete se mnou, pane z Hadačova? Pan von Austerberg by s vámi rád mluvil.“

A je to tady. Ovšemže mu nepošle sekundanty, dokonce se ani neobtěžuje osobně. Dá si ho předvést jako nezbedného kluka. Dostal od Maří košem a má vztek. Jako Daniel.

Oldřich Hadač se zasmál. „To je od něho laskavé a docela se mi to hodí.“

Vyhoupł se na kobylu a vyjel s kancléřským bok po boku, dokonce se téměř těšil, jak se bude Austerberg tvářit, až jej uvidí.

- *Nechodte už za mnou, pane.*

- *To přece nemyslíš vážně, Maří! A kvůli tamtomu...*

Určitě má strašný vztek. Kéž by mu hodil rukavici do

tváře! Však podruhé by na žádný hloupý trik nikomu ne- naletěl. Jenže

Austerberg už asi vyslechl příslušné reference a s tou rukavicí si to dobře rozmyslí.

- *Já vám můžu pěkně znepríjemnit život, pane z Hadačova. To uvidíte!*

A tvář bude mít zelenou zlostí.

- *Jen si poslužte, pane von Austerbergu. Jak je vám libo.*

Však do podzima císařští odtáhnou, ledaže by Austerberg nechal soukromé instrukce panu rychtáři von Grüнау, jak nejlépe šlapat tomu drzému floutkovi na paty.

Z polí vpravo od nich se zvedl mrak prachu, blížil se, prokmitly z něho pestrobarevné oděvy kavalírů a dam a čabraky přepychově vymustrovaných koní. Oldřich Hadač si zaclonil oči proti slunci. Kavalkáda je mījela poněkud stranou, neviděl zřetelně tváře jezdců, ale napadlo jej, zda ten kavalír vepředu na bělouši není sám císař. Vášnivý lovec a výborný jezdec. Mohl by to být on, proč ne? Kancléřský se tam dívá také, ale Hadač se nesnížil k tomu, aby se jej zeptal. Byl to císař, jistě. A zanedlouho i král český.

Jezdci přecvālali kolem nich ku Praze, mizeli v oblacích rudého prachu a proti slunci náhle všichni zčernali. Dav vídeňských čertů. Urážka císařského majestátu. Zdálo se mu to zábavné, napadlo jej, že by ten postřeh mohl česky sdělit kancléřskému. Ale co když česky umí a smyslu pro humor postrádá? Neřekl mu nic, jel krokem mlčky vedle něho a znovu a znovu se v duchu vracel k přitažlivé představě, jak Austerberg dostal od Maří košem.

- *Nechodte už za mnou, pane.*

- *Maří, prosím tě... to mi nemůžeš udělat! -* Div se nezasmál nahlas.

Olovené mraky už zatáhly téměř celou oblohu, pomalu se sunuly ke krvavému slunci, jako by po něm záludně natahovaly chapadla. Dnes bude ošklivá noc. Jak pro koho.

Po břehu proti nim kdosi přijížděl, nějaký šlechtic na žlutém koni, izabele. Měl tmavě zelený sametový kabát se zlatými knoflíky, u krku a na zápěstí krajky jako padlý sníh a klobouk s peřím, slušelo mu to. Za ním lokaj na grošáku. Vypadal nejspíš jako někdo z císařova doprovodu, ale za kavalkádou už klesl prach a tenhle kavalír si to drobným klusem mířil směrem právě opačným.

Byl už blízko, pár kroků, když sáhl po bambitce, Oldřich Hadač zaslechl cvaknout kohoutek, a o vteřinu dřív kancléřský vykřikl: „Pozor!“ Mladík strhl koně na zadní, uslyšel ránu a cítil, že kobyla pod ním padá, sotva stačil vyhodit

nohy ze třmenů a sklouznout stranou.

Voják zatím vyrazil proti lokajovi, který už měl také pistole v obou rukou a vypálil zblízka, právě v okamžiku, kdy do něho kancléřský najel. Grošák na zahozené otěži uskočil, výstřely šly mimo. Jen jeden zranil vojáka na levé ruce, kterou držel koně, zatímco pravou už tasil kord, jen tak jako mimochodem švihl chlapíka po hlavě a vracel se zpátky ke kavalíru na izabele. I Oldřich Hadač byl na nohou a se zbraní v ruce, ale stál tu jako zkamenělý a jen zíral. Nechápal nic, napadlo ho zprvu, že si ho ten pán nejspíš s někým spletl a chystal se mu to náležitě vysvětlit, ale pán už natahoval druhou bambitku a Oldřich Hadač na okamžik zahlédl černé ústí hlavně, ruku v bílé rukavici z jemné kůže a prst na spoušti zbraně, vykládané perletí a želvovinou, v tom kratičkém okamžiku se mu nesmazatelně vryla do paměti každá podrobnost.

Slunce zapadá, doma už budou brzy žně.

„Vy jste přece Daniel Heilig.“

Kancléřský vrazil mezi něho a černé ústí hlavně, co ten se tu má co plést, tohle přece není jeho případ, on Daniela Heiliga nenašel.

Výstřel třeskl někde daleko, bůhví kdo kde po čem střílel, slunce se už spodním okrajem dotklo země a začalo stékat za obzor jako právě prolitá krev. Kancléřský si tiskl ruku na žaludek, tvář zkroucenou bolestí, ještě se pokoušel otočit koně, ani kord z ruky nepustil. Krvavé slunce se roztáhlo přes celou oblohu, rudé, horké. Ani vojákově se nechtělo umírat.

Daniel Heilig. Oldřich Hadač na něho čekal docela klidně vedle své padlé šimly. Okamžik, který ho v posledních dnech strašil ve snu, vypadal teď ve skutečnosti úplně jinak. Žádný černý přízrak v širokém plášti v tmavém zákoutí noční ulice, nebylo na něm nic děsivého, žádný upír, jen kavalír v sametovém kabátě s peřím na klobouku. Hezký kavalír. Mohl by se ho zeptat, jak to vlastně bylo s Matyldou.

Koutkem oka zahlédl, jak se kancléřský sesunul ze sedla a zůstal ležet v trávě. Ještě toho aby pak Austerbergovi dovezl, to bude radosti... Nebýt kancléřského, umíral tu možná teď on a měl by to rychlejší, protože stál na zemi a kulka by mu byla roztříštila hlavu.

Daniel Heilig, nebo kdo to vlastně k čertu byl, také seskočil z koně a sáhl po kordu. Kdyby tu byl Austerberg, možná by tu zbraň poznal. Možná to byla ona, co visela na zdi pokojíku v domě u Modrého lva. Nebo je ten kavalír jen vrahem, najatým od pána z medailónku? Vysoce postaveného diplomata, který sám bere kord do ruky jen v zámecké šermírně?

Slunce stékalo za obzor jako právě prolitá krev. Nebylo jí málo a také ještě nebyla všechna.

„Proč jdete po mně, pane z Hadačova? Proč po mně, a ne po něm?“

Oldřich Hadač se téměř zachvěl, když jej uslyšel promluvit. A zachvěl se i z ohromujícího vědomí, že se nemýlil. „Abyste mi řekl, proč jste ho udal. A vy mi to také řeknete.“

Sotvaže o sebe zbraně párkrát opatrně zavadily, bylo Oldřichu Hadačovi zřejmé, že s tímhle pánem lehkou prací mít nebude. Byl velmi úsporný, špice jeho kordu se v krytu nevychýlila ani o prst víc, než bylo nutné, spíš o nepatrný kousek méně, ale přece jen neposkytla protivníkovi nezbytnou skulinku, kudy by mohl proniknout. Kdyby Oldřich Hadač v útoku pokračoval, možná by kavalíra zasáhl, ale bezvýznamně, a sám by se nabodl na jeho nastavenou zbraň. Musí mít výborný kord, patrně dost lehký a skvěle vyvážený, možná vyrobený přesně pro jeho jemnou a obratnou ruku někde u italských či španělských zbrojířů. Proti těžší zbrani a hrubší ruce by se mu bezpochyby šermovalo hůř. Oldřich Hadač po něm párkrát zkusil seknout, ale čepel soupeřovy zbraně se vyhnula bez doteku a už se bleskla kupředu, sotva že měl čas uskočit. Kavalír si udržoval od protivníka značnou vzdálenost, právě tak jako míval Oldřich Hadač ve zvyku. Zřejmě nejraději číhá na chybu druhého a zasahuje jej, když odpovídá na jeho nezdařený útok. Možná sám útočí nerad. Oldřich Hadač odchýlil kord do tercie, nečekal, že kavalír zaútočí na tak banální výzvu, ale on se přece jen přiblížil, pomalu, téměř líně ve srovnání se svou předchozí hbitostí. Špice kordu na okamžik nestrnula v klidu, drobné klamavé pohyby Oldřicha Hadače rozčilovaly – jako by ten kavalír šermoval cvičným končířem pro pobavení přihlížejících dam. Už mu bylo zřejmé, že si jej tak blízko pouštět neměl. Když na jeden naznačený zálud nestačil zareagovat, okamžitě se finta proměnila ve skutečný útok a Oldřich Hadač vyrazil zbraň stranou v okamžiku, kdy mu rozťala kabát i kůži na prsou. Na víc se nevzmohl. Zato onen šermíř se ještě stačil výhybem vrátit a v útoku mohl pokračovat, kdyby byl chtěl. Hrál si s ním jako kočka s myší. Ustoupil na střeh a v tom okamžiku se usmál, ale nebyl to úsměv přátelský, ovšem že ne, byl to spíš úšklebek kata u šibenice.

„Austerberg to ví?“

Oldřichu Hadačovi vyvstal pot na čele, ztřeštěná myšlenka otočit se a utíkat mu napjala svaly. Neutekl by.

Bezradně pootočil hlavu. Kancléřský ležel v trávě, tiše, bez hnutí, ruka sevřená na žaludku sklouzla na zem.

Slunce už zapadlo, císař jistě dojel na Hrad. Náhle jej přepadla zoufalá myšlenka, že Maří na něho bude marně čekat.

„Ovšemže to ví. Všechno. Všechno!“

„Skutečně? Ale neříkejte.“

Kavalír mu lehce pokynul zbraní. Možná se ta jeho pekelná obrana trochu

rozpadne, možná unavená ruka někde nechá skulinku... jen ať proboha neútočí, Oldřich Hadač už neměl nejmenší pochybnost, že nemá cenu pátrat po jeho slabinách.

Drobné, náznakové kličky bezpečně ovládané špice kordu se nezměnily ani v nejmenším. Se šavlí asi zřídka šermuje, možná vůbec.

Brzy se setmí. Hradby města začínají pomalu ztrácet přesné obrysy.

Oldřich Hadač naznačil útok, protivníková čepel byla na místě. Nedá se to dál protahovat, už ne. Musí něco udělat. Když bude rychlejší, než tamten čeká.

Provedl to dobře, ještě s náznakem dvojité finty, která mu odstranila hrot soupeřovy zbraně do kvarty. Na okamžik, jen na zlomek vteřiny, než ucítí, že zasáhl cíl. V tom zlomku vteřiny stačil protivník zdvihnout kord, nastavil jej Oldřichu Hadačovi na prsa a obětoval tržnou ránu, která mu místo do boku sjela po rameni.

Oldřich Hadač cítil, jak mu čepel bezmocně sklouzla vzhůru, a plnou vahou naletěl na ostrou špici kordu. Do posledního okamžiku nevěřil, že tu ta špice bude. Ale byla tu. Ani to nebolelo, jen trochu štíplo, a horké slunce se vyhouplo nad obzor.

Svítá. Doma už budou brzy žně... Vy jste přece Daniel Heilig...

Kavalír pustil kord na zem, bylo mu z toho trochu nanic. Nebyl zvyklý zabíjet vlastnoručně, měl na to lidi. Kdyby nebyl Balzer zpanikařil a nechal tohohle zvědavce vejít až do domu... Bylo to vlastně štěstí, netušili, že kluk za sebou vodí ještě další nohsledy. Teď bude pokoj.

Obvázal si šátkem poraněnou paži, sundal ze sedla plášť a připjal si jej přes roztržený kabát. Bylo horko. Večer se ochladí. Sebral kord, otřel jej a zasunul do pochvy.

Sklonil se k padlému a brzy našel zlatý medailónek se třemi smaragdy. Lehce stiskl kámen v dolním levém rohu, víčko odskočilo.

Ještě o mně uslyšíte, pane hrabě.

Strčil šperk do kapsy a zamyšleně se zastavil pohledem na mrtvém kancléřském vojákovi. Pak se otočil, vrátil se ke svému služebníkovi s rozseknutou hlavou a počal jej vléci k řece. Zdálo se mu, že muž slabě zasténal. Nerozhodně se zastavil.

Vtom si všiml, že se v dálce na cestě objevil kupecký vůz s plachtou a spěchá k městu. Byl ještě daleko a stmívalo se každým okamžikem. Znovu chytil raněného a dotáhl jej na břeh. Chvilku trvalo, než jej odstrčil dál do vody.

Nasedl na izabelu a s grošákem na ruce se vydal podél vrbiček dolů po proudu k brodu. Vojákův opuštěný kůň za ním zaržál, a jezdec pobídl žluťáka do cvalu.

Někde za Prahou, nad vsí Libní, se už blýskalo, v korunách lip před kancléřovým palácem zahučel vítr. Večer utěšený jako probuzení po flámu.

Austerberg seděl ve své komnatě u stolu s hlavou v dlaních, připadalo mu, jako by snad už ani nemělo nic být. Jen ten vítr venku v korunách. A před očima se mu stále dokola odvíjel děj posledních tří dnů, končící tímto dočasným útulkem ve druhém patře paláce a začínající odjezdem z Vídně. Měl by sejít dolů na strážnici, ale nechtělo se mu. Odkládal tu chvíli minutu po minutě, od Libně se blížila bouřka a v korunách lip řádil vítr.

Donna Francesca je mrtvá.

A už zase vyjížděl z Vídně a hned po ránu bylo horko jako v pekle. Nejhorší čas na cestování, jaký si dáma mohla přát. Ale nic nenamítala. Stále více se mu zdálo, že donna Francesca před něčím prchá. Před něčím, nebo před někým? Seděla zavřená v kočáře jako ve vězení, záclonky stažené. Sotvaže vystoupila k obědu a večer k přenocování. Mosca měl pravdu, nepohodlí snášela obdivuhodně. Lépe než její vlastní služebné.

Ani mnich si nestěžoval, ale u mnicha se lidské slabosti ostatně ani nepředpokládají.

„Nechcete se na chvíli svézt, pane von Austerbergu?“ zeptal se zničehonic františkán, když po poledni zapřahali k další cestě. Velitel kancléřovy gardy se nedal dvakrát prosit.

„Za deset let budete mít pakostnici, že na koně nevylezete,“ poznamenal padre Ugo. „A za dvacet se už vůbec nehnete.“

Austerberg naň pobaveně pohlédl. „Vy myslíte, že tu za dvacet let ještě budu?“ „Všechno je možné,“ odvětil páter.

Koně se opřeli do postraňků. Pozítří, pokud se něco nestane...

Stalo se. Ale v té chvíli o tom ještě zdaleka neměl tušení. Neustále se mu vnucovala otázka, není-li františkán náhodou přece jen jedním z údů římské inkvizice, a snažil se přijít na nějaký rozumný důvod, proč by tomu tak mohlo být.

„Mluvil jste dnes s donnou Franceskou, padre?“

„Mluví s ní každý den.“

„Má strach.“

Páter na něho pohlédl s jistým překvapením. „Také jste si toho všiml? Zajímavé je, že se necítí bezpečná teprve pod vaší ochranou.“

„Tak? To byste ale mohl říct i jinak, padre. Že se necítí bezpečná teprve od setkání s markýzem Moskou. Nebo snad ne?“

„Dalo by se to formulovat i tak,“ nanicovatě připustil františkán.

„Škoda že jste se před markýzem pokaždé ztratil. To potom... ostatně mně se donna Francesca nezpovídá. Bohužel ani v nejmenším.“

Páter se chmurně usmál. „Vy byste to zpovědní tajemství zaručeně dodržel. Možná až do chvíle, než by se vás zeptal kancléř.“

„Co tím chcete říct?“

„Ale vůbec nic, synu. Hledáte, co kde není.“

Protivný páter. Ale na mnicha ještě kupodivu přímočarý. Vlastně na tom zatím nezáleží, cože by to bylo, co by údajně prozradil Austerberg kancléři. Bylo tu ale zřejmě něco. Něco, čeho se možná dobral Mosca. Dohady, nic než dohady. Hledání čehosi, co není.

„Poslyšte, padre Ugo, vám je její osud do jisté míry lhostejný, že?“

Františkán se znechuceně zahleděl z okénka a spatřil jezdce v kabátech kancléřovy gardy po obou stranách vozu.

„Proč nezpovídáte služebné, pane von Austerbergu? To by vám slušelo líp. A ničí osud mi nikdy nebyl lhostejný.“

„Ale běžte, padre... Vy jste se s Moskou skutečně nesetkal ani jednou?“

Padre Ugo se zatvářil útrpně, podobal se v té chvíli velmi nápadně obrázkům šeredných čertů, vycházejícím pro posílení víry z tiskáren Sóciosietatis Jesu. A patrně se i urazil. „Ještě něco, pane von Austerbergu?“

„Hm.“

„A budou vaše otázky pořád tak obskurní?“

„Budou, pokud mi nedáte možnost ptát se jasněji.“ Františkán povzdechl, vytáhl z rukávu tlustý špalíček knihy a převrátil pár listů.

„Pokud by vás snad tento kočár omrzel, synu, já vás zde nezdržuji.“

„Hned vás nechám číst, padre. Ale pochopte - co jsme vyjeli z Vídně, má donna Francesca strach. Bála se už tam, v Nussdorfu, však jste si také všiml. Předtím ne, podle vás. Se mnou se o tom bavit nebude a se služebními kdoví jestli. S vámi možná, jenže vy trpíte na zpovědní tajemství a není s vámi řeč. Jeho Excelenci to ovšem poví, poví-li mu vůbec ještě někdy něco. Nevím, proč jste se Moskově vyhýbal. Ale možná ho znáte až dost dobře a možná víte, že má-li s ním donna Francesca nějakou rozepři, má k tomu strachu asi důvod. Jenže vy se raději držíte svého tajemství. Vážně myslíte, že je to to nejlepší, co můžete udělat? Ze zvědavosti jsem se vás neptal.“

Františkán se pohodlně opřel o čalounění vozu, přivřel oči a poslouchal jako ve zpovědnici. Dokonce i svou knížku zavřel, jen si ji držel založenou prstem.

„Proč vy jste se vlastně nedal na diplomacii, pane von Austerbergu? Vy byste

vymluvil z jalové krávy tele.“

„Jen z dubu pár rozumných slov ne,“ ucedil Austerberg a františkán se docela pobaveně usmál.

Byl členem papežské inkvizice, už mnoho let, a pracoval pro ni dobře a ze všech sil. Získal uznání a posléze i značný vliv, a jeho zprávy Svatému oficiu byly přijímány bez výhrad a pochybností. Měl příznivce mezi hodnostáři církevními i světskými, těšil se mimo jiné přízni rakouského vyslance kardinála Schrattenbacha a po něm stejné přízni kardinála de Giudice. Ten také františkánského mnicha donně Francesce nenápadně dohodil, aby si jej sama vybrala za zpovědníka. Náhodou ho slyšela kázat, o svědomí. A možná i tušila, že to nebylo všechno tak docela náhoda. Páter byl pověřen, aby ji hlídal. Ale před kým - jak? Zpovědník byl ostatně dobrý, a sama sebe přesvědčovala, že za jeho přítomnost nevděčí než sobě.

Františkán převracel listy ve své knížce, ale nečetl. Za okénkem za clonou zvířeného prachu ubíhala krajina. Už dávno ne pinie a olivové háje, ještě tak vinici občas zahlédl. A kapličky s baňatými věžemi, vyrostla jich tu spousta za poslední léta. Stejně v lesních chýších a na samotách za vesnicemi staré babky kořenářky čarují s hostiemi a na svatého Jiří lítají na koštěti komínem. Sám tomu nikdy nevěřil, aspoň této doslovné verzi ne. Ale představa duchovních sil ho vzrušovala, setkával se s nimi a znal je, přece jen byl příslušníkem řádu, který dal církvi nejvíc neposlušných synů. On nebyl neposlušný, věděl, že vzpourou by nedosáhl ničeho - vlastně ano, Svatý tribunál by ho postavil před svůj soud. Ale jasně viděl, co mnozí vidět nechtěli - pozvolný úpadek dávné všemocné organizace, která ještě mohla před sto lety upálit dominikána Bruna a soudit Galilea, ale o sto let později byla bezmocná proti francouzským filozofům, upalovala už pouze jejich knihy. Padre Ugo míval pocit, jako by viděl chátrat krásný bytelný palác, kolem něhož postavili zeď, aby se k němu nedostali řemeslníci. Toho paláce bylo škoda, kdyby se opravil, mohl by lépe vzdorovat nepříteli všeho druhu a bylo by možno z něho ovládat mnohem větší území. Jako kdysi, před čtyřmi sty lety. Ale jinak. Už ne veřejnými procesy s čarodějníky, ale procesy tajným politickými. Tak, jak dávno účinně pracovala inkvizice benátská. Tak by se také muselo na toho mezinárodního dobrodruha Mosku, kterého inkvizice už nějaký čas zálibně sledovala. Všude handluje s politickými informacemi, a je mu jedno s kým. S anglickými kacíři jako s rakouským říšským kancléřem nebo německými luterány. Navíc je bohatý. Peněz je zapotřebí. Bezpochyby si myslí, že doba už pokročila tak, že mu umožní, aby si dělal, co chce. A šeredně se mýlí. Ten naproti, kancléřův zmocněnec, by o tom mohl něco vědět. Však se jeho špehově Mosky také drží jako štěnice. Jenže tomu naproti jde o něco jiného. A v každém případě františkánovi nedůvěřuje. Proč by také měl? Je ještě příliš mladý, než aby některé věci chápal. A zřejmě si všechno neúměrně připouští. Asi je to choroba z povolání, že předpokládá nástrahy a

nebezpečí tam, kde nejsou, či spíš kde nemají být vidět. Donna Francesca má strach. Možná řekla Moskovi, co neměla, možná řekl Mosca něco takového jí.

- *Bojím se, padre Ugo. On to ví, že jsem byla na jihu, v Palermu. A že tam byl admirál Byngs také.*

Angličan tam ovšem dávno neměl co dělat, boje o Sicílii byly skončeny. O rozhršení donna Francesca ostatně nežádala.

- *Kancléř pro vás poslal eskortu, paní. Zítra odjíždíte.*

- *Je to marné, padre. Ale jak se to mohl dozvědět?*

- *Zvolila jste si těžký úkol, donno Francesco.*

- *Úděl... neměla jsem volbu. Teď už je pozdě.*

Padre Ugo si ani neuměl představit, co je to strach. Nikdy jej necítil. Ženy se většinou bojí. Vzal tu skutečnost na vědomí jako nezbytnou nutnost. Ovšem šéf kancléřovy policie se zřejmě bojí také, byť ne o sebe.

„Možná byste se těch služebných opravdu měl zeptat, pane von Austerbergu,“ pravil zničehonic, ani pohled neodvrátil od okénka.

„To je skutečně výborný nápad, padre. Na to bych bez vás nikdy nepřišel.“

Mnich se zase pousmál. Všichni to poněkud přehánějí. Dokonce i tenhle kancléřův drabant už ztrácí nervy.

A všechno kvůli intrikánovi Moskovi. Jen tak dál, inkviziční vězení jsou hluboká a mnozí si oddechnou, až tam markýz skončí.

- *... a všímej si na severu všeho, františkáne. Pro mne i pro sebe.*

Budu Vaši Eminenci pravidelně informovat. Ovšem -

Ovšem... ano. Mosca odjížděl k jihu, donna Francesca k severu.

- *Myslíš, že si tě markýz ještě pamatuje, františkáne?*

Mosca navštěvoval palác Jeho Eminence dost často, když byl v Římě, a padre Uga nebylo možné si nepamatovat.

- *Vyhnu se mu, Eminence, v každém případě. Ostatně půjde jen o pár dní, setkáme-li se cestou.*

Krajina ubíhá k českým hranicím. Ani ty vinice teď nejsou vidět, jen lesy a pastviny. Markýz Mosca si snad s nikým nestojí zadobře. Vaše věc, pane von Austerbergu, jestli se těch služebných nevyptáte, jedna z nich prý není u donny Francesky dlouho.

Jenže pan von Austerberg myslí na bůhvíco jiného. Zneškodňovat nástrahy a úklady patří k jeho povinnostem, a aby těm povinnostem dostál, musí je tedy nalézat i tam, kde nejsou, kde nemají být vidět. A přece se donna Francesca i pod jeho ochranou bojí, a on se bojí též.

- *A o čem jste mluvila s markýzem, paní?*

- Nebylo o čem, padre. On to věděl, že jsem se s Angličanem setkala. Ostatní se domýšlí.

- Může se mýlit.

- I kdyby, co by to pomohlo...

Markýz Mosca zůstal na jihu, donna Francesca odjíždí na sever. S každé strany hlídá její kočár řada jízdních.

„Víte, co měl kdy markýz Mosca za pletky s admirálem Byngsem, pane von Austerbergu?“

Odvrátil hlavu od okénka a se zájmem se zahleděl na františkána.

„S jistotou jsem to nevěděl nikdy, padre. Proč se ptáte?“

„Jen tak, milý synu.“ A rozevřev knihu na místě, které měl založeno prstem, zabral se opět do čtení.

Mnich františkán. Inkvizitor. Jistě má i v Praze nějaké své poslání, do kterého nikomu nic není, a cesta donny Francesky mu posloužila jako vhodná záminka. Jistě by mu nebylo vhod, kdyby se ta cesta nějak zkomplikovala.

A co když se donna Francesca bojí svého zpovědníka - možná kvůli něčemu, co jí prozradil Mosca? Austerberg si pomyslel, že takhle uvažovat je prostě nesmyslné. Mohl by si navymýšlet nekonečně možností a žádná z nich by nemusela odpovídat pravdě. Ještě dva dny cesty - o nic víc ostatně nejde.

Trochu závistivě pozoroval františkána, jak si s klidem čte své modlitby či co. A možná ani nečte, jen tak zírá do knihy, aby se s ním nemusel bavit. Nač asi myslí františkán? Že by také jen tak mimochodem slídl po bohu nelibých skutcích markýze Mosky?

„Zdá se, že admirál nemůže na Sicílii zapomenout,“ zamyšleně promluvil po chvíli páter, jako by to předčítal z knihy. „Byl prý zase v Palermu... pořád tam ještě není klid. A řekl bych, že také těžko kdy bude.“

- Na Sicílii pořád ještě není klid, slyšel Austerberg promluvit markýze Mosku, přes vinice se večerem pokojně nesl hlas zvonu z Heiligenstadtu. Bylo to předevcírem. - Věřil byste, pane von Austerbergu, že donna Francesca cestovala z Palerma lodí? Vždycky uměla tak obdivuhodně snášet nepohodlí.

Horké sicilské léto s rozkvetlými oleandry - jako by to už bylo nesmírně dávno, starý kardinál Schrattenbach byl ještě neapolským vicekrálem a markýz Mosca získal opis jeho tajné korespondence... a vydal se s ním na Sicílii. K Angličanům.

- Pořád tam ještě není klid...

„Škoda že jste duchovní osoba, padre. Jinak bych vás pozval U zlatého býka na láhev toho nejlepšího, co mají.“

Inkvizitor se pousmál do svých modliteb.

„Nechápu proč, ale nerad bych vám kazil radost. Ostatně tak nemusíte učinit veřejně.“

Možná františkán utrousil tu poznámku o admirálovi před chvílí skutečně jen náhodou. Možná se markýz Mosca tehdy skutečně vydal na Sicílii za strýcem, jak aspoň tvrdil, a žádný opis ničeho s sebou neměl. Možná se donna Francesca bojí čehosi, co na ni číhá v Praze a před čím ji Mosca varoval. Nevadí, padre, nic to nevadí, to víno U zlatého býka vám v žádném případě na noc neuškodí. A třeba vám rozváže jazyk ... s tím vaším zpovědním tajemstvím.

V zájezdním hostinci U zlatého býka se rády zastavovaly dostavníky, přepřahaly tu, nebo zůstávaly přes noc.

Kočáry donny Francesky rozehnaly na širokém dvoře hejno husí a kachen, vylekané čuně s jekotem vletělo pod nohy koni jednoho z jezdců, kůň se vzepjal a upadl i s vojákem. Voják vytrhl z holstru bambitku, natáhl kohoutek a vepře odstřelil. Slepice krákoraly, u maštali se plašil osedlaný hnědák, hospodský se ve dveřích chytal za hlavu. Poněkud to připomínalo nájezd lupičské tlupy.

Austerberg nevlídně zakřikl hospodského lamentování, ale přece jen mu hodil pár stříbrňáků předem za útratu. To se tak akorát vystačí jeho lidem k večeři.

Z maštale se vyhrnuli podomci vypřahat klusáky, vojáci sesedali z koní. Do západu slunce zbývaly ještě dobré dvě hodiny, ale úmorné cesty a prachu měli všichni dost.

Austerberg šel pomoci donně Francesce z kočáru, padre Ugo se ploužil za ním. „Kdo střílel?“ otázala se dáma lhostejně, ale v očích měla strach, nemohl si toho nevšimnout. Podal jí ruku.

„To nic, jeden si hrál s pistolí. Ještě se bojíte Mosky, paní?“

Cítil, jak se jí prsty v jeho dlani sevřely. Na okamžik strnula, snad by byla zbledla, kdyby už tak nebyla jako z mramoru.

Bylo to od něho víceméně nezdrovňilé, donna Francesca vezla svá tajemství kancléři a kdoví, zda to nakonec nebyla nějaká její navýsost soukromá záležitost, do které by ani Jeho Excelenci nemělo nic být. Zatvářila se odmítavě a neodpověděla mu.

A vtom třesky další dvě rány, už to trochu přehánějí - tvář donny Francesky se mu změnila před očima v rudou skvrnu, uvnitř v kočáře vřískala komorná, dusot kopyt zahřměl dvorem a všude bylo plno zvířeného prachu a slepičího peří.

Austerberg skočil na ryzáka, ještě že díky padre Ugovi běžel Vampýr celé odpoledne bez jezdce. Tamtoho osedlaného hnědáka u maštale si všiml předtím jen mimochodem, zaznamenal, že sotva oschl z potu, slepenou srst mu ještě nikdo nestačil vykartáčovat. Teď uháněl ten kůň před ním, na něm pacholek v kožené vestě. Dobře si to vybral, jen co je pravda. Na pohostinném a bezpečném

hospodském dvoře, v okamžiku, kdy vojáci mysleli víc na prázdné žaludky a otláčené zadky než na donnu Francesku. V okamžiku, kdy se nemohlo nic stát. Ten chlap mu projel za zády a pohodlně vystřelil na pár kroků. Nikdo si ho nevšímal, nikdo ho nezastavil. Něčí pacholek před hospodou nemohl být nikomu podezřelý.

Austerberg stiskl koně ostruhami, vítr mu hvízdal kolem uší a zastudil jej na tváři. Mimoděk si ji otřel rukou a s překvapením shledal, že má dlaň od krve. Musela jej škrábnout ona kulka, která minula donnu Francesku, a on si toho ani nevšímal. Stačilo málo a mohla teď žít místo něho, bůhví, zda by to tak vlastně nebylo lepší.

Pacholek začal zpomalovat, buď měl jeho kůň už dost, nebo chtěl mít přesnější mušku. Jednu pistoli vystřílel, má ještě druhou, dvouhlavňovou. Dobře ho na tu práci vybavili. Stejně se netrefí - z běžícího koně a za sebe. Obě rány, které prchající po svém pronásledovateli vypálil, také šly bezpečně mimo.

Austerberg jej konečně dohonil a zastavil, pacholek kromě obou vystřílených bambitek jinou zbraň nevlastnil. Byl si svou prací jist. Musel ji mít předem dobře promyšlenou, nebo spíš to předem dobře promyslel a připravil někdo chytřejší. Jen útěk mu tak docela nevyšel, s pronásledováním musel počítat, a přece neměl připraveného odpočatého koně. Ačkoli nebýt té náhody, že Vampýr se za odpoledne příliš neunavil, byl by ten střelec vojákům Jeho Excellence možná stačil zmizet v nedalekém lese a v noci ho tam mohl marně honit třeba regiment.

Austerberg si vedl svého zajatce krokem zpátky k hospodě. Pacholek jej úkosem pozoroval a mlčel. Austerberg držel pravou rukou hnědákovy otěže, v levé měl svoje. A dával si moc dobrý pozor, aby mu zajatec neprovedl nějakou špatnost. Kdyby vrazil hnědákovi ostruhy, nejvýš by oba koně splášil. Hnědák by se vzepjal, jak by mu udidlo s řetízkem bolestně sevřelo čelist, a Austerberg tu otěž určitě nedrží tak ledabyle, aby si ji dal vytrhnout. A i kdyby, má lepšího koně. Ani pěstí se na něho nedá dosáhnout, a když chtěl pacholek přitočit koně blíž, ryzák po něm kopl a hnědý uskočil. Sklouznout ze sedla a utíkat? Pěšky po poli? Mlčel. A pozoroval, jak se blíží pár Austerbergových vojáků, aby svému veliteli pomohli vyslyšet zajatce. Věděl, že jej mluvit donutí. Buď teď na místě, nebo v té hospodě. Dřív nebo později. Tělesnou bolestí jde nakonec vynutit každé přiznání. V nejhorším jej dovezou v železech až do Prahy a výslech s torturou jej čeká tam. Nedoufal, že by se stalo něco, co by jeho osud zvrátilo. Nevěřil na zázraky. Vojáky už měl kolem sebe, dívali se na něho s věčným zájmem, nic víc. Jsou to profesionálové jako on.

Austerberg zastavil koně.

„Líp když to vyřídíme tady.“

„Markýz přikázal, že dáma nesmí do Prahy dojet,“ ucedil pacholek na půl úst. Beztak věděl, že ho v Praze při řádném výslechu zmučí, i když bude vypovídat dobrovolně.

Austerberg přikývl. „To se dalo čekat. Zbytek si můžeš schovat na příště.“

Spěchal a nemínil se dalším výsledkem zajatého zdržovat. O mnoho víc beztak vědět nebude, Mosca není tak hloupý, aby své tajnosti vykládal každému placenému hrdlořezovi. A samozřejmě také všechno popře.

Na dvoře hospody vládl zmatek pokud možno ještě větší než předtím. Pár hostů se zavřelo ve svých pokojích, několik jiných se chtělo podívat na mrtvolu a vojáci je striktně vyzývali, ať si jdou po svých. Mrtvola ležela v kočáře se závojem na tváři. Koně zůstali napůl vypřaženi, nikdo zatím nevěděl, co bude. O dvířka kočáru se opíral padre Ugo, vypadal tam jako pohotově připravená socha na náhrobek.

„Za půl hodiny se jede dál,“ nakázal Austerberg úsečně. Hospodského si vzal na chvíli stranou, ptal se, odkud přijel ten střelec a kdy, a když se dozvěděl, že asi hodinu před ním a směrem od Vídně, vzal to na vědomí bez komentáře.

A jelo se dál, celou noc a půl dne, jezdci se drželi na koních silou zvyku a z koní tekla pěna. Den byl horký a mrtvola měla naspěch. S mrtvolou se vezl v kočáře její vrah, v poutech a vedru se mu cestovalo zle. Kolem mrtvolky bzučely mouchy, bůhvíjak se dovnitř dostaly. Zanedlouho si s donnou Franceskou bude povídat na věčnosti. Nechtělo se mu tam. Ještě nikdy na tom nebyl tak špatně jako teď.

Padre Ugo jel také na koni, přepustil druhý kočár oběma komorným. Františkán přesedl na koně rád, neměl chuť právě teď rozdílet duchovní útěchu a uklidňovat zděšené dívky. Rozdílení útěchy nikdy nebylo jeho silnou stránkou a roli zpovědníka na sebe brával nerad. Zvláště role zpovědníka dam mu neseseděla. Ale byl k ní vybrán a hrál ji dobře, když to muselo být.

Slunce stoupalo. V hospodě U Turka za Benešovem se stavělo naposled, aby se koně trochu nažrali a napili. Vojáci si mlčky posedali na lavice pod stromy, všechno to bylo jiné než tehdy, a přece to bylo tak nedávno. Jako by od té doby uplynul rok.

Kočár s mrtvolou a vrahem zůstal stát opodál, nikdo se tím směrem nedíval. Byl to neradostný a neslavný návrat, a na pražské přivítání Austerberg raději nemyslel. Kancléř bude radostí bez sebe.

Vzduch se nad zemí jen tetelil horkem a zrníčka prachu líně ležela v šedých závějích. I deska stolu pod korunami stromů byla zaprášená a horká, voda ve džbánu na ní zteplala.

Austerberg si opíral rukou hlavu, bolela, jako by mu do ní někdo bušil perlíkem. To přece od toho šrámu nemůže být. Nechtělo se mu dál, plazit se prachem a žárem silnice. Nikomu se zřejmě nechce. Mizerných pár mil... jindy by počkal

na odpoledne, až to slunce aspoň trochu zaleze. Ale mrtvola nemůže čekat. A vzduch nad šedivou zaprášenou silnicí se tetelí horkem.

Černá postava přichází tiše, jako by se ani země nedotýkala. Zdvihl hlavu, zahleděvše upřeně na cestu, po které se blížila. Vojáci za jeho zády se začali hlučně bavit, i oni pili zteplalou vodu, ne víno, a jako by i z té vody byli opilí. A nikdo z nich si jí nevšiml.

- *Maří...*

Usmála se. Už byla docela blízko, černé vlasy se jí vlní až do pasu, celá je v černém a na krku jí rudě prosvítá šňůra granátů.

- *Co se vám zase stalo, pane? Máte tvář celou od krve.*

- *To nic, Maří. Pojď ke mně, nechci být sám, teď...*

- *Už nikdy, pane, už nikdy...*

S úsměvem se od něho vzdalovala, jako by se ani nedotýkala země, celá černá, jen šňůra granátů rudě probleskovala mezi prstenci vlasů.

- *Počkej, Maří...*

„Co je s vámi, pane von Austerbergu? Není vám špatně?“

Františkán stál vedle něho, i on se příkradl tiše jako duch. Jen granáty na krku neměl a také nebyl krásný.

„Vy se plížíte jako zlé svědomí, padre. Nevšiml jsem si vás.“

„Bodejť, vždyť zíráte jako na zjevení. Není vám od té rány zle?“

„Prosím vás, čemu říkáte rána?“

Páter se usadil na lavici vedle něho.

„Zítra se budete špatně holit. Jak vlastně víte, že ta kulka nebyla určená vám?“

Austerberg se pomalu ohlédl, přeměřil si františkána od hlavy k patě.

„Víte, padre... , kdybych trpěl takovýmhle druhem stihomamu, tak bych musel už dávno svléci tenhle kancléřský kabát. A ta kulka skutečně nebyla určená mně. Kdyby ten chlap byl přijel od Prahy, ještě by se o tom dalo uvažovat. Jenže přijel od Vídně. A říká, že ho poslal Mosca. Ačkoli... co já vím, možná by to bylo bývalo lepší, kdyby -. Nedopověděl, jen mávl rukou. Je to už stejně všechno zbytečné.

„Ale stačilo málo,“ uznale podotkl padre Ugo. „Stávají se vám takové věci často?“

„Ani ne. Vy byste rád někomu poslal zprávu, že?“

Páter se zdál na okamžik překvapen. „Proč -“

„Mohl jste si říct rovnou. Teď už donna Francesca beztak žádnou stráž nepotřebuje.“

Františkán se pousmál, ztrhané rysy jeho tváře se na okamžik vyhladily. On si vlastně nemá co vyčítat, on byl jen zpovědníkem, nikoli ozbrojenou stráží.

Zpovědníkem a zpravodajem.

„Nícméně, padre, dokud mi to vaše svaté tajemství nesdělíte, tak vám žádného vojáka nikam nepošlu.“

Padre Ugo se zaškaredil. „Nejste právě horlivý ve věcech služby bližnímu. Před pěti sty lety bych vás obvinil, že jste čaroděj a kulky se vám vlní. A že místo vás umírají nevinné oběti.“

„Pro mě a za mě... Tak si někam jděte sepsat tu zprávu. Před pěti sty lety byste musel vy sám napřed vyčarovat pistoli a střelný prach. A jestli někde potkáte ty služební, co je pořád doporučujete mé pozornosti, pošlete mi je laskavě sem.“

Páter odkráčel a zmizel v hostinci, Austerberg zavolal dva z vojáků a sdělil jim, že se místo na korunovaci podívají možná až do Říma. A když už tam budou, tak ať zjistí, co tam tentokrát pohledává údajný vrah cizích milenek markýz Mosca. Ostatně se jim možná podaří ho ještě cestou dohonit. Austerberga napadlo, zda markýz třeba nečeká ve Vídni na návrat toho najatého zabijáka. A možná si je jist, že jeho jméno nakonec nikde ani nepadne. Je pro kancléře příliš potřebný, bezpochyby víc než donna Francesca. Jestlipak ji skutečně miloval, tehdy... Austerberg se té představě mimoděk usmál. A usoudil, že děvče, které se váhavě zastavilo pár kroků před ním na dvoře, jej musí pokládat za cynika. Však také na něho zírala, jako by uviděla upíra v dlouhém černém plášti a se špičatými ušima.

Kývl na ni, aby přišla blíž. Ani se nepohnula.

„Kterápak ty jsi?“

„Paola, pane.“

„Jak dlouho jsi sloužila u donny Francesky?“

„Od velikonoc.“

„A předtím?“

Děvče potrhlo rameny, nebylo na otázky připravené.

„Tak, v Římě.“

„Pojď blíž.“

Nešla. A dívala se do země, dlouhé řasy sklopené přes oči, jako by se bála nebo styděla. Austerberg tušil, že to není projevem toho ani onoho. I Mosca byl letos v Římě a náhodou také před velikonocemi.

Mohl by se zeptat, proč přijala donna Francesca druhou komornou, kdo ji doporučil. Mohl by se zeptat na ledacos. Asi by z ní nic rozumného nedostal. Krom toho se necítil duševně natolik na výši, aby s ní zapřádal rozhovory, navíc ještě italsky.

„Jápak to bylo teď na té Sicílii? S admirálem Byngsem?“

„Já... vám nerozumím, pane.“

„Ale dobře rozumíš. Tak co?“

„Já nevím, co dělala paní na Sicílii.“

Austerberg se ušklíbl, zavolal nejbližšího vojáka a nakázal mu, aby zavřel děvče do kočáru k mrtvole a vrahovi, v Praze pak prozatím v paláci do sklepa. Na vojáka ovšem mluvil německy a se zájmem pozoroval, jak se děvčeti šíří oči strachem. Rozuměla dobře. I ona věděla, že doznání je jen otázkou času.

„A pustíte mne pak, pane?“

„Nedám tě prozatím zavřít k mrtvole a vrahovi a v Praze do sklepa.“ Teď už se s její mateřštinou neobtěžoval. „Co jsi řekla markýzi Moskovi o své paní?“

„To, co... co dělala na Sicílii... s admirálem.“

Voják za jejími zády se uchechtl, děvče se polekaně otočilo.

„Pan markýz

„No?“

„Pan markýz... říkala paní... prý prodal admirálovi před lety nějaké dopisy... já nevím, co v nich bylo, pane. Ale pan markýz řekl paní, že si nepřeje, aby admirálovy pomluvy opakovala před kancléřem. Pak se ho paní začala bát.“

Moskovi služebníci věru nemilovali svého pána tak, aby si kvůli němu dali sedět kůži z těla. Milovali ho až kupodivu málo.

Austerberg znechuceně vyběhl děvče, ať mu hledí zmizet s očí.

Dopisy... tak se dá říkat leccemus. I tajné korespondenci neapolského místokrále. A soudě podle těch výhrůžek, které donnu Francesku tak vyděsily... Na Sicílii ještě zdaleka není klid.

- Strýc se mnou potřeboval vyřídit nějaké právní záležitosti. Přijal byste pozvání na oběd, když už jste tady, pane von Austerbergu?

Byl to palác v maurském stylu, uprostřed nevelkého dlážděného nádvoří šuměl vodotrysk a zaléval keříky rozkvetlého ibišku.

Pozvání na oběd odmítl. Mosca nenaléhal. A kdoví, zda to vůbec byl jeho strýc. Když se jej pak jednou zlomyslně zeptal, jak se jeho palermskému příbuznému vede, odsekl markýz nemilostivě: Pozdravuje vás. Mosca se nikdy nevyznačoval orientální zdvořilostí. Ostatně ani on sám ne.

Bože, to vedro... sedělo mu v týle a nedalo se setřást. To snad ani v tom Palermu tak slunce nepálilo, a krom toho je mírnil větřík od moře.

Nařídil odjezd. Tohle vedro nemůže trvat dlouho. Nestál o to, aby mu mrtvola případně ještě zmokla.

Vrah měl kupodivu špatný žaludek, domáhal se, aby ho z kočáru pustili, to že už raději poběží za koněm. Nesmilovali se. Zažije horší věci.

Kočáry a jezdci se vlekli prachem, na východě se blankytná modř nebe začala

slabě zamlžovat. Austerberg pobídl ryzáka. Kdesi daleko vpředu se daly tušit pražské hradby. Spěchal, jako by se tam těšil.

A teď tu tedy čeká, zcela zbytečně, s hlavou v dlaních v komnatě paláce, a od Libně se blíží bouřka. Žene před sebou závěje prachu a orvaného listí. Vrah už sedí pod zemí ve studeném sklepě, o mrtvolu se stará medikus. Trochu pozdě sice, ale mrtvola má před sebou patrně ještě dlouhou cestu zpátky letním vedrem, až do Janova. Má tam příbuzné a hrobku. Možná ji její blízcí budou chtít ještě naposled vidět. Asi by měla cestovat v rakvi kovové, pevně uzavřené. Medikus by se ani nemusel namáhat s balzamováním.

Kancléř nebyl přítomen a patrně nebude až do rána. Jeho Veličenstvo si prý ráčilo vyjet někam za Ovenec a kancléř se nestačil včas vymluvit. Nešť. Zdrží-li se pak na Hradě, bude to jen k jeho dobru. Dozví se nepříjemnou zprávu aspoň o pár hodin později.

Dole na dvoře zahrčel kočár. Austerberg zvedl trochu hlavu z dlaní a poslouchal. Ne, jede ven. Kancléř se nevrací.

Napadlo ho, že by neškodilo mít i tady v Praze nějaký zchátralý opuštěný dům, kam by se mohl schovat, kdyby chtěl být sám. Jako teď. Nejlip až někde za městskými hradbami. Ten dům by ani nemusel být zchátralý, jen kdyby nikoho nenapadlo jej tam hledat. Ačkoli - policie říšského kancléře by jej našla všude. Pousmál se té myšlence. Valná útěcha to nebyla. Měl by jít Jeho Excelenci meldovat. Měl by... Bolela ho hlava a chtělo se mu spát. Někáký zapadlý, nenápadný dům, kde by ho nikdo pro tu chvíli nehledal. Útulek u Maří byl vykřičený.

Zavolal na sluhu, hodil mu zaprášený kabát uniformy a vzal si civilní, který už Maří neměla tak ráda. Beztak byl díky tamtomu stříbrem zdobenému kabátu na Novém světě známý jako falešný groš. A co kdyby tam dneska našel třeba generálský mundúr? Generála by těžko mohl vyhnat v košili nebo i bez ní ven na ulici. Škoda. Od chvíle, kdy při příjezdu zahlédl Oldřicha Hadače na šimle, dūmyslně schovaného za mosteckou věží, pociťoval bytostnou potřebu chytit někoho za límec a vyrazit s ním nějaké dveře. Ovšemže první, co se tu dozvěděl, byla ona Hadačova milostná avantýra. Jiného úspěchu mladík po dobu jeho nepřítomnosti zřejmě nedosáhl. Austerberg okamžitě poslal vojáky, aby mladého šlechtice našli a přivedli, ale Oldřich Hadač za tu krátkou chvíli stačil zmizet od mostu bůhvíkam, uplynuly už nejméně dvě hodiny a po mladíkovi nebylo vidu ani slechu.

Zato zastal dole na strážnici padre Uga, seděl tu na lavici, už jen korbel a umaštěné karty mu chyběly. A bavil se s vojáky o posledních pražských drbech.

„Poslyšte, padre, nebyl vy jste dřív vojákem jako svatý Ignác z Loyoly?“

Páter se ohlédl a stvořil jeden ze svých ohyzdných úsměvů.

„Nezdržím se v Praze dlouho, pane von Austerbergu. Možná velmi krátce.“

„To se pro svou výzvědnou činnost ani nevyspíte. Že vám to stojí za to.“

Františkán významně pohlédl na Austerberga, který se během svého nedlouhého pobytu v paláci mimojiné stačil umýt, oholit a převléci, takže se rozhodně také nechystal k žádnému odpočinku.

„Služba Boží, nikoli soukromá. Mimochodem, právě jsem se dozvěděl, že dnes přicestovaly do Prahy nějaké kacířské knihy a letáky.“

„Běžte se o ně s jezuity poprat,“ ucedil Austerberg. Tušil, oč by tak mohlo jít, ačkoli to by ony tiskoviny musely cestovat velice rychle. Přes Prahu ostatně cestovalo ledacos a většinou se ho to netýkalo. Ani tato zásilka by jej nemusela zajímat, aspoň ne bezprostředně.

V průjezdu zacvakaly podkovy, Austerberg se neklidně ohlédl. Kolega Dambrett se vracel s vojáky a vedli s sebou kancléřova osobního koně, grošovatého hřebce andaluzáka. Bohové vědí, proč Jeho Excelence vždycky odkládá grošáka, když s léty vybělá. Do rozmarů Jeho Excelence mu nic nebylo. A pohříchu ani do jeho koní.

Zavolal, aby mu tu s grošákem počkali, nařídil jen vyměnit postroj, aby s kancléřovou zlatou parádou darmo večer po ulicích neprovokoval. Na vybraných koních Jeho Excelence se jezdilo dobře, a také pohodlně. Jen Max by ho patrně nařkl, že tajně doufá, že si ho s říšským kancléřem někdo splete. Například Maří. Ale Max měl dnes volno a nejspíš se potloukal někde po hospodách.

„Co je proboha tohle,“ řekl Dambrett, když vešel dovnitř a uviděl mezi vojáky františkána.

„Zpovědník,“ představil jej lakonicky velitel, zatímco si františkán prohlížel nově příchozí, jako by na nich shledával ďáblova znamení.

„Aha,“ pravil Dambrett a rozpačitě si potahoval knír. „A vy - pojedete s dámou ke dvoru? Ted’?“

„Ani ted’, ani kdy jindy,“ chmurně opáčil Austerberg. „Vraťte se, Kryštofe, a řekněte kancléři, že donna Francesca je mrtvá. Nic víc, zatím.“

Dambrett na chvíli tiše civěl. Na dvoře vyváděli pacholci čtyři vrané karosiéry ke kancléřovu černožlatému kočáru, otevřenou branou vmetl vítr závěj servaného lipového listí a prachu, s blížící se bouřkou přicházel předčasný soumrak.

Na okamžik se tu zastavil kancléřův francouzský komorník a špicoval uši, nezaslechne-li něco zajímavého.

„Palte, Jacquesi,“ utrl se naň Dambrett nevlídně a dotčený komorník odkráčel ke schodišti.

„To mu nebude stačit... tedy kancléři.“

„Je mi líto. Podívejte, Kryštofe, zabili mi ji před očima. Tady padre dokonce tvrdí, že měli spadeno na mě, což je nesmysl. Poslední noc a den jsem hnal lidi bez jídla a bez odpočinku a sám toho mám taky dost. Nepůjdu se teď ještě dohadovat s kancléřem, beztak má jiné starosti, ale vědět by to měl. Co nejdřív. Povězte, že jsem vám nic víc neřekl.“

„Bude s vámi chtít mluvit.“

Austerberg netrpělivě mávl rukou. „Nedělal bych tam dobrý dojem, s tímhle,“ dotkl se šrámu na tváři.

Kancléřův kočár popojel do průjezdu. Nebyl ostatně spěch, Jeho Excellence jej pravděpodobně nebude potřebovat před úsvitem, jako obvykle. Až se bude vracet se zkaženým žaludkem i náladou. A zadkem otačeným od sedla, do kterého sedal tak nerad. V nejlepším rozpoložení na rozmluvu s velitelem své policie, jenž mu místo milenky přivezl mrtvolu.

Lokaj otevřel Dambrettovi úslužně dvířka vozu, padre Ugo tam vklouzl za ním.

Dambrett vystrčil hlavu z okénka. „Poslyšte, tohle jsme si neumluvili.“

„Jen buďte rád,“ kysele odvětil Austerberg. „On vás aspoň zbaví nutnosti cokoli komukoli vysvětlovat.“

Františkán vystrčil ohyzdnou tvář z druhého okénka.

„Určitě střílel po vás.“

„I kušte, vy -“ Austerberg se pohnul ke kočáru, jako by chtěl mnicha ještě zavčas vyvléci nazpátek, ale to už se koně opřeli do postražek a vůz majestátně vyjel z brány. Víř prachu a listí se zvedl za ním.

Austerberg kývl na sluhu s grošákem. Dambrett se veze v kancléřově pohodlně vypérováném voze jako kníže. Napadlo jej, co by asi řekla Maří, kdyby k ní přijel v černožlatém kočáře se čtyřspřežím a s lokaji na stupátkách. Zajímavější by možná bylo, co by na to řekl kancléř. A vůbec to je hloupý nápad. Asi by měl jít raději spát než za milou.

Sluha mu přidržel třmen.

„... Dneska bude ošklivá noc,“ prohodil kdosi poblíž, snad někdo ze stráže, ohlédl se, ale viděl jen dva koncipisty mlčky přecházet od schodiště. Kdoví, zda vůbec někdo něco řekl.

Horký vítr ho pohladil po tváři. Přinášel prach a tísnivou předzvěst bouřky. Bude ošklivá noc... Nějaký zchátralý, opuštěný dům... tolik listí všude po zemi... Austerberga náhle napadlo, že se dnes poprvé ohlásil podzim, ještě před svatou Annou. Vždyť léto sotva začalo, a už se pomalu zas krátí večery. Vítr jej náhle zastudil až na kost.

Jel krokem, ulice byly stále ještě plné neklidu rušného dne, všude spousty

lidí a povozů, na rohu ulice Lázeňské a K mostu převrhl kdosi k velké radosti kolemjdoucích vozík s kádí ryb. Nějaký kočár, přijíždějící od mostu, kvůli tomu ovšem nezastavil a důstojným klusem vjel do tratoliště bláta a mrskajících se kaprů, jen koně trochu vylekaně sklonili hlavy a začali caplovat.

Vzpomněl si na osiřelou Vídeň daleko na jihu, Vídeň, která s císařovým odjezdem jako by náhle ztratila smysl svého bytí. Zato Praha přijala všechnu tu slávu jako samozřejmost. Jako když zchudlá hraběnka obleče po létech opět zlaté brokátové šaty svého mládí. Zasuté povědomí sídelního města z doby císaře alchymisty se probouzelo rádo a bez rozpaků, byť zřídka, velice zřídka. A také nakrátko. Ostatně hlasy, soudící, že Praha, a nikoli Vídeň je svou polohou předurčena jako vládní centrum mocnářství, se ozývaly stále a často.

Majitel kádě a ryb pronásledoval kluzké kapry po ulici. Ani kancléřovu grošákovi se ti živočichové nezdáli, neklidně pohyboval ušima, a když se mu ryba vymrštila pod nohama, zděšeně uskočil. Asi by se mělo štolbům nakázat, aby koně navykli na živé ryby na cestě. Co kdyby někdy pánbůh dopustil...

Ta možnost ho poněkud pobavila, představil si ji živě a detailně. I čerta podzim, začíná léto, červenec, do svaté Anny daleko. A v létě přece bývají bouřky a rvou listí ze stromů.

Přes Vlašský plac přešel cvalem a hnal koně vzhůru Ostruhovou ulicí, lidé uskakovali z cesty a nadávali, když je už nemohl zaslechnout. Mimoděk ho napadlo, jak tudy vezl Maří tehdy v noci. Jako by od té doby uplynul rok. Tehdy to všechno začalo. Tehdy... kdoví. Jen jestli to nebylo dřív, mnohem dřív. Možná už před léty, když se pohádal s Danielem a odjel k vojsku. Zakrátko už toho litoval, zůstal sám jako kůl v plotě. Doporučení žádné neměl a sluha mu utekl, když pán nezaplatil mzdu. Byl by se tehdy nejraději vrátil zpátky do Vídně, ale byl příliš hrdý, než aby přiznal neúspěch. Připadalo mu to ostatně všechno jako zlý sen. V prvních dnech dokonce čekal, zda nezaslechne na cestě kopyta přítele koně, vyhlížel Daniela, takového, jaký byl, když se seznámili na vídeňské univerzitě - uzavřený, samotářský mladík, který si své ctižádosti ještě nebyl plně vědom, nebo ji možná chytře skrýval. Divže ho tehdy v duchu neprosil, aby přijel, a snad by se mu byl i omluvil za tu hádku na točitých schodech. Ve vzpomínkách se všechno změnilo ke svému prospěchu - i Daniel, i on sám. Čítali spolu tehdy hrdinské příběhy chrabrého rytíře Amadise Waleského... Jenže u kyrysníků na jihu to bylo všechno trapně jiné - a Daniel nepřijížděl. Proč také, nebylo na něm, aby přišel první, však on nikomu shazováním ze schodů nevyhrožoval. A krom toho ani neměl koně, půjčoval si vždycky Austerbergova a jezdil na něm za Ulrikou. Tehdy přece, tehdy to všechno začalo, když on se vydal na jih a Daniel k severu, do Čech, na šlechtické hony. Tehdy, když jej ztratil z dohledu. To už věděl Daniel Heilig velice dobře, co chce a jak se toho domoci. Kariéry, úspěchu... A

zanechal po sobě nakonec stejně jen špatného koně, zablácené špory, starý dopis a medailón. Trochu málo. Skoro deset let o něm neměl žádné zprávy, a Daniel se mu posléze vytratil ze vzpomínek, v dobrém i ve zlém. Jenomže během těch deseti let muselo dojít k něčemu, co vedlo nakonec až k vraždě. Možná i k Danielově smrti. Jakpak mu asi bylo, že si zničehonic vzpomněl na starého kamaráda a požádal jej o pomoc? Báł se přijít sám? Nemohl? Cožpak nemohl ani napsat? Že by si netroufal? Těžko, přehnanou skromností zrovna netrpěl. Zato vždycky miloval postranní cestičky a laskavé prostředníky. Nebýt těch deseti let... a možnosti, že už třeba ani není naživu...

Austerberg schválně zahnul k Novému světu z opačné strany, Kanovnickou ulicí. Stejně se vzpomínky na onen večer nezbavil. A černá baba seděla opodál na židliče u zdi domu, ta zeď byla teď šedivá a baba s ní pomalu začínala splývat, jako by v ní měla zmizet, než ranní slunce opět oddělí barvy. Ranní slunce... vypadalo to spíš na ranní dešť.

Musel projet kolem Žaludských, domek byl tichý a uschlé řeřichy visely z truhlíků celé rezavé. Horký větřík jimi tiše pohyboval. Jako by tu chrastily kostičky... A to ticho tady zrovna řve. Austerbergovi připadalo jeho počínání náhle téměř nevhodné. Luisin vrah je pořád na svobodě. Co ten Hadač k čertu vlastně dělal celou tu dobu?! Co dělal... Austerberg se tomu najednou div nesmál. Co dělal!

Přejel rukojetí rajtštoku po okně, jen tak aby se neřeklo, že zanedbává staré zvyky. Maří... Ani naproti mu nevyběhla. Možná není doma nebo má návštěvu. Potřeba chytit někoho za krk a vyrazit s ním dveře ho stejně tak nějak opustila.

- Nech mě spát, Maří...

Zas jedna utěšená noc.

Nevyšla ho přivítat. A pochopil proč o vteřinu dřív, než ji uviděl. Bylo tu už plno much, rozlétly se, když přistoupil blíž.

Maří... všechno tu bylo od krve, dokonce i vápnem obílená stěna pokojíku, i záclonka na okně, na které před chvilkou klepl rajtštoker. Přiklekl k ní, vzal ji za ruku pořezanou nožem.

Stačilo přijet o den dřív. Muselo se to stát nejspíš minulou noc. O jediný den - a nikdo tu nic neviděl, nic nehlásil. Vrah s nožem vešel bez překážek přes práh.

Obrátil se a vyšel ven, klopýtl o práh u dveří, celý svět mu náhle zčernal před očima. Někde v dálce hřmí. Opřel se o zeď a čekal chvíli, než se mu žaludek vrátil na své místo a svět trochu zesvětlil. O mnoho ne, už se stmívalo.

Viděl v životě horší věci, ale většinou se ho osobně nedotýkaly, byly mu cizí a na jejich odpudivost byl zvyklý. Bitevní pole nebylo nikdy krásné. Ani při výsledcích právem útrpným se nic zvlášť povzbudivého nevidalo. Jenže to bylo něco jiného.

Vzal koně za otěž a vyvedl z uličky. Proti němu se loudal kluk a bosou nohou si před sebou kopal oblázek. Austerberg ho zavolal a dal mu krejcar.

„Běž za rychtářem, ať jde ke Zvonickým.“

Kluk se na něho udiveně podíval, ale pak vzal peníz a mlčky odběhl. Možná za žádným rychtářem ani nepůjde a peníz dá doma tatíkovi na kořalu. Vždyť je to jedno.

Vylézt na koně mu náhle bylo nesmírně zatěžko, jako by na něho konečně dolehla únava posledních dvou dnů cesty a ještě něco víc, něco, co by ani sám nedokázal pojmenovat.

Grošák stál a poslušně čekal, až se pán vyškrábe do sedla, a když cítil, že ho otěž nijak neřídí, vydal se přibližným směrem ke své stáji. Hvězdy zmizely pod mraky, nápor větru zhasil ojedinělou lucernu na rohu. Začalo krápat. Koni to bylo jedno. Jezdci také.

Přijel do paláce promoklý na kost, grošák celý schlíplý vytrásal vodu z hřívý.

V průjezdu a kolem strážnice bylo plno vojáků, rojili se tu jako rozdrážděné vosy a rozkomíhané světlo luceren honilo po zdi jejich zkreslené stíny.

„Zabili Lemminga, pane... „

Sklouzl z koně a beze slova vešel dovnitř. Království české se odtrhlo od mocnářství, císaře stáli na Hradě na nádvoří, říšského kancléře odvěkli na galeje a jeho choť s dcerou do harému, Vídeň dobyli Turci. Přinejmenším. Všechno je možné. Jen dobrého nic.

Voják ležel na lavici přikrytý pláštěm.

„Co se stalo?“ Austerbergovi připadalo, že za něho mluví někdo jiný, někdo, kdo zřejmě vnímá, poslouchá a rozhoduje, když on sám už toho není schopen. Ten někdo odhrnul plášť z vojakova těla - pod rozepnutým kabátem a košilí bylo vidět střelnou ránu, i levou ruku měl poraněnou. Lemming, Matthias. Bylo mu málo přes dvacet, jeho otec byl erbovním měšťanem v Hradci. Za ty dva roky, co sloužil v kancléřově gardě, na sebe ničím neupozornil, v dobrém ani špatném.

Austerberg přehodil cíp pláště zpátky přes jeho tvář.

„Teď před chvílí ho přivezli, pane,“ promluvil někdo za ním. „Rychtářovi biřici... našel ho prý forman někde u řeky, i s koněm.“

Lemming Matthias. Bude nutno uvědomit jeho rodinu. A než posel dojede, bude mladý voják ležet na pražském hřbitově. Ani se mu nikdo z blízkých nepomodlí nad hrobem.

Venku se blýsklo, vzápětí zahřmělo, bouřka visí přímo nad Menším Městem. Copak to muselo všechno být?

„Maxmiliáne,“ obrátil se Austerberg k veliteli stráže, „toho formana jste zjistili?“